பழந்தமிழாட்சி

கழக வெளியீடு

பழந்தமிழாட்சி

ஞா. தேவநேயன், எம். ஏ.

கழக வெளியீடு : ௬௧௩

பழந்தமிழாட்சி

சேலங்கல்லூரித் தமிழ்த்திணைக்களத் தலைவன்,
பண்டித புலவ வித்துவ
ஞா. தேவநேயன், எம். ஏ.,
எழுதியது.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை-1.

First Edition: Feb., 1952

Published by:

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY :: MADRAS-1.

Head Office:

24, EAST CAR STREET :: THIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1.

பதிப்புரை

ஆட்சியெனப்படுவது ஆளப்படும் பொருள் உரிமையொடு கலந்து கலக்கப்படும் பொருளுக்கும் தனக்கும் பிறவற்றிற்கும் நாளும் நன்மை செய்து வளர்ச்சியுற்றுப் பெருகிவாழத் துணைசெய்வதாகும். இவ்வுண்மை "அருளாட்சி," "பொருளாட்சி," "இல்லாண்மை," "குடியாண்மை," ஊராண்மை, நாட்டாண்மை முதலிய அடிப்படைப் பயின்றுவரும் சொற்களான் நன்கு உணரலாம்.

நம் பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் பல்லாயிர ஆண்டுகளாக அறிவுறுத்திய அறமுறை திறம்பாது, ஆவியும் கண்ணுமாக ஆருயிரோம்பி ஆட்சிபுரிந்த அரும்பெரும் நுட்பங்கள் பலவும் பிழிவாக அடங்கியுள்ளது இந்நூல். இதன்கண், ஆட்சி புரியும் ஆட்சித் துணை, ஆட்சித்துறை, ஆட்சிப்பரப்பு, ஆட்சியினர் நல்கும் பட்டமும் பரிசும், கல்விவளர்ச்சி, தமிழ் நாகரிகம், பொருளியல், அறப்புறம் காவல், தமிழகப் பண்பாடு, வெளியுலக நிலைமை, வெளியுலகத் தொடர்பு முதலிய பலவும் வரலாற்றுண்மைகளுடனும் கல்வெட்டு செப்புப் பட்டயங்களின் வலிய சான்றுகளுடனும் பழந்தமிழாட்சி என்னும் பெயருடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இக்கால ஆட்சித்துறைகளில் என்னென்ன பிரிவுகள் அமைந்துள்ளனவோ அவையும் அவற்றிற்கு மேலும் பிரிவுகள் அமைத்துத் தூய தனித்தமிழ்ப் பெயர்களுடன் அக்காலத்து அருந்தமிழ் மன்னர்கள் வழிவழியாக வாய்மை குன்றாது தாய்மையுடன் ஆண்டு வந்தனர். அப்பெயர்களுக்குப் பொருந்திய ஆங்கில பிறமொழிப் பெயர்கள் இதன்கண் காணலாம்.

அவர்கள் ஆற்றிய அறப்போர்முறை, தூது, நட்பு, புலவர்ப் போற்றல், புலவராய்த் திகழ்தல், "முறைசெய்து காப்பாற்றும்" இறைமைக்கண் "தன்னால் தன் பரிசனத்தால்,—ஊனமிகு பகைத்

திறத்தால், கள்வரால், உயிர்கள் தம்மால் - ஆன பயம் ஐந்து தீர்த்து அறங் காத்தனர்.'' தம்மாட்டுப் பிழை கண்ட வழி தம்மைத் தாமே கடுமையாக ஒறுத்தும், தம் மகன் முதலிய பரிசனர் மாட்டுக், கண்டுழித் தாம் நேர்நின்று அங்ஙனமே ஒறுத்தும் வந்த தமிழக வரலாறு பல இதன்கண் காணலாம்.

எங்கள் விருப்பத்துக் கிணங்கச் செவ்விய முறையில் இனிய எளிய நடையில் இதனை ஆக்கித் தந்த ஆசிரியர் திரு. ஞா. தேவநேயனார் எம். ஏ. அவர்கட்குக் கழகத்தார் நன்றி உரித்தாகுக.

பொதுவாக இந்நூல், ஆட்சிமுறையும் தமிழக வரலாறும் விரித் தெழுதுவார்க்கும் கற்றுணர்வார்க்கும் வழிகாட்டியாகத் திகழ் கின்றது. நாட்டின் நலங்கருதும் நன் மாணக்கர் பலரும் நாட்ட முடன் கற்கவேண்டிய இன்றியமையாத நூலிஃதென்பதுறுதி. கல்வித்துறைத் தலைவர்கள் இதனைப் பாடமாகவைத்துத் துணை செய்வார்களென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

முகவுரை

பண்டைத் தமிழ் அரசியலைப்பற்றிப் பல அறிஞர் பற்பல புத்தகங்கள் தமிழில் எழுதியிருப்பினும், அவையாவும் அதனைப்பற்றி மாணவரும் பிறரும் போதிய அளவு தெரிந்து கொள்வதற்கு வேண்டுமளவு விரிவாயிராமையின், இந்நூலை இலக்கியம் கல்வெட்டுச்செய்தி உலகவழக்கு ஆகிய மூந்நிலைக்களத்தினின்றும் தொகுத்து எழுதலானேன்.

சேரசோழ பாண்டியத் தமிழரசு, வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்புதொட்டு 17-ஆம் நூற்றாண்டுகாறும் நிலைத்திருந்தமையின் இந்நூலும் அக்கால முழுமையுந் தழுவும். இந்நூற்குரிய சான்றுகளிற் பல, பிற்காலத்தவாயினும், மூவேந்தர் ஆட்சியும், தொன்றுதொட்டு இறுதிவரை பெரும்பாலும் இடையறுதும் ஒரே நெறிப்பட்டும் இருந்ததாகத் தெரிகின்றமையின், அச்சான்றுகள் முற்காலத்திற்கும் செல்லுமென்பது ஊகித்தறியப்படும்.

வடமொழியாளர் தென்னாடு வந்தபின், தமிழ்மக்கள் கருத்தும் மொழியும் ஓரளவு வேறுபட்டுவிட்டதனால், அவ்வேறுபாட்டை யுணர்த்தற்கு 'மக்கள் நிலைமை' 'மொழி நிலைமை' என ஈரதிகாரங்கள் பின்னிணைப்பில் வைக்கப் பெற்றுள.

ஏதேனும் ஒரு காலத்தின் சிறப்பியல்பு விதந்து குறிக்கப்பெறுதல் நன்றென்று தோன்றியவிடத்து, அது குறிக்கப் பெற்றுளது. அங்ஙனமே ஒரு நாட்டியல்பும்.

படிப்போர்க்குத் தெளிவாயிருத்தற் பொருட்டு, பண்டைத் தமிழரசியற் செய்திகள் பல்வேறு தலைப்பாகப் பகுக்கப்பட்டிருத்தலின், இரண்டோரிடத்துக் கூறியது கூறல்போல் தோன்றும் செய்திகள், வழிமொழிதலேயன்றிக் கூறியது கூறலாகா என்பதை, அறிஞர் அறிந்து கொள்வர் என நம்புகின்றேன்.

ஐயுறவான இடங்களில் மட்டும் இலக்கியச் சான்றுகள் காட்டப்பட்டுள; ஏனையிடங்களில் அவை விரிவஞ்சி விடப்பட்டுள.

இந்நூலைப் படிப்போர்க்குப் பழந் தமிழரசியலைப் பற்றித் தெளிவான அறிவு பிறக்குமென்று கருதுகின்றேன்.

என்றுந் திருத்தம் இயம்பும் அறிஞரின்
நன்றி யறிவேன் நனி.

சேலம்,
13—12—1951.

ஞா. தே.

உள்ளடக்கம்

பழந்தமிழாட்சி

க. அரசிய லுறுப்புக்கள்

ஒரு நாடு அல்லது சீமை (State)

(1) ஆள்நிலம் (Territory)

(2) குடிகள் (Population)

(3) அரசியல் (Government)

(4) கோன்மை (Sovereignty)

என நாலுறுப்புக்களை யுடையது. இந்நான்கும் உள்ள நாட்டை நிறைநாடு என்றும், இவற்றுள் ஒன்றும் பலவுங் குறைந்ததைக் குறைநாடு என்றும் அழைக்கலாம்.

(1) **ஆள்நிலம்:** சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் முத்தமிழரசரும், தனித்தனி ஆண்ட சேரநாடு சோழநாடு பாண்டியநாடு என்னும் முந்நாடும் சேர்ந்த தமிழகம் முதலாவது (தலைச்சங்கக் காலத்தில்) வடபெண்ணையாற்றிற்கும், *தெற்கில் அமிழ்ந்துபோன பஃறுளியாற்றிற்கும் இடைப்பட்டதா யிருந்தது; பின்பு (இடைச்சங்கக் காலத்திலும் கடைச்சங்கக் காலத்திலும்), வேங்கட (திருப்பதி) மலைக்கும் கடல்கொண்ட குமரி (கன்னி) யாற்றிற்கும் இடைப்பட்டதா யிருந்தது. அதன்பின், குமரியாறுங் கடல் கொள்ளப்பட்டுக் குமரிமுனை (Cape Comorin) தெற்கெல்லையாயிற்று.

---

* கிருஷ்ண கோதாவரி மாவட்டங்களைக்கொண்ட கீழைச் சளுக்கியநாடு **வேங்கைநாடு** என்றும், அதற்குமேற்கே பம்பாய் மாகாணத் தென்பகுதியிலிருந்த மேலைச் சளுக்கியநாடு **வேள்புலம்** என்றும், பெயர் பெற்றிருந்ததினால், தலைச்சங்ககாலத் தமிழக வடவெல்லை கிருட்டிணையாறு என்றுகொள்ள இடமுண்டு.

தமிழகத்தில், சேரநாடு மேற்கிலிருந்தமையால் குட்புலம் என்றும், சோழநாடு கிழக்கிலிருந்தமையால் குணபுலம் என்றும், பாண்டியநாடு தெற்கிலிருந்தமையால் தென்புலம் என்றும் கூறப்பட்டன. இம் மூன்நாடும் தமிழ்நாடேயாயினும், பாண்டியநாடே, சிறந்த தமிழ்வழக்குப் பற்றியும் தமிழ்ச்சங்க விருக்கை பற்றியும், தமிழ்நாடெனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பெற்றது. சோழநாடு பாண்டியநாடு என்னும் பெயர்கள், முறையே சோணுடு பாண்டிநாடு என மருவும். சேரநாடு நெடுமலைத் தொடருடைமையாலும், குறிஞ்சிநில மிகுதியாலும் மலைநாடெனப்பட்டது.

தலைச்சங்கக் காலத்தில்: இப்போதுள்ள திருவாங்கூர் கொச்சி குடகு மைசூர் என்னும் சீமைகளும், மலபார் தென்கன்னரம் கோயம்புத்தூர் சேலம் என்னும் மாவட்டங்களும், சேரவேந்தன் ஆள்நிலமாயிருந்தன; திருச்சிராப்பள்ளி தஞ்சாவூர் தென்னார்க்காடு வடார்க்காடு செங்கற்பட்டு சித்தூர் நெல்லூர் கடப்பை அனந்தபுரம் என்னும் மாவட்டங்கள், சோழவேந்தன் ஆள்நிலமா யிருந்தன; புதுக்கோட்டை மதுரை இராமநாதபுரம் திருநெல்வேலி என்னும் மாவட்டங்களும், திருவாங்கூர்ச் சீமையின் தென்பகுதியிலிருந்த வேணுடும், தெற்கே இந்துமாவாரியில் (Indian Ocean) அமிழ்ந்துபோன பெருநிலப் பகுதியும், பாண்டிய வேந்தன் ஆள்நிலமாயிருந்தன. இப்போதுள்ள சீமையெல்லைகளும் மாவட்டப் பிரிவினையும், பெரும்பாலும் ஆங்கில ஆட்சியில் ஏற்பட்டவையாதலின், மேற்கூறிய பழந்தமிழ்நாட் டெல்லைகள் மதிப்பாகக் கூறப்பட்டவை என அறிக.

ஒருவாறு சுருங்கச்சொன்னல், பொதியமலையிலிருந்து வடபெண்ணையாறு நோக்கி வடகிழக்காக இருபது பாகை (Degree) சாய்த்து இழுக்கப்படும் கோட்டால் பிரிக்கப்படும் இருநிலப் பகுதிகளுள், மேலைப்பகுதி முற்றும் சேரநாடாகும்; கீழைப்பகுதியில், புதுக்கோட்டைக்கு வடக்கிலுள்ளது சோழநாடும், அதற்குத் தெற்கிலுள்ளது பாண்டிநாடும் ஆகும்.

தெற்கில் அமிழ்ந்துபோன குமரியாற்றுக்கும் பஃறுளியாற்றுக்கும் இடைப்பட்ட தொலைவு எழுநூறு காதம் என்று, சிலப்பதிகார விரிவுரை யாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார் கூறியிருப்பதால், பாண்டிநாட்டின் பழம்பரப்பை ஒருவாறு உணரலாம். காதம் என்பது பத்துக்கல் கொண்டதென்றும், மூன்றுகல் கொண்டதென்றும், இருவேறாகக் கூறப்படும். அவற்றுள் குறைந்த அளவைக் கொள்ளின், தெற்கே அமிழ்ந்துபோன பாண்டிநாட்டு நிலம் 1100 கல் தொலைவிற்குக் குறையாததாகும். அந்நிலையில், பஃறுளியாறு சாவகத்திவிற்கு நேர்மேற்கா யமையும்.

"அக்காலத்து அவர்நாட்டுத் தென்பாலிமுகத்திற்கு வடவெல்லையாகிய பஃறுளியென்னு மாற்றிற்கும் குமரியென்னும் ஆற்றிற்குமிடையே, எழுநூற்றுக் காவதவாறும்; இவற்றின் நீர்மலிவானென மலிந்த ஏழ்தெங்கநாடும், ஏழ்மதுரை நாடும், ஏழ்முன்பாலைநாடும், ஏழ்பின்பாலைநாடும், ஏழ்குன்றநாடும், ஏழ்குணகாரைநாடும், ஏழ்குறும்பனைநாடும், என்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும்; குமரி கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடும், காடும், நதியும், பதியும்; தடநீர்க்குமரி வடபெருங் கோட்டின் காறும் கடல் கொண்டொழிதலால்," என்னும் அடியார்க்கு நல்லார் கூற்றால்;* அமிழ்ந்துபோன பாண்டி நாட்டுப் பகுதி ஐம்பத்தொன்றிற்குக் குறையாத நாடுகளைக் கொண்டிருந்த தென்பதும், அவற்றுள் தென்கோடியிலிருந்த தென்பாலிமுகம் பஃறுளியாற்றிற்குத் தெற்கிலிருந்த தென்பதும், அறியப்படும்.

"பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி."†

என்று இளங்கோவடிகள் கூறியிருப்பதால், பஃறுளியாறு கங்கைபோலும் பேரியாறு என்றும், குமரிக்கோடு

* சிலப்பதிகாரம் (சாமிநாதையர் பதிப்பு), பக்கம் 230.
† ஷை ஷை 11 : 19—22.

பனிமலைக் கடுத்த பெருமலை என்றும், ஊகிக்கலாம். இடைச்சங்கக் காலத்தில், குமரியாற்றிற்குத் தெற்குப் பட்ட பாண்டிநாட்டுப் பகுதி மூழ்கியதன்றி, வேறு ஒரு மாறுதலும் நேர்ந்ததில்லை.

பஃறுளி மூழ்கியபின் தமிழகப் பேரியாறாயிருந்தது குமரியாறே.

"தெனாஅ துருகெழு குமரி" (புறம். 6)

என்று காரிகிழாரும்,

"குமரியம் பெருந்துறை" (புறம். 67)

என்று பிசிராந்தையாரும், பாடியிருத்தல் காண்க. கடைச் சங்கக் காலத்திற்குப்பின் குமரியாறும் மூழ்கிற்று. பஃறுளியுங் குமரியும் மூழ்கிய பின்னரே,

"தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவ துஞ்சோழ மண்டலமே"

என்று கம்பர் பாடுமாறு காவிரி தமிழகத்திற் சிறந்து, சோழநாடு புனல்நாடு எனப்பட்டது.

கடைச்சங்கக் காலத்திலேயே, சேரநாடும் சோழ நாடும் இவ்விரு பாகங்களாகப் பிரிந்திருந்தன. சேரநாட்டில், குட (மேற்குத்தொடர்ச்சி) மலைக்கு மேற்கிலுள்ளது **கடன்மலைநாடு** என்றும், கிழக்கிலுள்ளது **கொங்குநாடு** என்றும், பெயர்பெற்றிருந்தன. கடன்மலைநாட்டின் வடபாகம், குட்டம் குடம் துளுவம் கொங்கணம் என்னும் பல பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தது. கொங்குநாடு, குடகொங்கு (மேல்மண்டலம்) குணகொங்கு (கீழ்மண்டலம்) என இரு பாகமாகப் பிரிந்து, அவற்றுள் குடகொங்கு, மீண்டும் குடகு கருநாடு கங்கநாடு கட்டியநாடு முதலிய பலநாடுகளாகப் பிரிந்துபோயிற்று. அவற்றுள் குடகையாண்ட கோசர் கொங்கிளங்கோசர் எனப்பட்டனர். கங்க நாட்டை யாண்ட கங்கர் தம்மைக் கொங்குநாட்டரசர் (கொங்குதேச ராஜாக்கள்) என்று கூறிக்கொண்டனர். அக்காலத்துக் கட்டியநாடு தமிழக வடவெல்லையா யிருந்ததென்பது,

"குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது
பல்வேற் கட்டி நன்னாட் டும்பர்
மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும்"

என்னுங் குறுந்தொகைச் செய்யுளால் (11) அறியலாகும். குணகொங்கின் தென்பாகம் பூழிநாடு எனப் பிரிந்திருந்தது. அது பொதினி என்னும் பழனிமலையையும் உட்கொண்டிருந்தது. பழனிமலை சேரநாட்டைச் சேர்ந்தது என்பது,

"சேரர் கொங்குவை காவூர் நன்னாடு"

என்னும் அருணகிரிநாதர் கூற்றாலும், "வடக்குத்திசை பழனி" என்னும் கம்பர் கூற்றாலும் அறியலாகும். குடகொங்கு பல நாடுகளாய்ப் பிரிந்து போனபின், கொங்கு நாடு எனச் சிறப்பாக அழைக்கப் பெற்றது கருவூரைத் தலைநகராகக்கொண்டிருந்த குணகுங்கே. அதனின்றும் பூழிநாடு பிரிந்தபின், கொங்குநாடென எஞ்சியிருந்தது கோவை சேல மாவட்டங்கள் கூடிய பகுதியேயாகும். இங்ஙனம் கடன்மலை நாடும் கொங்குநாடும் பலபல பகுதிகளாகப் பிரிந்துபோயினும், அவையாவும் செங்குட்டுவன் போன்ற சேரன் ஆட்சியில் அவனுக்கடங்கியே இருந்தன. அவற்றுள் குடநாடும் குட்டநாடும் கொங்குநாடும் பூழிநாடும் நீண்ட காலமாகச் சேரநாட்டுப் பகுதிகளாகவேயிருந்து, சேரர் குடும்பத்தினரால் ஆளப்பட்டு வந்தன.

சோழநாட்டின் வடபாகம் தொண்டைநாடு (வட சோழம்) என்றும், தென்பாகம் புனல்நாடு (தென்சோழம்) என்றும், பெயர் பெற்றிருந்தன.

கடைச்சங்கக் காலத் திறுதியிலேயே, சேரநாட்டின் வடபாகத்திலுள்ள துளுவம் கொங்கணம் குடகு கருநாடகம் முதலிய நாடுகள், மொழிபெயர் தேயமாகத் திரியத் தொடங்கி விட்டன.

முத்தமிழ் நாடுகளுள் அடங்கிய உள்நாடுகளை வெவ்வேறு சிற்றரசரும் துணையரையரும் (Viceroys) ஆண்டு

வந்தனர். தலைமையரசர் வலிகுன்றியபோது, அதிகாரவாசைமிக்க சிற்றரசரும் துணையரையரும் தனியரசராகி விடுவது வழக்கம். இவ்வகையில், சேரநாட்டினின்று கொங்குநாடும், சோழநாட்டினின்று தொண்டைநாடும், பிரிந்துபோயின. பிற்காலத்துப் பேரரசர் தம் பெருவலியால் அவற்றை மீள அடிப்படுத்தினும், அவை வெல்லப்பட்ட புறநாடுகள்போற் கருதப்பட்டனவே யொழிய, பண்டுபோல் சேரசோழ நாட்டுப் பகுதியான உள்நாடாகக் கருதப் பெறவில்லை. ஆயினும், தமிழகத்தை 'வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில்' என்றுகூறும் இலக்கிய மரபு நெடுகலும் இருந்துவந்தது.

பாண்டி நாட்டின் பெரும்பகுதியைச் சிறிதும் பெரிதுமாய்ப் பன்முறையிற் கடல்கொண்டு விட்டதனாலும், சேர சோழ நாடுகளின் எல்லைப் புறத்துச் சிற்றரசர் அடிக்கடி தனியரசராகிக் கொண்டும் தம் நாட்டை விரிவுபடுத்திக் கொண்டும் இருந்ததினாலும், தமிழகத்தின் வடகோடியும் வடமேற்குப் பகுதியும் மொழிபெயர் தேயமாகத் திரிந்து வந்ததினாலும், கடைச்சங்கக் காலத்திற்குப் பின் முத்தமிழ் நாடுகளும் மிக ஒடுங்கி விட்டன.

சேரநாட்டின் வடபாகத்தைச் சேர்ந்த கருநாடும் கங்கமும் கட்டியமும், 9-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே முழுக் கன்னடநாடாகி, 11-ஆம் நூற்றாண்டில் ஹொய்சள ஆட்சிக் குட்பட்டு விட்டன. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்த விஷ்ணு வர்த்தனன் என்னும் ஹொய்சள மன்னன், கேரள (சேரல) அரசனை வென்று நீலமலையைக் (Nilgris) கைப்பற்றிக் கொண்டதாக அவன் கல்வெட்டுக் கூறுவதால், சேரநாட்டின் வடவெல்லை 12-ஆம் நூற்றாண்டில் மிகத் தெற்கே தள்ளி விட்டதென அறியலாம்.

கொங்குநாடு, மூவேந்தரும் முட்டிப் பொருங்களமாயிருந்து, ஒரு நிலையிலில்லாமல், அடிக்கடி அம் மூவருள்ளும் ஒருவர் கையினின்று ஒருவர் கைக்குக் கடந்து கொண்டும் எல்லைமாறிக் கொண்டும் இருந்ததினால், ஒரு தனி நாட்டிற்குரிய தன்மையை முற்றும் இழந்துவிட்டது. அதனால்,

3-ஆம் குலோத்துங்கச் சோழன் (1178—1218) அவைக்களப் புலவராயிருந்த கம்பர், சேர சோழ பாண்டி தொண்டை நாடுகளின் எல்லைகளை மட்டும் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

“வெள்ளா றதுவடக்கா மேற்குப் பெருவழியாம்
தெள்ளார் புனற்கன்னி தெற்காகும்—உள்ளார
ஆண்ட கடல்கிழக்கா மைம்பத் தறுகாதம்
பாண்டிநாட் டெல்லைப் பதி.”

“கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபொருவெள் ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—வடதிசையில்
ஏணாட்டுப் பண்ணை யிருபத்து நாற்காதம்
சோணாட்டுக் கெல்லையெனச் சொல்.”

“மேற்குப் பவளமலை வேங்கட நேர்வடக்காம்
ஆர்க்கு முவரி யணிகிழக்கு—பார்க்குளுயர்
தெற்குப் பிணாகி திகழிருப தின்காதம்
நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு.”

“வடக்குத் திசைபழனி வான்கீழ்தென் காசி
குடக்குத் திசைகோழிக் கோடாம்—கடற்கரையின்
ஓரமோ தெற்காகு முள்ளெண் பதின்காதம்
சேரநாட் டெல்லையெனச் செப்பு.”

இவ்வெல்லைகளும் நீடித்து நிற்கவில்லை. முத்தமிழரசரும் பிறரும் ஒருவரையொருவர் பொருது வென்று கொண்டும் தத்தம் நாட்டை விரிவாக்கிக்கொண்டு மிருந்ததினால், அவர் நாடுகளும் அதற்கேற்பச் சுருங்கியும் விரிந்தும் வந்து கொண்டிருந்தன.

சங்ககாலத்திற்குப் பிற்காலத்தில், கங்க கட்டிய நாடுகளின் வடபாகத்தில், கடிகைபாடி நுளம்பபாடி எனச் சில சிறுநாடுகள் புதிதாகத்தோன்றின.

(2) **குடிகள்:** சேர சோழ பாண்டியம் என முப்பாற்பட்ட தமிழகத்துப் பழங்குடி மக்கள் யாவரும், திரவிடப் பேரினத்தைச் சேர்ந்த தமிழர் என்னும் இனத்தாராவர்.

அவர் நகர வாழ்நரும் நாட்டு வாழ்நரும் காட்டு வாழ்நரும் மலை வாழ்நருமாய், நால்வகைப் பட்டிருந்தனர். அவருள் ஒருசார் மலை வாழ்நரும், ஒருசார் காட்டு வாழ்நரும், நாகரிகமின்றிக் காட்டு விலங்காண்டிகளாய்* வாழ்ந்துவந்தனர்.

சித்தர் முனிவர் முதலிய சிறந்த துறவு வகுப்பார் நாட்டிடைப் பிறந்து வளர்ந்தவரேயாயினும், தம் துறவு நிலைபற்றி மலையில் உறைந்து வந்தனர்.

முழு அநாகரிகரும் மலையுறை துறவியரும் அரசனாட்சிக் குட்பட்டிலர்.

வட மொழியாளர் எனப்பட்ட பார்ப்பார் (பிராமணர்) தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே தமிழ்நாடு புகுந்து நகரிலும் நாட்டிலும் கோயில் வினைஞராகவும் அரசியல் வினைஞராகவும் புலவராகவும் பெருமக்கள் தூதராகவும் அமர்ந்திருந்தனர்.

மருதம் என்னும் அகநாட்டிலும் நெய்தல் என்னுங் கரைநாட்டிலுமுள்ள கோநகரங்களில், வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே, யவனர் (கிரேக்கர், ரோமர்) சோனகர் (அரபியர், துருக்கர், மிலேச்சர்) முதலிய மேனாட்டாரும்; அவந்தியர், மகதர், குச்சரர் மராட்டர் முதலிய வடநாட்டாரும்; ஈழவர், நாகர், முதலிய கீழ் நாட்டாரும்; கம்மியம் வணிகம் அரசவூழியம் முதலிய பற்பல வினைமேற்கொண்டு, அவரவர்க்குரிய சேரியில் பதிவாயிருந்துவந்தனர்.

(3) அரசியல்: அரசியல் என்பது,

(1) சட்டம் அமைப்போர் (Legislature)

(2) கருமம் ஆற்றுவோர் (Executive)

(3) நடுத்தீர்ப்போர் (Judiciary)

என்னும் முத்துறை அதிகார வகுப்புக்களை உறுப்பாகக் கொண்டது.

---

* காட்டு விலங்காண்டி-காட்டு மிருகாண்டி (காட்டுமிராண்டி.)

பண்டைத் தமிழகத்தில், இம்முத்துறை அதிகாரங் களும் பிரிக்கப்படவில்லை. அதனால், சட்டம் அமைத்தற் கென்று இக்காலத்திற் போல் ஒரு தனி அவை இருந்த தில்லை. அரசனும் அவனுடைய துணையதிகாரிகளுமே, இம்மூவகை வினைகளையும் புரிந்து வந்தனர். சிற்றரச னாயினும் பேரரசனாயினும் சட்டம் அமைக்கும் அதிகாரம் அரசனிடத்திலேயே இருந்தது. அரசனுக்கும் குடிகளுக் கும் தீங்கு விளைக்காத பழைமையான மரபு வழக்கங்க ளெல்லாம் அப்படியே தழுவப்பெற்றன. அவ்வப்போது தேவைப்பட்ட திருத்தங்களும் புது விதிகளுமே அரசனால் ஆக்கப்பட்டன.

(4) கோன்மை: கோன்மையாவது, ஒரு நாடு பிற நாட்டைச் சாராது, தனக்குரிய சட்டங்களைத் தானே அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமை. இவ்வுரிமை மூவேந்த ருக்கும் தனித்தனி யிருந்ததால், அம்மூவர் நாடும் முழு நிறை வுற்றவையாகும்.

கோன்மை என்பது ஒரு நாட்டிற்குரிய தனியுறுப் பாகப் பண்டைக்காலத்தில் உணரப்படாமையால், திருவள் ளுவர் ஏனை மூன்றுறுப்புக்களையும் ஆறாக வகுத்து,

"படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு"

என்று கூறினர் (381). அவர் கூறும் ஆறனுள்: குடி என்பது குடிகள்; கூழ் (பொருள்) அரண் என்னும் இரண்டும் ஆள்நிலத்தின் பகுதிகள்; அரசன் படை அமைச்சு நட்பு என்னும் நான்கும் அரசியலின் பகுதிகள்.

சில தமிழ் நூலாசிரியர்,

"மும்மலையு முந்நாடு முந்நதியு முப்பதியு
மும்முரசு முத்தமிழு முக்கொடியு—மும்மாவுந்
தாமுடைய மன்னர் தடமுடிமேல் தாரன்றோ
பாமுறைதேர் வள்ளுவர்முப் பால்"

என்னும் திருவள்ளுவமாலைச் செய்யுளை யொட்டி, பெயர், மலை, நாடு, ஆறு, நகர், முரசு, தமிழ், கொடி, குதிரை, மாலை என்னும் பத்தும் அரசவுறுப்புக்கள் எனக் கூறுவர்.

பாட்டியல் இலக்கணியர், இவற்றுள் பெயர் தமிழ் என்னும் இரண்டை நீக்கி, அவற்றுக்குப் பதிலாக, யானை ஆணை என்னும் இரண்டைச் சேர்ப்பர்.

இவ் விரு சாராரும் கூறுபவற்றுள் பெரும்பாலன அரசச்சின்னங்களும் ஆள்நிலப் பகுதிகளுமாதலின், அவை இற்றை அரசியல் நூற்படி அரசவுறுப்புக்களாகா என அறிக.

உ. ஆள்நிலப் பிரிவுகள்

முத்தமிழ் நாடுகளும், ஆள்வினைப் பொருட்டு, சிறியதும் பெரியதுமான பற்பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

மூவேந்தர் முழுநாடுகளும் தனித்தனி பெருநாடு எனப்பட்டன. சோழப் பெருநாடு பல வளநாடுகளாவும், ஒவ்வொரு வளநாடும் பல நாடுகளாகவும், ஒவ்வொரு நாடும் பல ஊர்களாவும், பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. சிற்றூராயின் பலவூர் சேர்ந்தும், பேரூராயின் தனித்தும், ஊர் என்னும் அடிப்படை ஆள்நிலவுறுப்பாக வகுக்கப்பட்டிருந்தன. தனியூராகவுள்ள பேரூர்க்குத் தனியூர் என்றும், கூட்டூரின் பகுதியாகவுள்ள சிற்றூர்க்குப் பற்று அல்லது குறைப்பற்று என்றும் பெயர். பல பற்றுக்கள் சேர்ந்தகூட்டூர், அதிலுள்ள முதன்மையான சிற்றூராற் பெயர் பெற்றது. தனியூரான பேரூராயினும் குறைப்பற்றான சிற்றூராயினும், பார்ப்பனத் தலைமையுள்ள ஊர்களெல்லாம் சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் பொதுப்பெயரைக் கொண்டிருந்தன. அப் பெயர் உத்தரமேருச் சதுர்வேதிமங்கலம் என ஊர்ப்பெயரீறாக வழங்கிற்று.

முதலாம் இராசராசன் காலத்தில், (கி. பி. 985-1014) சோழப் பெருநாடு, 9 வளநாடுகளாகவும் 79 நாடுகளாவும் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வொன்பது வளநாடுகளும் அவ்வரசனின் விருதுப்பெயர்களையே சிறப்புப் பெயர்களாகப் பெற்றிருந்தன. அவையாவன :—

(1) இராசேந்திர சிங்க வளநாடு	(5) உய்யக்கொண்டான் வளநாடு
(2) இராசாசிரய ,,	(6) அருண்மொழித்தேவ ,,
(3) நித்த விநோத ,,	(7) கேரளாந்தக ,,
(4) க்ஷத்திரிய சிகாமணி ,,	(8) இராசராச ,,

(9) பாண்டிய குலாசனி வளநாடு

பொதுவாக, ஒரு வளநாடு ஈராற்றிற் கிடைப்பட்டதென்பர். உய்யக்கொண்டான் வளநாடு அரிசிலாற்றுக்கும் காவிரியாற்றுக்கும் இடைப்பட்டிருந்தது.

பாண்டிப் பெருநாடு பல நாடுகளாகவும், ஒவ்வொரு நாடும் பல கூற்றங்களாகவும், ஒவ்வொரு கூற்றமும் பல கூறுகளாவும் அல்லது ஊர்களாகவும், பகுக்கப்பட்டிருந்தன. ஊர் என்பதிற்குப் பதிலாகப் பிற்காலத்தில் **கிராமம்** என்னும் வடசொல் வழங்கிற்று.

பாண்டிநாடு முழுவதும் ஐந்து வட்டகையாக வகுக்கப்பெற்று, அவற்றை ஐந்து சிற்றரசப் பாண்டியர் ஆண்டு வந்தனர் என்றும், அதனுல் பாண்டியன் பஞ்சவன் எனப்பட்டான் என்றும், அறிஞர் கூறுவர்.

ஒரு பெருநாடானது, வளநாடு அல்லது நாடு என்னும் பிரிவிற்கு மேற்பட்ட மாகாணப் பிரிவையுடைய தாயின், அப் பெரும்பிரிவு மண்டலம் என அழைக்கப் பெறும். கொங்குமண்டலம் தொண்டைமண்டலம் என்பன ஒரு காலத்தில் முறையே சேரப் பெருநாட்டையும் சோழப் பெருநாட்டையும் சேர்ந்த மாகாணங்களாயிருந்து பின்பு தனி நாடுகளாய்ப் பிரிந்துபோயின.

தொண்டைநாடு (தனி நாடாய்ப் பிரிந்துபோனபின்) பல கோட்டங்களாகவும், ஒவ்வொரு கோட்டமும் பல கூற்றங்களாவும், பகுக்கப்பட்டிருந்தன. மொத்தம் 24 கோட்டங்களும் 96 கூற்றங்களுமிருந்தன. சிற்றூராயின் பலவூர் சேர்ந்தும், பேரூராயின் தனித்தும், ஒரு கூற்றமாக வகுக்கப்பட்டிருந்தன. தனியூர்க் கூற்றம் **தற்கூற்றம்** எனப்பட்டது.

சேரப் பெருநாடு பாண்டிப் பெருநாடு போன்று பகுக்கப்பட்டிருந்ததுபோலும்.

ஒரு தமிழ்ப் பேரரசன், பிற அரசரை வென்ற பின், அவரைச் சிற்றரசராகப் பாவித்து, அவர் நாடுகள் தன் நாட்டிற்கு அண்ணியவாயின், அவற்றைத் தன் பேரரசிற் குட்பட்ட மண்டலங்களாக வகுத்து, அவற்றிற்குத் தன்

* விசுவநாத நாயக்கர் பாண்டி நாட்டைக் கைப்பற்றியபோது, அவர் பஞ்சபாண்டியர் என்னும் ஐந்து சிற்றரசரொடு போர் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

விருதுப்பெயர்களை இடுவது வழக்கம். அன்று அவன் சொந்தப் பெருநாடும் ஒருமண்டலமாக அமையும்.

முதலாம் இராசராசச் சோழனின் பேரரசில் அடங்கிய மண்டலங்களும், அவற்றின் சிறப்புப் பெயருமாவன :—

	நாட்டுப்பெயர்		மண்டலப்பெயர்
(1)	சோணாடு	—	சோழமண்டலம்
(2)	பாண்டிநாடு	—	இராசராசப் பாண்டிமண்டலம்
(3)	சேரநாடு	—	மலை மண்டலம்
(4)	கொங்குநாடு	—	அதிராசராசமண்டலம்
(5)	தொண்டைநாடு	—	சயங்கொண்ட சோழமண்டலம்
(6)	கங்கபாடி	—	முடிகொண்ட சோழமண்டலம்
(7)	நுளம்பபாடி	—	நிகரிலிச் சோழமண்டலம்
(8)	வேங்கைநாடு	—	வேங்கைமண்டலம்
(9)	இலங்கை	—	மும்முடிச் சோழமண்டலம்

இவற்றுள், சோணாடு தன்னளவில் ஒருபெரு நாடாகவும், பேரரசு ஒரு மண்டலமாகவும், இருந்ததென அறிக.

ஓர் அரசன் அல்லது பேரரசன், தன் ஆட்சியில், தன் ஆள்நிலப் பிரிவுகட்கு அல்லது பேரரசைச் சேர்ந்த மண்டலங்கட்குத் தன் முன்னோர் இட்ட பெயரையும் வகுத்த அளவையும் மாற்றிக் கொள்வதுண்டு. முதலாம் குலோத்துங்கச் சோழன், அதிராசராச மண்டலத்திற்குச் சோழ கேரள மண்டலம் என்றும், க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டிற்குக் குலோத்துங்கச் சோழவளநாடு என்றும், பெயர் மாற்றினான். அதோடு, இராசேந்திரசிங்கவள நாட்டை இரு பிரிவாக்கி, மேலைப் பிரிவிற்கு உலகுய்யவந்த வளநாடு என்றும், கீழைப் பிரிவிற்கு விருதராச பயங்கர வளநாடு என்றும், பெயரிட்டான்.

மூவேந்தர் ஆள்நிலத்துள்ளும் அடங்கிய சிற்றரச நாடுகள், அவற்றின் அளவிற்கும் பெருமைக்கும் தக்க

வாறு, ஏதேனுமொரு மேல்வகைப் பிரிவாக வகுக்கப் பெற்றிருந்தன.

அரசனின் தலைநகர், அரசிருக்கை, கோநகர், படை-வீடு என்னும் பெயர்களுள் ஒன்றால் அழைக்கப் பெற்றது. இவற்றுள், அரசிருக்கை என்பது அரசன் நிலையாக வாழும் நகரையே குறிக்கும். கோநகர் என்பது அரச குடும்பத்தினர் இருந்து ஆளும் நகரையும், படைவீடு என்பது படை நிறுத்தப்பெற்று அரசன் நாடுகாவற் சுற்றுப்போக்கில் தங்கக்கூடிய நகரையும், குறிப்பதுமுண்டு.

தலைநகர்கள், அவற்றின் பெருமை பற்றிப் பேரூர் அல்லது மாநகர் என்றும், ஆரவாரம் பற்றிக் 'கல்லென் பேரூர்' என்றும், பழைமையான வெற்றியுடைமை பற்றிப் 'பழவிறன் மூதூர்' என்றும், காவல் மிகுதிபற்றிக் 'கடிநகர்' என்றும், புலவராற் சிறப்பித்துக் கூறப் பெறும்.

முத்தமிழ் அரசருள், ஒவ்வொருவர்க்கும் அகநாட்டுத் தலைநகர் ஒன்றும் கரைநாட்டுத் தலைநகர் ஒன்றுமாக, இவ் விரு தலைநகர் இருந்தன. இவற்றுள், முன்னது ஆட்சி வசதியும், பின்னது வணிக வசதியும், பற்றியவை. கரை நாட்டுத் தலைநகரெல்லாம் பட்டினம் என்னும் பொதுப் பெயருடையன.

தலைநகரும் பிறநகருமான பேரூர்களெல்லாம் பல சேரிகளாகப் பாகுபட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு குலத்தாரும் அல்லது வகுப்பாரும் சேர்ந்துவாழும் தெரு அல்லது தெருத்தொகுதி சேரி எனப்பட்டது.

"எமப் பேரூர்ச் சேரியுஞ் சுரத்தும்"

என்று தொல்காப்பியம் (983) கூறுதல் காண்க. தெருப் பேச்சைத் தொல்காப்பியர் 'சேரிமொழி' என்பர் (1497.) உறையூரில் ஏணிச் சேரி என்பது ஒரு பகுதி. சேரிகள், பார்ப்பனச்சேரி, கம்மாளச்சேரி, தளிச்சேரி, பரத்தையர் சேரி, பறைச்சேரி, என அவ்வவ் வகுப்பாற் பெயர் பெற்றிருந்தன. தளிச்சேரி என்பது கோயிற்பணிப் பெண்டுகள்

வாழுமிடம். ஒரு நகரின் மூலப் பழைமையான சேரிக்கு அடிச்சேரி என்றும், கோட்டை வாயிலுக்கு எதிராக இருக்கும் சேரிக்குத் தலைவாய்ச்சேரி என்றும் பெயர். பார்ப்பனச் சேரிக்குப் பிற்காலத்தில் அக்கிரகாரம் எனத் தனிப்பெயர் வழங்கிற்று. சேரி, பாடி எனவும்படும்.

ஒரு பேரூரில் உள்ள சேரிகள், அரச அரசியரின் பெயர்களைச் சிறப்புப் பெயராகப் பெற்றிருப்பதுமுண்டு. தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திருக்களித் திட்டையில், அருண்மொழித்தேவச்சேரி, சனநாதச்சேரி, நித்தவிநோதச்சேரி, இராசராசச் சேரி, நிகரிலிச் சோழச்சேரி, அழகிய சோழச்சேரி, சிங்களாந்தகச்சேரி, குந்தவ்வைசேரி, சோழகுல சுந்தரிச்சேரி, இராசமார்த்தாண்டச்சேரி எனப் பதினொரு சேரிகள் இருந்தன.

கடல்கோளாலும் பகைவராலும் தலைநகர்க்கு அழிவு நேர்ந்தவிடத்தும், பழந்தலைநகர் வசதியற்ற விடத்தும், பிறிதொரு நகரைத் தலைநகராக்கிக் கொள்வதும் புதிய தலைநகரை அமைத்துக் கொள்வதும், தமிழரசர் வழக்கம். இவ்வகையில் வெவ்வேறு காலத்தில் வெவ்வேறு தலைநகர் அமைவதுண்டு. பாண்டியர்க்குத் தென்மதுரை மணலூர் மதுரை என்பன அகநாட்டுத் தலைநகராகவும், கவாடம் (அலைவாய்) கொற்கை காயல் என்பன கரைநாட்டுத் தலைநகராகவும்; சோழர்க்கு உறையூர் கருவூர் அழுந்தூர் குடவாயில் திருவாரூர் தஞ்சை ஆயிரத்தளி (நந்திபுரம், பழையாறை, முடிகொண்ட சோழபுரம்,) கங்கைகொண்ட சோழபுரம் என்பன அகநாட்டுத் தலைநகராகவும், புகார் (காவிரிப்பூம்பட்டினம்) நாகபட்டினம் என்பன கரைநாட்டுத் தலைநகராகவும்; சேரர்க்கு கருவூர் என்பது அகநாட்டுத் தலைநகராகவும், வஞ்சி கொடுங்கோளூர் காந்தளூர்ச்சாலை என்பன கரைநாட்டுத் தலைநகராகவும் இருந்திருக்கின்றன.

---

௩. அரசர் பாகுபாடு

சிற்றரசர் தலைமையரசர் பேரரசர் எனத் தமிழரசர் முத்திறப்பட்டிருந்தனர். இம் முத்திறத்தாரும், முறையே, குறுநிலவரசரும் பெருநிலவரசரும் பலநிலவரசரும் ஆவர். சிற்றரசர்க்கு மன்னன் என்னும் பெயரும், தலைமையரசர்க்கு வேந்தன் கோ (கோன்) என்னும் பெயரும், மரபாக வுரிய. இதை,

"கோக்கண்டு மன்னர் குரைகடல் புக்கிலர்"

என்னும் தனிப்பாடற் செய்யுளடியாலும்,

"வேந்திடை தெரிதல்வேண்டி ஏந்துபுகழ்ப்
போந்தை வேம்பே ஆரென வரூஉம்"

என்னும் தொல்காப்பிய அடிகளாலும் (1006), அறியலாம்.

பேரரசரைப் பெருங்கோ அல்லது மாவேந்தன் என்னும் பெயரால் அழைக்கலாம்.

கோ என்னும் பெயர் வேந்தருக்குமட்டுமன்றி, அவருக்கடங்கி அவர்நாட்டுள் ஒவ்வொரு பகுதியை ஆளும் அவர் தாயத்தார்க்கும், சிற்றரசருள் பெரியவர்க்கும், வழங்கும். சேரன் செங்குட்டுவனின் தாயத்தாரான இரும்பொறை மரபினருள் ஒருவனை சேரமான் குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறையும், சிற்றரசருள் ஒருவனை விச்சிக்கோவும், கோவென்னும் பெயர் கொண்டிருந்தமை காண்க. வேந்தன் என்னும் பெயரோ, என்றும் தலைமையரசனையே குறிக்கும்.

தமிழகச் சிற்றரசர், எயினர் வேட்டுவர் முதலிய பாலைநிலக் குடிகளின் தலைவராகிய குறும்பரசரும், சிறுமலைக் கிழவரும், உழுவித்துண்ணும் வேளாண் குடியினரான வேளிரும், படைத்தலைவரும், அரச குடும்பத்தினரும், அரசியற் பேரதிகாரிகளுமாகப் பல வகையர்; தொல்வரவினர் புதியர் என இருபாலார்; ஊர்க்கிழவர்முதல் மண்டலத் தலைவர்வரை பல திறத்தார்.

கொங்கர், கோசர், கங்கர், கட்டியர், பங்களர், துவரை வேளிர், அதிகர், ஆவியர் என்னும் பலகுடிச் சிற்றரசர் சேரனுக் கடங்கியவராகவும்; பொத்தப்பிராயர், காடவ ராயர், பல்லவர் (பல்லவதரையர்), தொண்டையர், சம்புவ ராயர், இலாடராயர், மலையமானர் (சேதிராயர்), வாணகோ வரையர், முனையரையர் (முனையதரையர்), ஓய்மானர், முத்தரையர், மழவராயர், பழுவேட்டரையர், இருக்கு வேளிர்முதலிய பலகுடிச் சிற்றரசர் சோழனுக் கடங்கியவ ராகவும்; ஆயர் (ஆய்குடியர்), களப்பாளர் (களப்பிரர்) முதலிய சிலகுடிச் சிற்றரசர் பாண்டியனுக் கடங்கியவராக வும்; பல தலைமுறையினரா யிருந்துவந்தனர். கொங்குமண் டலம் சோழப் பேரரசிற்குட்பட்ட பிற்காலத்தில், கொங்கர் கங்கர் துளம்பர் முதலியோர் சோழருக்கடங்கியவராயினர்.

இனி, சிற்றரசர்க்கடங்கிய கீழ்ச் சிற்றரசருமுண்டு. வேங்கடமலையைச் சார்ந்த ஒரு சிறுநாட்டுத் தலைவனை கரும்பனூர்கிழானும், வேங்கடமலைத் தலைவனை புல்லியும், பல்குன்றக்கோட்டத் தலைவனை நன்னனும், தொண்டை மானுக்கடங்கிய கீழ்ச் சிற்றரசர்.

> "அடங்கா மன்னரை யடக்கு
> மடங்கா விளையுள் நாடுகிழ வோயே" (புறம். 199)

என்று விச்சிக்கோ கபிலராற் பாடப்பெற்றிருப்பதால், அவன்கீழ்ப் பல மன்னரிருந்தமை அறியப்படும்.

இனி, கடைச்சங்கக் காலத்தில், அகுதை, எயினன், எருமையூரன், ஏறைக்கோன், ஏனாதி திருக்கிள்ளி, ஓரி, கடியநெடுவேட்டுவன், குமணன், கொண்கானங்கிழான், சிறுகுடிகிழான்பண்ணன், தழும்பன், தாமான்தோன்றிக் கோன், திதியன், நள்ளி, நாலைகிழவன் நாகன், நாஞ்சில் வள்ளுவன் கந்தன், பழையன், பாரி, பிட்டங்கொற்றன், மல்லிகிழான் காரியாதி, மூவன், வல்லார்கிழான் பண்ணன், வெளிமான், வேங்கைமார்பன் என அரசகுடி கூறப்படாத பற்பல சிற்றரசரும் கீழ்ச்சிற்றரசரும் தமிழ்நாடு முழுமையு மிருந்தனர்.

தமிழரசருள், சேர சோழ பாண்டியராகிய முக்குடியரசரும், வேந்தர் என்று கூறப்படும் தலைமை யரசராவர். முதற்காலத்தில் அவர்க்கே முடியணியும் உரிமை யிருந்தது. இதனாலேயே, அவர் வேந்தர் எனப்பட்டார். வேந்தன் என்னும் பெயர் வேய்ந்தோன்* என்பதன் மரூஉ. வேய்தலாவது முடியணிதல். முடியணியும் முத்தமிழரசரையும் முடியுடை மூவேந்தர் என்று கூறுவது மரபு. ஒரே காலத்தில், ஓர் அரச குடியினர் பலர், மாற்றாந்தாய் மக்களும் மற்றத் தாயத்தாருமாகச் சமவுரிமையாளராகவிருந்து, ஒரு பெருநாட்டின் வெவ்வேறு பகுதியைத் தனித்தனி ஆண்டுவரின், அவரனைவர்க்கும் முடியணியும் உரிமையும் கோவென்னும் பெயரும் உண்டு. பிற்காலத்தில், ஒரு பெரு நாட்டினின்று தனியரசாய்ப் பிரிந்துபோன சிற்றரசரும் இவ்வுரிமைகளைத் தாமே அடைந்து விட்டனர்.

மூவேந்தருள் ஒருவன் இன்னொருவனை வென்று அடிப்படுத்தினவனாயின், அவனைப் பேரரசன் என்றும், அவனது அரசைப் பேரரசு என்றும், அழைக்கலாம். தமிழ்வேந்தருள்ளேயே ஒருவரிருவரை வென்று இருமுடிப் பேரரசும் மும்முடிப் பேரரசும், அவருடன் ஈழவரசன் வேங்கை (கீழைச்சளுக்கி) யரசன் போன்றாரை வென்று பன்முடிப் பேரரசும், நிறுவிய சேர சோழ பாண்டியப் பேரரசர் பலராவர். வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன், கரிகால் வளவன், சேரன் செங்குட்டுவன் என்பவர் பன்முடிப் பேரரசர்க்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாவர்.

மூவேந்தரும் தலைமையரசரென்றும், பிறரெல்லாம் சிற்றரசரென்றும், மரபும் பெரும்பான்மையும் பற்றிப் பொதுவாகக் கூறப்படினும்; காலச் சக்கரத்தின் சுழற்சியால், இடையிடை, சிற்றரசக் குடியினர் பேரரசரும் பேரரசக் குடியினர் சிற்றரசரும் ஆயினர் என்றறிதல் வேண்டும். வேந்தர் குடியைச் சேர்ந்த சோழர், இடைக்காலத்தில், தாயப்போரால் புகார்ச்சோழரும் உறையூர்ச்

* கொன்றை வேய்ந்தோன் என்னும் பெயர் கொன்றை வேந்தன் என மருவியிருத்தல் காண்க.

சோழருமாகப் பிரிந்து கோக்கள் நிலையடைந்து, பின்பு அதுவுமின்றிப் பல்லவருக் கடங்கிய மன்னராகத் தாழ்ந் தனர். மன்னர் நிலையிலிருந்த பல்லவரோ, இதற்கு நேர் மாறாக, பேரரச நிலைக்குயர்ந்தனர். இந்நிலைமை பின்பு மாறி, சோழர் மீண்டும் வேந்தரும் மாவேந்தரு மாயினர். இங்ஙனம் அரசக் குலங்களிடை மாறிமாறி நேர்ந்த ஏற் றிறக்கம் பலப்பல.

௪. அரசன் தகுதிகள்

ஓர் அரசனுக்குப் பின் அரியணையேறற் குரியவன், அவ்வரசனுடைய கோப்பெருந்தேவியின் மூத்தமகனாவன். மூத்தமகன் இறந்துவிடின் இளையமகனும், ஆண்மக்களே இல்லாதபோது மகள்வழிப் பேரன்மாருள் மூப்புடையவனும், பேரன்மாரும் இல்லாதபோது கோப்பெருந்தேவிக்கடுத்த தேவியின் புதல்வருள் மூப்புடையவனும், அவரும் இல்லாதபோது பிற நெருங்கிய உறவினருள் தகுதிமிக்கவனும், அரியணை யேறுவர்.

அரசனாதற்குரியவன், இளமையிலேயே பல கலைகளையுங் கற்று, பல்வகைப் படைப்பயிற்சியும் பெற்று, வேட்டை யாடுவதிலும் தேர்ச்சியுற்று, அறிவு ஆற்றல் அன்பு அறம் மறம் முதலிய குணங்களை ஒருங்கே யுடையவனாய், பல அருஞ்செயலும் அறச்செயலும் ஆற்றிக் குடிகளின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தவனாய், இருத்தல் வேண்டும்.

மக்கள் யாக்கை—சிறப்பாக அரசர் யாக்கை—நிலையற்ற தாதலின், ஆளும் அரசன், தனக்குப் பின்னால் அரசியற் குழப்பமும் இடர்ப்பாடும் நேராதவாறு, தன் காலத்திலேயே மூப்புத் தகுதியுள்ள தன் மகனுக்கு அல்லது பேரனுக்கு, மண்டை கவித்து இளவரசுப் பட்டங்கட்டி, ஆட்சித் துறையிலும் போர்வினையிலும் பிறவற்றிலும் பயிற்சி யளிப்பது வழக்கம்.

அரசன் யாருக்கு இளவரசுப் பட்டங் கட்டினும், ஆட்சித்திறனும் அரசியற் பொறுப்புச் சுற்றத்தின் உடன்பாடும் குடிகளின் இசைக்கூறும் இருந்தாலொழிய, ஆட்சியைக் கடைபோகக் கொண்டு செலுத்த முடியாது.

பழவிறல் தாயம் புதுவிறல் தாயம் என்னும் இருவகைத் தாயங்களுள், மூவேந்தர் தாயம் பழவிறல் தாயமாகவும், குறுநில மன்னர் தாயம் இருவகையாகவும் இருந்து வந்தன.

ரு. அரசச் சின்னங்கள்

அரசர்க்கு அவர் தகுதிக்கேற்பப் பல அடையாளங்கள் உள. அவை அரசச் சின்னங்கள் எனப்பெறும். அவை, குலம், பெயர், முடி, கோல், மாலை, கட்டில், குடை, கொடி முத்திரை, முரசு, கடிமரம், குதிரை, யானை, தேர், மனை எனப் பதினைந்து வகைய. இவற்றுள் முடியொன்றும் மூவேந்தர்க்குச் சிறப்பு என்றும், பிறவெல்லாம் முத்திறவரசர்க்கும் பொதுவென்றும், கூறுவது மரபு.

(1) குலம்: மூவேந்தரும், கதிரவன் திங்கள் நெருப்பு ஆகிய முச்சுடரைத் தங் குல முதலாகக் கூறி வந்தனர். பாண்டியர் திங்கட்குலம்; சோழர் கதிரவக்குலம்; சேரர் நெருப்புக்குலம்.*

(2) பெயர்: அரசர் பெயர்கள், குடிப்பெயர், இயற்பெயர், பட்டப்பெயர், விருதுப்பெயர், சிறப்புப்பெயர், உயர்வுப் பெயர், வரிசைப்பெயர், திணைநிலைப்பெயர், இயனிலைப் பெயர் என ஒன்பான் வகைப்படும்.

மூவேந்தர் குடிப்பெயர்கள் பலப்பல. அவற்றுள் முதன்மையானவை, சேரன் (சேரல், சேரலன்) சோழன் பாண்டியன் என்பன. பிற குடிப்பெயர்கள்: சேரனுக்கு மலையன், (மலைநாடன், பொறையன்,) வானவன் (வானவரம்பன்), வில்லவன், கோதை, உதியன், குடவன், குட்டுவன் கொங்கன், பூழியன் என்பவும்; சோழனுக்குச் சென்னி,

---

* கடலுள் மூழ்கிய குமரிநாடாகிய பாண்டிநாட்டில் கதிரவன் கழிபெருங் கடுமையாய்க் காய்ந்து மக்கள் திங்களையே விரும்பும்படி செய்ததினால், பாண்டியர் தங்களைத் திங்கள் வழியினராகவும்; குணபுலமாகிய சோழ்நாடு கதிரவன் எழுந்திசையிலிருந்ததால், சோழன் தங்களைக் கதிரவன் வழியினராகவும்; மலை நாடாகிய சேரநாட்டில் மூங்கிலும் பிறவும் ஒன்றோடொன்றுரசி அடிக்கடி பெரு நெருப்புப் பற்றியதால், சேரர் தங்களை நெருப்பு வழியினராகவும்; கூறிக்கொண்டதாகத் தெரிகின்றது. குமரி நாட்டு வெப்பத்தினாலேயே, வேனிலில் இன்னிழல் தரும் வேம்பின் பூமாலையை அடையாள மாலையாகவும், நீர் வாழ்மீன்வடிவை முத்திரையாகவும், பாண்டியன் கொண்டான்போலும்!

கிள்ளி, செம்பியன், வளவன், புனனாடன் என்பவும்; பாண்டியனுக்குச் செழியன், மாறன், வழுதி, மீனவன், வேம்பன் பஞ்சவன், கைதவன், கௌரியன், தமிழ் நாடன் என்பவும்; ஆகும். பாண்டியனுக்குச் செழியன் என்னும் பெயர், பஃறுளியாற்றுச் செழிப்பால் ஏற்பட்டதுபோலும்!

இயற்பெயராவது பெற்றோரிட்ட பிள்ளைப்பெயர். முதலாம் இராசராசச் சோழனின் பிள்ளைப்பெயர் 'அருண்மொழித் தேவன்' என்பது.

பட்டப்பெயர் என்பது, அரசன் முடி சூடும்போது புனைந்து கொள்ளும் பெயர். பிற்காலச் சோழவேந்தர் ஒருவர் விட்டொருவர் தாங்கிய பரகேசரி இராசகேசரி என்னும் பெயர்களும், பிற்காலப் பாண்டிய வேந்தர் ஒருவர் விட்டொருவர் தாங்கிய மாறவர்மன் சடாவர்மன் என்னும் பெயர்களும், முதற்குலோத்துங்கன் வேங்கை நாட்டில் எய்திய விஷ்ணுவர்த்தனன் என்னும் பெயரும், பட்டப் பெயராம்.

விருதுப்பெயராவது, அரசன் தன் பகைவரை வென்றபோது அதற்கறிகுறியாகச் சூடிக்கொள்ளும் கொற்றப்பெயர். 'முடிவழங்கு சோழன்' 'சோழ கேரளன்' 'முடித்தலை கொண்ட பெருமான்' 'கோனேரின்மை கொண்டான்' 'உலகுய்யவந்த நாயனார்' முதலியன 3-ஆம் குலோத்துங்கச் சோழனின் கொற்றப்பெயராகும்.

சிறப்புப் பெயராவது, நல்ல வகையிலோ தீய வகையிலோ ஏதேனுமொரு சிறப்புப்பற்றி, மக்கள் அரசர்க்கு இட்டு வழங்கும் பெயர். முதற்குலோத்துங்கனுக்கு வழங்கிய 'சுங்கந்தவிர்த்த சோழன்' என்பது இசைச் சிறப்புப் பெயரும், 2-ஆம் குலோத்துங்கச் 'சோழனுக்கு வைணவர் வழங்கிய 'கிருமிகண்ட சோழன்' என்பது வசைச் சிறப்புப் பெயரும், ஆகும்.

உயர்வுப் பெயராவது மக்கள் அரசரைக் கண்ணியமாகக் குறிக்கும் பெயர். இறைவன், அடிகள், தேவர், நாயனார், உடையார், பெருமாள், உலகுடைய பெருமாள்

என்பன அரசனுக்கும்; பிராட்டியார், நாய்ச்சியார், ஆழ்வார் என்பன அரசிக்கும்; 'மக்கள் நாயனார்' பிள்ளையார் என்பன இளவரசனுக்கும்; பெரியதேவர் என்பது இறந்து போன அரசனுக்கும்; வழங்கிய உயர்வுப் பெயர்களாம்.

வரிசைப் பெயராவது அரசரின் தரத்தைக் குறிக்கும் பெயர். வேள், மன்னன், கோவன் (கோன், கோ), வேந்தன் என்பன வரிசைப்பெயராம்.

திணைநிலைப் பெயராவது, குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் பாலை என்னும் ஐந்திணைபற்றிய பெயர். வெற்பன், கானகநாடன், ஊரன், துறைவன், விடலை முதலியன திணைநிலைப் பெயராம். இவை பெரும்பாலும் குறுநில மன்னர்க்கு வழங்கும்.

இயனிலைப் பெயராவது ஏதேனும் ஓர் இயல்பற்றி வழங்கும் பெயர். செம்மல் வள்ளல் முதலியன இயனிலைப் பெயராம்.

தமிழகம் முழுவதையும் அடிப்படுத்திய பிற்காலச் சோழப் பேரரசர், 'மும்மடிச் சோழன்,' 'மும்முடிச் சோழன்,' 'திரிபுவனதேவன்,' 'திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி' முதலிய கொற்றப் பெயர்களைக் கொண்டிருந்தனர். தமிழகத்தொடு பிறநாடுகளையும் வென்ற சோழ பாண்டியப் பேரரசர், 'எல்லாந்தலையான பெருமாள்,' 'சகலபுவனச் சக்கரவர்த்தி,' 'இராசராசன்,' 'இராசாக்கள் தம்பிரான்' முதலிய கொற்றப் பெயர்களையும்; 'எம்மண்டலமுங் கொண்டருளின' என்பதுபோன்ற கொற்ற அடைமொழிகளையும் கொண்டிருந்தனர்.

அரசர்போன்றே அரசியரும் பெயரால் பெருமை குறிக்கப்பெற்றனர். அரசனுடைய பட்டத்துத் தேவிக்குக் கோப்பெருந்தேவி அல்லது பெருங் கோப்பெண்டு என்பது வரிசைப் பெயராக வழங்கிற்று. ஒரே பெருநாட்டரசன் தேவிக்கு 'உலகை முழுதுடையாள்,' 'அவனிமுழுதுடையாள்,' 'உலக மகாதேவி' முதலிய பெயர்களும்; முப்பெருநாட்டுப் பேரரசன் தேவிக்கு 'மூவுலகுடையாள்,'

'திரிபுவன மகாதேவி,' முதலிய பெயர்களும்; பல்பெருநாட்டுப் பேரரசன் தேவிக்கு 'ஏழுலகுடையாள்' என்னும் பெயரும்; கொற்றப்பெயராக வழங்கிவந்தன.

(3) **முடி**: முடி என்பது மகுடம். தமிழகம் முழுவதும் நிலையாக மூவேந்தர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த பழங்காலமெல்லாம், அம்மூவர்க்கே முடியணியும் உரிமையிருந்தது. பிற்காலத்தில் மூவேந்தருக் கடங்காத உள்நாட்டுச் சிற்றரசரும் முடியணிந்துகொண்டனர். முடிசூடியர் அல்லாத அரசர் பட்டங்கட்டியர் ஆவர்.

ஓர் அரசன் பிற அரசரை வென்றபின், அவர் முடிபோற் செய்த பொன்னுருக்களை மாலையாகக் கோத்து அணிந்து கொள்வதுண்டு. செங்குட்டுவனும் அவன் முன்னோரும், சோழ பாண்டியரையும் ஐம்பெரு வேளிரையும் வென்றமைக் கறிகுறியாக, எழுமுடிமாலையொன்றணிந்திருந்தனர்.

ஆளும் அரசனைப்போல் இளவரசனும் முடியணிந்திருந்தான். ஆயின், அரசன்முடி நீண்டு குவிந்தும், இளவரசன் முடி குட்டையாகவும் இருந்த அதனால், பின்னது **மண்டை** எனப்பட்டது.

(4) **கோல்**: கோல் என்பது, அரசன் அதிகார முறையில் வீற்றிருக்கும்போதும் செல்லும்போதும் கையிற் பிடித்திருக்கும் தண்டு. அது மணியிழைத்து ஓவிய வேலைப்பாடமைந்த பொற்றகட்டால் பொதியப் பெற்றிருப்பது. கோல் ஆட்சிக் கறிகுறியாதலால், அரசனுடைய ஆட்சி நேர்மையானதா யிருக்கவேண்டுமென்பதைக் குறித்தற்கு, அது நேரானதாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும். அதனால் அதற்குச் செங்கோல் என்று பெயர். செம்மை நேர்மை. கொடுமையான ஆட்சி கொடுங்கோல் என்னும் பெயராற் குறிக்கப்படும். கொடுமை வளைவு. ஆட்சியின் நேர்மையாவது அறநெறிவழி நேரேசெல்லுதல்; அதன் கொடுமையாவது அறநெறியினின்று திறம்பி வளைதல்.

(5) மாலை: மாலை என்பது அடையாள மாலை. பாண்டியனுக்கு வேப்பமாலையும், சோழனுக்கு ஆத்தி மாலையும், சேரனுக்குப் பனம்பூமாலையும், அடையாள மாலையாம்.

குறுநில மன்னர்க்கும் ஒவ்வோர் அடையாள மாலை யிருந்தது. ஆய் அண்டிரனுக்குச் சுரபுன்னை மாலையும், ஏறைக்கோனுக்குக் காந்தள்மாலையும், அடையாள மாலை யாக இருந்தன.

(6) கட்டில்: கட்டில் என்பது இருக்கை. அரச னது கட்டில் அரசுகட்டில் என்றும் அரசிருக்கை என்றும் அழைக்கப்பெறும். அதன் கால்கள் அரி (சிங்க) வடி வாய் அமைந்திருந்ததினால், அதற்கு அரியணை (சிங்காச னம்) என்றும் பெயர். தலைநகரிலும் பிற பாடிவீடுகளி லும் அரசனுக்கு அரியணையுண்டு. தலைநகரில், அரசன் அரசுவீற்றிருக்கும் ஓலக்கமண்டபத்திலும், (Durbar Hall) அமைச்சரொடு சூழும் சூழ்வினைமண்டபத்திலும், அறங் கூறும் மன்றத்திலும், ஒவ்வோர் அரியணை யிருக்கும்.

அரியணைகட்குச் சிறப்புப் பெயரிட்டு வழங்குவது மரபு. சடாவர்மன் குலசேகரபாண்டியனுக்கு, மதுரையில், 'மழவராயன்' 'கலிங்கராயன்' 'முனையதரையன்' என மூவரி யணைகளும்; விக்கிரமபாண்டியனுக்கு, மதுரையில் 'முனைய தரையன்' என்னும் அரியணையும், இராசேந்திரத்தில் 'மலை யதரையன்' என்னும் அரியணையும், இருந்தன.

(7) குடை: குடை என்பது, அரசன் குடிகளைத் துன்பமாகிய வெயிலினின்று காத்து, அவர்கட்கு இன்ப மும் பாதுகாப்புமாகிய நிழலைத் தருகின்றான் என்னுங் குறிப்புப்படப் பிடிக்கப்படும், பெரிய வெண்பட்டுக்குடை. அது, பகலாயினும் இரவாயினும், அரசன் அதிகார முறை யில் இருக்குமிடம் உடனிருந்து செல்லுமிடம் உடன்செல் லும். அது நிறத்தாலும் வடிவாலும் தண்மைக் குறிப் பாலும் மதியை ஒத்திருத்தலால், மதிக்குடை அல்லது மதிவட்டக்குடை என்றும்; கொற்றத்தைக் குறித்தலால்,

கொற்றக்குடை அல்லது வெண்கொற்றக்குடை என்றும் பெயர்பெறும்.

கோல் என்னும் பெயர்போன்றே, குடை என்னும் பெயரும் ஆகுபெயராய் ஆட்சியைக் குறிக்கும். அதனால், ஓர் அரசன் ஒரு பெருநாட்டைத் தனிநாயகமாய் ஆள்வதை, 'உலகமெல்லாம் ஒரு குடைக்கீழ் ஆள்தல்' என்பர்.

(8) கொடி: கொடி என்பது, அரசனது அடையாள வடிவம் எழுதிய துணி அல்லது பட்டுக்கொடி. அது அதன் அடையாள வடிவாற் பெயர்பெறும். சேரனுக்கு விற்கொடி; சோழனுக்குப் புலிக்கொடி; பாண்டியனுக்கு மீன்கொடி (மீனக்கொடி).

(9) முத்திரை: முத்திரையென்பது, அரசனுடைய திருமுகத்தில், மையாலும் அரக்காலும் மண் என்னும் சாந்தாலும் பொறிக்கப்படும் அடையாள வடிவும். மூவேந்தர்க்கும் அவரவர் கொடியிலெழுதப்பட்ட வடிவமே, முத்திரையாகவு மிருந்தது.

ஓர் அரசன், தன்னால் வெல்லப்பட்ட அரசரின் முத்திரைகளையும், தன் முத்திரையுடன் சேர்த்துப் பொறிப்பது வழக்கம். செங்குட்டுவன் மும்முத்திரைகளையும், அதிகமான் எழு முத்திரைகளையும், உடையவராயிருந்தனர்.

(10) முரசு: முரசாவது, ஏதேனுமொன்றை அறிவித்தற்கு, அல்லது யாரேனும் ஒரு சாராரை அழைத்தற்கு, அடிக்கப்படும் பேரிகை என்னும் பெரும் பறை. அது கொடை (தியாக) முரசு, முறை (நியாய) முரசு, போர் (வீர) முரசு என மூவகைப்பட்டதாகக் கூறப்படும். அவற்றுள் சிறந்தது போர்முரசு. அதற்குத் தனியாக ஒரு கட்டில் உண்டு. அது முரசுகட்டில் எனப்படும்.

போர்முரசு, படை திரட்டுவதற்கு நகரத்திலும், பொருநரை ஊக்குவதற்குப் போர்க்களத்திலும், வெற்றி குறித்தற்கு ஈரிடத்திலும், இடியோசைபட முழக்கப்

பெறும். அது புலியை வென்ற கொல்லேற்றின் சீவாத தோலால் போர்க்கப்பெறுவது மரபு.

> "புனைமருப் பழுந்தக் குத்திப் புலியொடு பொருது வென்ற
> கனைகுர லுருமுச் சீற்றக் கதழ்விடை யுரிவை போர்த்த
> துனைகுரல் முரசம்"

என்று சிந்தாமணியும் (2899),

> "கொல்லேற்றுப் பைந்தோல் சீவாது போர்த்த
> மாக்கண் முரசம்"

என்று மதுரைக்காஞ்சியும் (732 - 3), கூறுதல் காண்க.

போர்முரசு தெய்வத்தன்மையுள்ளதாகவும் வெற்றியைத் தருவதாகவுங் கருதப்பட்டதினால், அதற்கு மாலையும் பீலியுமணிவதும், பலியிடுவதும், அதை நீராட்டுவதும், வழக்கம்.

(11) கடிமரம்: கடிமரமாவது, ஒவ்வோர் அரசகுடியினராலும், அவரவர் குடியொடு தொடர்புள்ளதாகவும் தெய்வத்தன்மையுள்ளதாகவுங் கருதப்பட்டு, தொன்று தொட்டுப் பேணப்பட்டுவரும் ஏதேனுமொரு வகையான காவல்மரம். அது தலைமையரசர்க்கும் சிற்றரசர்க்கும் பொதுவாகும். பாண்டிநாட்டிலிருந்த பழையன் என்னுங் குறுநிலமன்னன், ஒரு வேம்பைக் காவல்மரமாக வளர்த்து வந்தான். செங்குட்டுவனின் பகைவருள் ஒருவன் கடப்ப மரத்தைக் காவல்மரமாகக் கொண்டிருந்தான்.

கடிமரம், சில அரசரால் தலைநகரில் மட்டும் தனிமரமாகவும், சிலரால் ஊர்தொறும் தனிமரமாகவும், சிலரால் சோலைதொறும் தனிமரமாகவும், வளர்க்கப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது.

(12) குதிரை: அரசன் ஊருங் குதிரை பட்டத்துக் குதிரை என்று அழைக்கப்பெறும். நல்ல மணமும், வாழைப்பூ மடல்போற் காதும், கால் மார்பு கழுத்து முகம் முதுகு ஆகிய ஐந்துறுப்புக்களில் வெள்ளையும், 82 விரல்

(அங்குலம்) உயரமும் உள்ள சேங்குதிரை அரசிவுளியாதற்குத் தக்கது (பிங்கலம்).

குதிரைகளே, அவற்றின் உடற்கூறும் நடையும் குரலும் இயல்பும் நிறமும் திறமும்பற்றி, பற்பல வகையாகப் பரிநூல் வகுத்துக் கூறும். அவற்றுள், பாடலம் சேரனதும், கோரம் சோழனதும், கனவட்டம் பாண்டியனதும், கந்துகம் குறுநிலமன்னரதும், ஆகும்.

அரசர் குதிரைகட்கு இயற்பெயர் போன்ற சிறப்புப் பெயரும் இடப்பெறும். சிலர் தம் பெயரையே இடுவதும் உண்டு. ஓரியின் குதிரை ஓரி என்றும், காரியின் குதிரை காரி என்றும், பெயர் பெற்றிருந்தன.

(13) யானை: அரசன் ஊரும் யானை, அரசுவா என்றும், பட்டத்தியானை என்றும், அழைக்கப்பெறும். கால் போன்றே வாலும் துதியும் நிலத்தைத் தொடுவதும், பால் போலும் வெள்ளை நகமுடையதும், காலாலும் வாலாலும் துதியாலும் கொம்பாலும் உடம்பாலுங் கொல்லவல்லதும், ஏழுமுழ வுயரமும் ஒன்பது முழ நீளமும் பதின்மூன்று முழச் சுற்றளவு முள்ளதும், சிறிய கண்ணும் சிவந்த புள்ளிகளுமுடையதும், உடலின் பின்புறத்தினும் முன்புறம் ஏற்றமாயிருப்பதுமான, களிற்றியானை அரசுவா வாதற்குத் தக்கதாம் (பிங்கலம்).

அரசுவாவிற்கும், இடுகுறி போன்ற இயற்பெயரும் காரணக்குறியான சிறப்புப்பெயரும், இடப்பெறும்.

(14) தேர்: அரசன் ஊருந்தேர், மற்றத் தேர்களினும் உயர்ந்தும், ஒவியவேலைப்பாடமைந்தும், விலையுயர்ந்த அணிகலங்களும் சிறந்த குதிரைகளும் பூட்டப்பெற்றும், இருக்கும்.

பொதுவாக அரசன் ஊரும் ஊர்திகள் மூன்றும், அரச மாண்பிற்கேற்ப, ஒப்புயர்வற்ற ஆடையணியலங்கரிப் புடையனவாயிருக்கும்.

சங்ககாலத்தில், வேட்டைக்குத் தேரிலும் குதிரைமேலும் செல்வதும், போரும் நகர்வலமும் நாடுகாவலும் ஆகிய பிறவற்றுக்குத் தேரிலும் தேர் செல்லாவிடத்து யானைமேலும் செல்வதும், அரசர்க்கு வழக்கமாயிருந்தது. பிற்காலத்தில் தேர் பயன்படுத்தப்பெறாமையால், வேட்டை தவிரப் பிறவற்றிற்கெல்லாம் யானைமீதே அரசர் சென்றனர்.

(15) மனை: அரசன் வாழும் மனை அரண்மனை எனப்படும். மதிலுங் கோபுரமுஞ் சுருங்கையுமாகிய அரணுடைமைபற்றி, அது அரண்மனையெனப்பட்டது. அதற்குக் கோயில் பள்ளி நகர் மாளிகை எனப் பிற பெயர்களுமுண்டு.

"படையுங் கொடியுங் குடையு முரசும்
நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேரும்
தாரு முடியும் நேர்வன பிறவும்
தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க் குரிய"

என்னுஞ் சூத்திரத்தில் (1571), தொல்காப்பியர் படையையும் அரசச் சின்னங்களுடன் சேர்த்துக் கூறினர். அது 'படையும் பாதுகாப்பும்' என்னும் அதிகாரத்திற் கூறப்பெறும்.

அரசச்சின்னங்கள்: முடி, குடை, கவரி, தோட்டி, முரசு, சக்கரம், யானை, கொடி, மதில், தோரணம், நீர்க்குடம், பூமாலை, சங்கு, கடல், மகரம், ஆமை, இணைக்கயல், சிங்கம், தீபம், இடபம், ஆசனம் என 21 வகைப்படுவதாகச் சூடாமணி நிகண்டு கூறும். இவற்றுட் பல, மங்கலப்பொருள்களும் அரணும் உவமையுமாதலின், அவை இங்குக் கூறப்பெறவில்லை.

௬. அரசியல் வினைஞர்

முத்தமிழ் நாட்டிலும், அரசியல் வினைஞர், பெருநாட்டுத்தலைநகர் சிறுநாட்டுத்தலைநகர்கள் ஊர்கள் ஆகிய மூவகை யிடங்களிற் சிதறியிருந்தனர்.

(1) பெருநாட்டுந் தலைநகரிலிருந்த வினைஞர்: அரசனுடைய ஆட்சிக்கு அடிப்படைத் துணையாயிருந்த அதிகாரச்சுற்றம் ஐம்பெருங்குழு என்பது. அமைச்சர், புரோகிதர், படைத்தலைவர், தூதர், ஒற்றர் என்னும் ஐந்து குழுவாரின் பெருந்தொகுதியே ஐம்பெருங்குழுவாகும்.

தலைமையமைச்சனுக்கு உத்தர மந்திரி அல்லது மகா மந்திரி என்று பெயர்;

தூதர், (தூதுவர்) அரசன் விடுத்த செய்திகளைப் பிற அரசரிடத்துக் கொண்டு செல்பவரும், அரசனுடைய ஆணைகளை நாட்டதிகாரிகளிடத்தும் ஊரதிகாரிகளிடத்துங் கொண்டு செல்பவரும் என இருபாலர். அரசதூதர் சட்டையுந் தலைப்பாகையு மணிந்திருப்பர். அதனால், அவர்க்குக் கஞ்சுகமாக்கள் என்றும், சட்டையிட்ட பிரதானிகள் என்றும் பெயர். தலைமைத்தூதன் கஞ்சுகமுதல்வன் எனப் படுவான்.

> "சஞ்சயன் முதலாத் தலைக்கீடு பெற்ற
> கஞ்சுக முதல்வர் ஈரைஞ் ஞூற்றுவர்"

என்று சிலப்பதிகாரங் கூறுவதால் (26 : 137 - 8), தூதர் பெருந்தொகையினராயிருந்தனர் என்பதறியப்படும்.

ஐம்பெருங் குழுவிற்கு அடுத்தபடியாய், அதனினுஞ் சற்று விரிவாக இருந்த அதிகாரச்சுற்றம் எண்பேராயம் என்பது. கரணத்தியலவர் (கணக்கர்), கருமவிதிகள் (அரசாணையை நிறைவேற்றும் அதிகாரிகள்), கனகச்சுற்றம் (பண்டாரம் என்னும் பொக்கிசசாலை யதிகாரிகள்), கடை காப்பாளர் (அரண்மனை வாயிற்காவலர்), நகரமாந்தர் (நகரப் பெருமக்கள் அல்லது வணிகப் பெருமக்கள்), படைத்

தலைவர், யானைமறவர், இவுளிமறவர் (குதிரைச்சேவகர்) என்னும் எட்டுக் கூட்டத்தாரின் பெருந்தொகுதி எண்பேராயமாகும்.

அரசனுடைய நன்மையையும் உடல்நலத்தையும் உண்மையாகக் கவனித்துப் பேணுதற்கு, உறுதிச் சுற்றம் என்றொரு குழு இருந்தது. குறிக்கப்பட்ட படைத்தலைவர், நிமித்திகர், மருத்துவர், நட்பாளர், அந்தணர் ஆகிய ஐந்திறத்தார் சேர்ந்த குழு, உறுதிச் சுற்றமாகும்.

அரசனில்லாத அல்லது அவன் கடுநோய்ப்பட்ட சமையத்தில் அரசியலைக் கவனித்தற்கு, அரசியற் பொறுப்புச் சுற்றம் ஒன்று இருந்தது. அது ஆசான் (புரோகிதன்), பெருங்கணி (கணியர் தலைவன்), அறக்களத்தந்தணர் (நியாய சபையார்), காவிதி (வரியதிகாரிகள்), மந்திரக்கணக்கர் (அரசவாணை யெழுதுவோர்) ஆகிய ஐந்திறத்தாரைக் கொண்டது. கோவலனைக் கொல்வித்த ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனின் இறப்பிற்கும், அவன்மகன் வெற்றிவேற்செழியனின் முடிசூட்டிற்கும், இடைப்பட்ட காலத்தில், பாண்டிப் பெருநாட்டரசியலைக் கவனித்தது அரசியற்பொறுப்புச் சுற்றமே.

தலைநகரிலுள்ள அத்தாணிமண்டபத்தில், அரசன் முன்னிலையில், சூழ்வினை யமைச்சரும், படைத்தலைவரும், பல்வேறு ஆள்வினைத் திணைக்களத்தலைவரும், பெருங்கணியும், ஆசானும், பல்வகைப் புலவரும், பிறரும் நாள்தோறும் குழுமியிருக்கும் நிலையான கூட்டத்திற்கு அரசவை என்று பெயர். அது இருக்குமிடம் அவைக்களம் எனப்படும். அரசவையில் அரசனுக் கடுத்தபடியாக முதலமைச்சனே தலைமையாயிருப்பான்.

அரசவை, அதிலுள்ளாரின் தன்மையும் அறிவும் பற்றி, நல்லவை தீயவை நிறையவை குறையவை என நால்வகையாக வகுத்துக் கூறப்படும். அறிவு ஒழுக்கம் முதலியவற்றிற் சிறந்து, நடுவுநிலைமையாகப் பேசுவோர் கூடிய அவை நல்லவை; அதற்கு எதிரானது தீயவை; எல்லாப்

பொருள்களையும் அறிந்து, எதிர்காலச் செய்திகளை முன்னதாக அறிவிக்கும் பேரறிஞர்கூடிய அவை நிறையவை; அதற்கு எதிரானது குறையவை.

அரசன் அவ்வப்போது திருவாய் மலர்ந்தருளும் ஆணைகளை நேரிற் கேட்பவனுக்குத் திருவாய்க் கேள்வி என்றும், அத்திருவாய்க் கேள்வி அறிவிக்க அறிந்து அரசவாணையை எழுதுவோர்க்குத் திருமந்திரவோலை என்றும், அவ் வெழுத்தாளர் தலைவனுக்குத் திருமந்திரவோலை நாயகம் என்றும் பெயர். அரசவாணைகளைக் கேட்டெழுதும் அதிகாரச்சுற்றத்திற்கு வாயிற் கேட்டோர் (Secretarial staff) என்றும், அரசவாணைக்கு வாய்க்கேள்வி என்றும், அதை நிறைவேற்றுவோர்க்கு வாய்க்கேள்வியர் என்றும், பெயருண்டு. நாள்தோறும் நிகழும் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்ச்சிப் புத்தகத்தில் எழுதிவைப்பவன் பட்டோலைப் பெருமான் எனப்படுவான். ஊர்ச்சபைகளினின்றும் நாட்டதிகாரிகளிடத்திருந்தும் வரும் ஓலைகளைப் படித்தறிந்து, அவற்றிற்குத் தக்க விடைகளையெழுதித் தூதர் வாயிலாய் விடுப்போர்க்கு விடையில் என்றும், அவர் தலைவனுக்கு விடையதிகாரி என்றும் பெயர்.

ஊர்களிலும் தலைநகரிலும் தண்டப்பட்டுவந்த வரித்தொகைகளைக் கணக்கிற் பதிந்துகொள்வோர், வரியிலார் எனப்படுவர். பதிந்துகொள்ளப்பட்ட வரித்தொகையை, இன்னின்ன செலவிற்கு இவ்வளவிவ்வளவென்று கூறுசெய்வார்க்கு வரிக்கூறு செய்வார் என்றுபெயர். ஒவ்வோர் ஊரினின்றும் அரசனுக்கு வரவேண்டிய காணிக்கடன் என்னும் நிலவரிக்குக் கணக்கு வைப்போர் வரிப்பொத்தகம் என்றும், அவர் தலைவன் வரிப்பொத்தகக் கணக்கு என்றும், பெயர் பெறுவர். நிலவரி நீங்கிய இறையிலி நிலங்களினின்றும் ஊர்களினின்றும் வரவேண்டிய பிறவரிகட்குக் கணக்கு வைப்போர், புரவுவரி எனப்படுவர். அவர் தொகுதி புரவுவரித்திணைக்களம் எனப்படும். அத் திணைக்களத் தலைமைக் கணக்கனுக்குப் புரவுவரிச்சீகரணம் என்றும், அதன் தலைவனுக்குப் புரவுவரித் திணைக்களநாயகம் என்றும்,

ழ்பவர். இவரல்லாது, வரியிலீடு என்றும், புரவுவரித் திணைக் களமுகவெட்டி என்றும், இரு வரியதிகாரிகள் இருந்தனர்.

சேரநாட்டு அரசிறையதிகாரி பாட்டமாளன் என்றும், அரசியற் கணக்கதிகாரி மேலெழுத்துக் கணக்கு என்றும், பெயர் பெற்றிருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

அத்தாணிமண்டபத்திலும் அரண்மனையிலும், அவ்வப்போது நாழிகையறிந்து அரசனுக் கறிவிப்பவர், நாழிகைக் கணக்கர் எனப்படுவர்.

மணநாள் திருநாள் பொருநாள் ஆகிய மூவகைப் பெருநாளிலும், யானைமேலேறி முரசறைந்து அரசவாணையை நகரத்தார்க் கறிவிப்பவன் வள்ளுவன் என்றும், அரசர்க்குரிய வேத்தியற்கூத்தை யாடுபவன் சாக்கையன் என்றும், கூறப்படுவர். திவாகரம் இவ்விருவரையும் உள்படுகருமத்தலைவர் என்று இணைத்துக்கூறும். சாக்கையனுக்குக் கூத்தாள்படுவோன் என்றும் பெயருண்டு.

அரண்மனைக் காரியங்களை மேற்பார்ப்பவனுக்கு மாளிகை நாயகம் (Seneschal or Chamberlain) என்றும், அரண்மனைக் கணக்கெழுதுபவனுக்குத் திருமுகக்கணக்கு என்றும் பெயர். அரண்மனை வேலையாட்கள் அகப்பரிவாரம் என்றும், அரசனொடு நெருங்கிப் பணிசெய்வார் அணுக்கர் சேவகம் என்றும், அரசனுக்குப் பக்கத்தில்நின்று ஏவல் கேட்போர் உழைச்சுற்றாளர் என்றும், அழைக்கப்பெறுவர். அரசனுக்குக் கவரி ஆலவட்டம் முதலியன வீசுவாரும், குடை கொடி முதலியன பிடிப்பாரும், அடையாளக்காரர் எனப்படுவர்.

அரசனுக்கு ஊக்கமும் மறமுங் கிளருமாறு, அவனுடைய முன்னோரின் அருந்திறற் செயல்களை எடுத்துக் கூறி, அவன் குடியைப் புகழ்வதற்கு, ஓவர் அல்லது ஏத்தாளர் என்று சொல்லப்படும் பாடகர் பலரிருந்தனர். அவர் சூதர் மாகதர் வேதாளிகர் (வைதாளிகர்) எனப் பல்வகையர். சூதர் நின்றேத்துவார் என்றும், மாகதர் இருந்தேத்துவார் என்றும் சொல்லப்படுவர். வைகறையில்

அரசன் பள்ளியறைக்குப் புறம்பேநின்று, அவன் குடியைப் புகழ்ந்து பாடி, அவனை இனிதாகத் துயிலுணர்த்துபவர் சூதர் ஆவர். இங்ஙனம் பாசறையில்; அரசனைத் துயிலுணர்த்துபவரை, அகவர் என்று மதுரைக்காஞ்சி கூறும்.

அரசனுடைய ஆணைகளை அவ்வப்போது காளமூதிப் படைகட்குத் தெரிவிப்பவன், படையுள் படுவோன் அல்லது சின்னமூதி எனப்படுவான். அவனுக்குப் படைக்கிழவன் சிறுக்கன், படைச்சிறுக்கன், படைச்சிறுப்பிள்ளை என்றும் பெயருண்டு.

அரசன் அரண்மனைக்கு வெளியே நகரிலும் நாட்டிலும் செல்லும்போதெல்லாம், அவனுடைய பரிவாரத்திற்கு முன்சென்று, அவன் வருகையைக்கூறி மக்களை வழியினின்று விலக்குபவனுக்குக் கட்டியங்காரன் (Herald) என்று பெயர்.

அரசன் தலைநகரிலிருக்கும்போதும் நாடுகாவன்மேற் செல்லுமிடத்தும், அவனொடு கூடவேயிருக்கும் அரசியல் வினைக்கூட்டத்தார்க்கு, உடன்கூட்டம் என்றும், உழையர் என்றும் பெயர். அவருள் அதிகாரிகளாயிருப்பார் உடன் கூட்டத்ததிகாரிகள் எனப்படுவர். வினையாற்றும் வேளையில் அரசனைச் சூழ்ந்திருக்கும் பரிவாரம், ஏவற்பரிவாரம் காவற்பரிவாரம் வினைப்பரிவாரம் என முத்திறப்பட்டிருக்கும்.

அரசியல், அல்லது அரண்மனைத் தொடர்பான, உணவு உடை உறையுள் உண்கலம் அணிகலம் ஊர்திகள் தட்டுமுட்டுக்கள் முதலிய பல்வகைப் பொருள்களையும், பணியாட்களைக்கொண்டு ஆக்குவித்து அரசாணையை நிறைவேற்றும் தலைவர், பொதுவாகக் கருமிகள் அல்லது கன்மிகள் என அழைக்கப்பெறுவர். இவர் ஆக்கவினைத்துறையர். இவரை ஏவி நடத்துவோர் கருமவிதிகள் ஆவர். இவரல்லாத பிறரெல்லாம் ஆள்வினைத்துறையர்.

(2) மூவகைச் சிறுநாட்டுத் தலைநகர்களிலுமிருந்த வினைஞர்: மண்டலம் வளநாடு நாடு என்னும் (அல்லது இவற்றிற்

கொத்த) ஆள்நிலப்பிரிவுகளுள், ஒவ்வொன்றிற்கும், ஒவ்வொரு தலைவன் அல்லது அதிகாரி இருந்தான். மண்டல அதிகாரிக்கு மண்டலிகன் அல்லது மண்டல முதலி என்று பெயர். நாட்டதிகாரிக்கு நாடாள்வான் என்றும், நாட்டு நாயகம் என்றும், நாடுடையான் என்றும், நாட்டுவியவன் என்றும் பெயர். வளநாட்டதிகாரிகளும் நாட்டதிகாரிகள் போன்றே அழைக்கப்பட்டனர் போலும்.

நாட்டைக் கூறுபட அளப்பதற்கு நாடளப்போர் என்றும், நாட்டையளந்ததைக் கண்காணித்து உண்மை காண்பதற்கு நாடுகண்காட்சி என்றும், கூறுபட அளந்த நாட்டிற்கு வரிவிதித்தற்கு நாடுகூறு என்றும், நாட்டைக் காவல் செய்தற்கு நாடுகாவல் என்றும், பல அரசியல் அலுவலாளர் இருந்தனர்.

(3) ஊர்களிலிருந்த வினைஞர்: ஒவ்வோர் (ஆள்நில) ஊரையும் ஆள்வதற்கு, அரசனாணைப்படி ஊர்மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு சபை இருந்தது. அச்சபையார்க்கு ஆளுங்கணம் என்றும், கணப்பெருமக்கள் என்றும், வாரியப்பெருமக்கள் என்றும், கணவாரியப்பெருமக்கள் என்றும் பெயர்.

ஊர்ச்சபையானது, ஊராட்சிபற்றிய பல்வேறு காரியங்களைக் கவனித்தற்கு, பல்வேறு வாரியமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. வாரியம் என்பது மேற்பார்வை அல்லது மேலாண்மை. ஊரைப்பற்றிய பொதுக்காரியங்களையும், அறமுறை குற்றத்தீர்ப்பு முதலியவற்றையும், கவனிப்பது ஆட்டைவாரியம் (சம்வத்சரவாரியம்); தோட்டம் தோப்பு புன்செய் முதலியவற்றைக் கவனிப்பது தோட்டவாரியம்; நன்செய்களைக் கவனிப்பது கழனிவாரியம்; ஏரி குளம் ஆறு முதலிய நீர்நிலைகளைக் கவனிப்பது ஏரிவாரியம்; ஏரி குளங்களிலுள்ள கலிங்குகளையும் மதகுகளையுங் கவனிப்பது கலிங்குவாரியம்; ஊரில் வழங்கும் நாணயங்களை நோட்டஞ் செய்து நற்காசுகளையே செலாவணியாக்குவது பொன்வாரியம்; ஊர்ச்சபைக் கணக்குகளைக் கவனிப்பது கணக்குவாரி

யம்; பஞ்சகாலத்திற் பயன்படும்படி வளமைக்காலத்தில் உணவுப்பொருள்களைத் தொகுத்துவைப்பது பஞ்சவாரவாரியம் (பஞ்சவாரியம்); ஊரிலும் அக்கம்பக்கத்திலுமுள்ள பெருவழிகளைக் கவனிப்பது தடிவழிவாரியம்; ஊரிலுள்ள குடும்புகளைக் கவனிப்பது குடும்புவாரியம்.

இவற்றுள் சிலவாரியங்கள் பலவூர்களிலில்லை. எல்லா ஊர்களிலுமிருந்தவை, ஆட்டைவாரியம், தோட்டவாரியம், ஏரிவாரியம், பொன்வாரியம், பஞ்சவாரவாரியம் என்னும் ஐந்தே. ஆட்டைவாரியத்திற்கு ஊர்வாரியம் தருமவாரியம் என்றும் பெயருண்டு. கழனி மிகுதியாயில்லா விடத்துத் தோட்டவாரியமே கழனிகளையும், ஏரி குளங்கள் பலவா யில்லாவிடத்து ஏரிவாரியமே கலிங்குகளையும், கவனித்துக் கொள்ளும். ஒவ்வொரு வாரியமும், தனித்தனி சபை அல்லது சிறுகுறி என்றும், எல்லா வாரியமும் சேர்ந்து மகா சபை அல்லது பெருங்குறி என்றும், கூறப்பெறும்.

ஊர்ச்சபைக் கணக்கெழுதுபவன் கரணத்தான் (மத்தியஸ்தன்) எனப்படுவான். கணக்கு மிகுதியாயில்லாத சிற்றூர்களில் கணக்குவாரியம் இருந்திராது.

ஊரைக் காவல்செய்பவர்க்குப் பாடிகாவல் என்று பெயர். தலைமைக் காவலனைப் பெரும்பாடிகாவல் அல்லது தலையாரி என்றும், அவனுக்குக்கீழ்ப்பட்டவரைச் சிறுபாடி காவல் என்றும், கூறுவது வழக்கம்.

கொடிக்கால்கள் தோட்டந்தோப்புகள் ஆகியவற்றின் வேலிகளைக் கவனித்தற்கு, வேலிநாயகம் என்றோர் அலுவ லாளன் இருந்தான்.

ஊர்ச்சபை வேலைக்காரனுக்கு வெட்டி (வெட்டியாள், வெட்டியான்) என்று பெயர்.

'ஊராளி' என்று இலக்கியத்திலும், 'ஊராளன்' 'ஊருடையான்' 'ஊர்மேல் நின்ற திருவடிகள்' என்று கல்வெட்டிலும், வந்திருப்பதால், ஒரிரு பெருநாடுகளில்

ஒவ்வோர் ஆள்நில ஊருக்கும் ஓர் அரசியலதிகாரியுமிருந்த தாகத் தெரிகின்றது.

தனியூர்களில் ஒருவகையான நகரங்களில், நகரமக்க ளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற நகரத்தார் என்னுஞ் சபையார் இருந்தனர்.

(4) **பெருநாடெங்குமிருந்த வினைஞர்:** தலைநகரிலும், பேரூர்களிலும், வழக்காளிகளின் வழக்கைக்கேட்டு முறை செய்ய **அறங்கூறவையமும்**; எல்லா ஆள்நில ஊர்களிலும், ஆவணங்களைக் காப்பிடுவதற்கு **ஆவணக்களரியும்** இருந்தன. அறங்கூறவையத்திற்கு, அறக்களம், மன்றம், தருமாசனம், நியாயசபை என்றும்; அதன் உறுப்பினர்க்கு, அறக்களத் தார், மன்றத்தார், தருமாசனத்தார், நியாயத்தார் என்றும்; பெயருண்டு.

ஆங்காங்குள்ள ஊட்டுப்புரை மடம் மருத்துவ சாலை முதலிய அறநிலையங்களை மேற்பார்த்தற்கு, தனித் தனிக் குழுவார் அமர்த்தப்பெற்றிருந்தனர். அவருக்கு **அறப்புறங்காவலர்** என்றும், **புண்ணியக்கணப்பெருமக்கள்** என் றும் பெயர்.

பொற்காசுகளையும் காசாக வழங்கின பொற்கட்டிகளை யும், நிறுத்தும் உரைத்தும் நோட்டஞ்செய்யவும், சரியான வற்றின்மேல் முத்திரையிடவும், **வண்ணக்கர்** என்னும் அலுவலாளர் எல்லாப் பேரூர்களிலுமிருந்தனர்.

அரசிறையும் பிறவரிகளும் தண்டுவதற்கு ஊர் தொறும் **தண்டுவான்** (தண்டலாளன்) என்னும் அரசியல் வினைஞன் இருந்தான். வரிசெலுத்தாத குடிகளைத் துன் புறுத்தித் தண்டுபவனுக்குப் **போராள்** என்று பெயர்.

(5) **வேறு சில வினைஞர்:** வினையறியப்படாத சில அரசியற் பதவியாளரும் அலுவலாளரும் அதிகாரிகளும், கல்வெட்டிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளர். அவர், **அரைசுமக்கள், முதலிகள், பெருநியாயம், தெரிப்பு, முகவெட்டி, பெரும்பணைக்**

கரணர், *நடுவிருக்கை, சிறுதனம், பெருந்தனம், சிறுதரம், பெருந்தரம், பெருந்தரத்துக்கு மேல்நாயகம்† முதலியோராவர்.

பெருங்கோயிலுள்ள இடமெல்லாம், அதை மேற்பார்த்தற்கு ஒரு தனிக்குழு இருந்தது. அதைப்பற்றிக் 'கோயிற்பணிகள்' என்னும் அதிகாரத்திற் கூறப்படும்.

---

* நடுவிருக்கை என்பவன், அறங்கூறவையத்தானாய், அல்லது கரணத்தானாய் இருக்கலாம்.

† சிறுதரம் என்பவன் நாட்டதிகாரியாகவும், பெருந்தரம் என்பவன் வளநாட்டதிகாரியாகவும், பெருந்தரத்துக்கு மேல் நாயகம் என்பான் வளநாட்டதிகாரிகள் தலைவனாகவும் இருந்திருக்கலாம்.

எ. அதிகாரிகளின் அமர்த்தம்

ஊர்களிலிருந்த ஆளுங்கணத்தார் ஆங்காங்குள்ள மக்களால் அரசாணை விதிப்படி தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றனர். பிற அரசியல் வினைஞரெல்லாம், பெரும்பாலும் அரசனாலும் அவ்வம்மேலதிகாரிகளாலும் அமர்த்தப்பட்டனர்.

ஓர் இளவரசன் அல்லது வேற்றரசன் அரியணையேறு முன்னரே, அவன் முன்னோரால் அல்லது அவனுக்கு முந்தினோரால் அமர்த்தப்பெற்று ஏற்கெனவே தத்தம் வினையைச் செவ்வையாய்ச் செய்துவரும் அரசியல் வினைஞரை, குற்றஞ் செய்தாலொழியப் புதிய அரசன் நீக்குவதில்லை. ஒரு வினைஞன், பொறுக்கலாகாக் குற்றஞ் செய்தவிடத்தும், தீராத நோய்ப்பட்ட விடத்தும், வினையாற்ற இயலா மூப்பெய்திய விடத்தும், இறந்தவிடத்தும், அவனுக்குப் பதிலாக ஒருவன் ஆளும் அரசனால் அல்லது மேலதிகாரியால் அமர்த்தப் பெறுவான்.

தகுதி வாய்ந்திருப்பின், இயன்ற விடத்தெல்லாம், தந்தை - மகன் ஆகிய வழிமுறைப்படியே வேலைகள் வழங்கப்பட்டு வந்தன. சிறந்த தகுதி வாய்ந்திருப்பின், கீழ்ப் பதவியாளர் மேற்பதவிக் குயர்த்தப்படுவர்.

ஒவ்வொரு வினைஞனும் தகுதிபற்றியே அமர்த்தப் பட்டானெனினும், தலைமையமைச்சன் தகுதியையே அரசன் முக்கியமாய்க் கவனித்தான்.

"அறனிலை திரியா அன்பின் அவையத்துத்
திறனி லொருவனை நாட்டி முறைதிரிந்து
மெலிகோல் செய்தே னாகுக" (புறம். 71)

"நடுவிகந் தொரீஇ நயனில்லான் வினைவாங்கக்
கொடிதோர்த்த மன்னவன்" (கலி. 8)

என்னும் பகுதிகள், முதலமைச்சன் அரசியலில் எவ்வளவு தனிப்பொறுப்பும் அதிகாரமும் வாய்ந்தவன் என்பதை உணர்த்தும்.

உயர்குடிப் பிறப்பும், ஒழுக்கமும், மதிநுட்பமும், இலக்கண விலக்கியப் பயிற்சியுடன் அரசியல்நூலில் சிறந்த புலமையும், சூழ்ச்சித்திறனும், நெஞ்சுரனும், அரசியல் வினைத்திட்பமும், அரசனது குறிப்பறிந்தொழுகுமாற்ற லும், அரசன் சிறப்பாக நுகரும் பொருளை விரும்பா வியல் பும், அரசனிடத்துங் குடிகளிடத்தும் அன்பும், எவ்வகை யினும் அறைபோகா உள்ளமும், அறவுணர்ச்சியும், சொல் வன்மையும், தோற்றப்பொலிவும், மகப்பேற்றுடன் சுற்ற மும் உடையவனே, முதலமைச்சனாக அமர்த்தப்பெறுவன்.

முதலமைச்சனுக்கு அடுத்தபடியாய் அரசியற் பொறுப்பு வாய்ந்தவன் தலைமைப்படைத்தலைவன். இவ் விருவரும் ஒரு நாட்டிற்கு இருபெருந் தூண்களாவர். ஏற்கெனவே துணையமைச்சனாயும் துணைப்படைத்தலைவ னாயும் ஊழியஞ்செய்து உண்மை காணப்பட்டவரே, பின் னர் முறையே தலைமையமைச்சனாகவும் தலைமைப் படைத் தலைவனாகவும் அமர்த்தப்பெறுவர்.

தலைமை யமைச்சனாகவோ தலைமைப் படைத்தலைவ னாகவோ ஒருவனை யமர்த்துமுன், அவனிடத்து அரசன் மாட்டன்பும் அரசவின்பம் விரும்பாவியல்பும் அறைபோகா நெஞ்சும் உளவாவென்றறிதற்கு, அவனை அறம் பொருள், இன்பம் உயிரச்சம் என்னும் நால்வகை நோட்டஞ்செய்து, அவற்றில் அவன் தேறப்படின் அமர்த்துவதும் தவறின் நீக்குவதும், அரசர் வழக்கம்.

அறநோட்டமாவது, அரசனால் விடுக்கப்பட்ட அறவோர் சென்று, "இவ்வரசன் அறவோனன்மையின், இவனை நீக்கி விட்டு அறவோனான ஒருவனை அரசனாக்கத் தீர்மானித் துள்ளோம். உன் கருத்து யாது?" என்று தாமே வினவு வதுபோல் வினவி, அவன் கருத்தைச் சூளுறவோடு சொல்வித்தல்.

பொருள் நோட்டமாவது, அரசனால் விடுக்கப்பட்ட படைத்தலைவர் சென்று, "இவ்வரசன் இவறி (உலோபி) யாதலின், இவனை நீக்கிவிட்டுக் கொடையாளியான ஒரு

வினை அரசனுக்கத் தீர்மானித்துள்ளோம். உன் கருத்து யாது?" என்று தாமே வினவுவதுபோல் வினவி, அவன் கருத்தைச் சூளுறவோடு சொல்வித்தல்.

இன்ப கோட்டமாவது, அரசனுடைய தேவிமாருடன் நெருங்கிப்பயின்ற ஒரு தவமுதியாளை அரசன் விடுக்க அவள்சென்று, "இன்ன தேவி உன்னைக் காதலிக்கின்றாள். உன் கருத்து யாது?" என்று தானே வினவுவதுபோல் வினவி, அவன் கருத்தைச் சூளுறவோடு சொல்வித்தல்.

உயிரச்ச நோட்டமாவது, அரசனால் விடுக்கப்பட்ட வேறு சிலருடன் ஒருபொய்க் காரணத்தையிட்டு அவன் சிறைசெய்யப்பட்டபின், உடனிருப்போருள் ஒருவன், முன்னேற்பாட்டின்படி, "இவ்வரசன் நம்மைக் கொல்லத் துணிந்தான். நாம் முற்பட இவனைக் கொன்றுவிட்டு நமக்கினிய ஒருவனை அரசனுக்குவோம். உன் கருத்து யாது?" என்று தானே வினவுவதுபோல் வினவி, அவன் கருத்தைச் சூளுறவோடு சொல்வித்தல்.

இவ்வகை நோட்டத்தையே,

"அறம்பொரு ளின்ப முயிரச்ச நான்கின்
திறந்தெரிந்து தேறப் படும்"

என்னுங் குறளால் (501) தெரிவித்தார் திருவள்ளுவர்.

சில பதவிகட்குச் சில குடியினர் சிறப்பாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டனர். அமைச்சப் பதவிக்கு வேளாளர் அல்லது வேளிரே தகுந்தவராகக் கருதப்பட்டார். *அறமும் மதமும்பற்றிய வினைகட்கெல்லாம், பெரும்பாலும் பார்ப்பனரே அமர்த்தப்பட்டனர் என்பது, அறக்களத் தந்தணர் தருமாசனபட்டர் எனவருந் தொடர்களால்

---

*"நூலெனிலோ கோல்சாயும் நுந்தமரேல் வெஞ்சமராம்
கோலெனிலோ ஆங்கே குடிசாயும்—நாலாவான்
மந்திரியு மாவான் வழிக்குத் துணையாவான்
அந்த வரசே யரசு"

என்பது ஔவையார் கூற்று.

அறியலாகும். தூதிற்குப் புலவரும் பார்ப்பனரும் ஆளப் பெற்றனர்.

ஊர்ச்சபைத் தேர்தல்: ஒவ்வோர் ஆள்நிலவூரிலும் ஆண்டு தோறும் ஆளுங்கணத்தேர்தல் நடைபெற்றது. ஓர் ஆளுங் கணத்தின் ஊழிய ஆண்டு முடிவுறுஞ் சமையத்தில், அதனைக்கண்காணிக்கும் நாட்டதிகாரிக்காவது ஊரதிகாரிக் காவது, அரசனால் மதிக்கப்பட்ட ஒரு பெருமகனுக்காவது, ஊர்ச்சபைத் தேர்தலை நடத்திவைக்கும்படி, அரசனிடத் திருந்து தேர்தல் விதிகளடங்கிய ஆணைவரும்.

ஆணைபெற்ற அதிகாரி உடனே அதை ஊர்ச்சபை யார்க்குக் காட்டுவன். அவர் அதைத் தலைமேற்கொண்டு கண்ணிலொற்றி அதன்படிசெய்யத் தொடங்குவர்.

ஒவ்வோர் ஊரும் தேர்தல் வினைப்பொருட்டுப் பல குடும்புகளாகப் (Wards) பகுக்கப்பட்டிருக்கும். செங் கற்பட்டு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த உத்தரமேரூர் (உத்தர மேலூர்) முப்பது குடும்புகளையும், தஞ்சை மாவட்டத் தில் இன்று செந்தலை என வழங்கும் சந்திரலேகைச் சதுர் வேதிமங்கலம் அறுபது குடும்புகளையும், கொண்டிருந்தன.

தேர்தலதிகாரி, குறித்தநாளில், சிறுவருட்பட ஊரி லுள்ள மக்களையெல்லாம், சபைமண்டபத்தில் அல்லது கோயில்மண்டபத்திற் கூட்டுவன். புதிய ஆளுங்கணத்தில் உறுப்பினராயிருந்து வாரியஞ் செய்தற்கு, ஒவ்வொரு குடும்பாரும், ஊரின் அளவிற்கும் நிலைமைக்கும் தக்கபடி, ஒருவரையோ பலரையோ, ஒருதடவைக் கொருவராக, குடவோலை வாயிலாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியிருக்கும்.

தேர்தல் தொடங்குமுன், அரசாணைத் திருமுகத்தி லுள்ள தேர்தல் விதிகள் அனைவர்க்கும் படித்துக்காட்டப் பெறும் என்று தெரிகின்றது. அவ்விதிகள், தேர்தல் நடைபெறவேண்டிய முறையும், வாரியத்திற்குத் தக்கார் தகாதார் யார் யார் என்பதும், புதிய ஆளுங்கணத்தின் வாரியப் பகுப்பும், ஊர்ச்சபை வினைஞர் கடமையும்,

அவர் கடமை தவறியவழி அடையவேண்டிய தண்டமும், பற்றியவாகும்.

தேர்தலை விதிப்படி நடத்தவேண்டிய பொறுப்பு பெரும்பாலும் அதிகாரிகளுடையதாதலின், ஊர்ப்பொது மக்கள் முக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டியிருந்தவை, வாரியத்திற்குத் தக்கார் தகாதார் யார் யார் என்பதே.

கீழ்க்கண்ட தகுதிகளையெல்லாம் ஒருங்கேயுடையார் தக்காராவர் :—

(1) காணிக்கடன் செலுத்தும் நிலம் கால்வேலிக்குக் குறையாமல் உடைமை.

(2) சொந்தமனையிற் கட்டியவீட்டிற் குடியிருத்தல்.

(3) சிறந்த கல்வியுடைமை.

(4) காரியம் நிறைவேற்றும் ஆற்றலுடைமை.

(5) அறநெறியில் ஈட்டிய பொருளைக்கொண்டு செம்மையான வாழ்க்கை நடாத்துதல்.

(6) முப்பத்தைந்தாண்டிற்குக் குறையாதும் எழுபத்தைந்தாண்டிற்குக் கூடாதுமிருத்தல்.

(7) முந்திய மூவாண்டிற்குட்பட்டு எந்த வாரியத்திலும் இருந்திராமை.

கீழ்க் கண்டவர் தகாதாராவர் :—

(1) எந்த வாரியத்திலேனுமிருந்து கணக்குக் காட்டாதார்.

(2) ஐம்பெருங் குற்றம் செய்தோர்.

(3) ஊர்க்குற்றப் புத்தகத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டோர்.

(4) பிறர் பொருளைக் கவர்ந்தோர்.

(5) கள்ளக் கையெழுத்து இட்டோர்.

(6) குற்றங் காரணமாகக் கழுதையேற்றப்பட்டோர்.

(7) கையூட்டு (லஞ்சம்) க்கொண்டோர்.
(8) ஊர்க் கண்டகர்.
(9) முறைகெட்ட மணம் புரிந்தோர்.
(10) துணிச்சலுள்ளோர்.
(11) உண்ணத்தகாததை உண்டோர்.
(12) இப்பதினொரு சாராரின் நெருங்கிய உறவினர்.
(13) கீழ்மக்களோடு கூடியுறைந்து கழுவாய் (பிராயச் சித்தம்) செய்யாதோர்.

விதிகள் படிக்கப்பட்டு முடிந்தவுடன் தேர்தல் தொடங்கும். குடவோலையாளர் (வாக்காளர்) தகுதியாளர் பெயர்களை எழுதித்தரும் குடவோலைகளைக் குடும்பு வாரியாகக் கட்டி உள்ளிடுவதற்கு ஒரு குடமும், அதிலிருந்து ஒவ்வொரு கட்டாய் எடுத்துக் குலைத்து உள்ளிட்டுக் குலுக்குவதற்கு ஒரு குடமுமாக, இரு வெறுங்குடம் கூட்டநடுவில் வைக்கப்பட்டிருக்கும். கூட்டத்திலுள்ள நம்பிமாருள் முதியார் ஒருவர் எழுந்துநின்று, குடவோலைக் கட்டுக்களையெல்லாம் இட்டுவைக்கும் குடத்தையெடுத்து, அதில் ஒன்றுமில்லையென்று எல்லார்க்கும் தெரியும்படி காட்டுவர்.

பின்னர் ஒவ்வொரு குடும்பாரும், தத்தம் குடும்பில் தாந்தாம் விரும்பிய பெயரை வரைந்துகொடுத்த ஓலைச் சீட்டுக்களையெல்லாம், குடும்புவாரியாகச் சேர்த்துக்கட்டி, ஒவ்வொரு கட்டிலும் அவ்வக்குடும்பின் பெயர்பொறித்த வாயோலை பூட்டி, வெறுமை காட்டப்பட்ட குடத்திற்குள் இடுவர். பின்னர், அம்முதியார் நன்மை தீமையறியாத ஒரு சின்னஞ்சிறு பிள்ளையைக்கொண்டு அக்குடத்திலிருந்து ஒரு கட்டையெடுத்துக் குலைத்து, முன்போன்றே வெறுமைகாட்டப்பட்ட இன்னொரு குடத்திற்குள் இட்டு நன்றாய்க் குலுக்கியபின், மீண்டும் அப்பிள்ளையைக் கொண்டே அதிலிருந்து ஒருகுட வோலைச்சீட்டை யெடுத்துக் கரணத்தான் கையிற் கொடுப்பர். அவன் அதைத் தன் வலக்கைவிரலைந்தையும் விரித்து வாங்கி, அதில் வரையப்

பட்டுள்ள பெயரை அனைவர்க்குங் கேட்கும்படி உரக்கப் படிப்பான். அங்ஙனமே அங்குள்ள நம்பிமார் அனைவரும் அதை வாங்கிப் படிப்பர். அதன்பின் அப்பெயர் கரணத்தானால் ஓர் ஓலையில் குறிக்கப்பெறும். இங்ஙனமே ஏனைக் கட்டுக்களினின்றும் ஒவ்வொருகுடவோலை எடுக்கப்பட்டு, அதில் வரைந்துள்ள பெயர் உடனுடன் குறிக்கப்பெறும். எல்லாப்பெயருங் குறிக்கப்பெற்றபின், வாரியப்பகுப்பு நடைபெறும்.

ஓர் ஊரில் முப்பது குடும்புகளிருப்பின், மேற்கூறியவாறு முப்பது உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுக்கப்பெறுவர். அவருள், ஆண்டினும் அறிவினும் முதிர்ந்தோரும், ஏற்கெனவே ஏரிவாரியமும் தோட்டவாரியமும் செய்து பயிற்சியுடையவரும், காரியவாற்றலும் நடுவுநிலையுமுடையவருமான, பன்னிருவர் முதலாவது ஆட்டைவாரியம் என்னும் ஊர்வாரியமாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பெறுவர். எஞ்சியவருள், பன்னிருவர் தோட்டவாரியமாகவும், அறுவர் ஏரிவாரியமாகவும், தகுதிப்படி அமர்த்தப்பெறுவர்.

பின்பு, மீண்டும் முப்பது உறுப்பினர் முன்போன்றே குடவோலை வாயிலாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பெறுவர். அவருள், அறுவர் பொன்வாரியமாகவும், அறுவர் பஞ்சவாரவாரியமாகவும் அமர்த்தப்பெறுவர். வேறுசில வாரியங்களும் அவ்வூரிலிருப்பின், ஒவ்வொன்றிற்கும் அவ்வறுவராக எஞ்சியவரும் அமர்த்தப்பெறுவர். தேர்தல் முடிந்தபின், அது ஏதேனுமொருவகையில் புதுமுறையாக நடந்திருப்பின், அதன் நடைமுறை கல்லில் வெட்டப்பட்டுக் கோயிலில் அல்லது ஊர்மண்டபத்திற் பதிக்கப்பெறும்.

புதிதாய் அமர்த்தப்பெற்ற வாரியத்தார் ஓர் ஆண்டு முழுதுந் தத்தங் கடமையைச் செவ்வனே நிறைவேற்றல் வேண்டும். கடமை தவறியவரும் குற்றஞ்செய்தவரும், உடனே நீக்கப்பட்டுக் குற்றப்புத்தகத்திற் பதிவுசெய்யப்படுவர்.

ஊர்ச்சபைக்கணக்கு எழுதற்கு, உண்மையும் கறுகறுப்பும் கணிதத்திறமையுமுள்ள ஒருவன் அச்சபையால்

அமர்த்தப்படுவான். அவன் தன் கணக்குகளைச் செவ்வை யாய் வைத்திருந்து, எந்தச்சமயத்தில் வாரியர் கேட்டாலும் காட்டல்வேண்டும். அங்ஙனங்காட்டத்தவறினும், சரியாய்க் கணக்கெழுதாவிடினும், வேறு குற்றஞ்செய்யினும், ஓராண் டிறுதியில் நீக்கப்படுவான். எவ்வகைக்குற்றமும் அற்றவ னாயின், அடுத்த ஆண்டும் அவன் வேலை தொடரும்.

கரணத்தானுக்குச் சம்பளம், ஒருநாளைக்கு ஒருநாழி நெல்லும், அதனோடு ஓராண்டிற்கு ஏழுகழஞ்சு பொன்னும் இரு கூறையுமாகும். அவனுக்குக் கொடுக்கப்படும் நெல் கணக்கமேரை எனப்படும்.

ஆண்டிறுதியில், அவன் ஆட்டைக்கணக்கை அதிகாரி கட்குக் காட்டும்போது, தன்னிடத்தில் பொய்ம்மையில்லை யென்பதை மெய்ப்பித்தற்கு, பழுக்கக் காய்ச்சிய மழுவைக் கையில் ஏந்தவேண்டும். அதனால் ஊறு நேராவிடின் காற் பங்கு பொன் மிகுதியாகக்கொடுக்கப்படும்; நேர்ந்துவிடின், பத்துக்கழஞ்சுபொன் தண்டமும் பிற தண்டனையும் விதிக்கப்பெறும்.

ஊர்ச்சபைத் தேர்தல் போன்றே, நகரத்தார் என்னும் நகரசபைத் தேர்தலும், நகரமாந்தர் என்னும் தலைநகர்ப் பெருமக்கள் தேர்தலும், நடந்திருக்கலாம்.

தேர்தல் விதிகள், தேவையானபோதெல்லாம், அவ்வக் காலத்து அரசனால் திருத்தியமைக்கப்பெறும். அக்காலத் துத் தேர்தல் இக்காலத்துத் தேர்தல் போலாது, குடவோலை முறையும் திருவுளச்சீட்டு முறையுங் கலந்ததாகும். ஆயின், இக்காலத்து விருப்பாளர் (அபேட்சகர்) செய்யும் வலக் காரங்களையும் கையாளும் தீயவழிகளையும், அக்காலத்துத் தகுதியாளர் பெரும்பாலும் கையாண்டிருக்கமுடியாது. அதோடு, குடவோலைகளையெண்ணும் தொல்லையும் அக் காலத்தில்லை.

குடவோலையாளரின் தகுதி கல்வெட்டுக்களிற் குறிக்கப் பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும், வளர்ச்சியுற்று

ருள் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவரெல்லாம் குடவோலை யாண்மை பெற்றார் என ஊகிக்க இடமுண்டு.

சதுர்வேதிமங்கலச் சபைத்தேர்தல்: பார்ப்பனர் தலைமையாயிருந்த சதுர்வேதிமங்கலச்சபைத் தேர்தலில், வாரியத் தகுதிபற்றிய விதிகளுள் இரண்டொன்று வேறுபட்டிருந்தன. அவையாவன :—

(1) "எழுபது பிராயத்தின்கீழ் முப்பத்தைந்து பிராயத்தின் மேற்பட்டார் மந்திரப் பிராம்மணம் வல்லார் ஓதுவித்து அறிவானைக் குடவோலை இடுவதாகவும்."

(2) "அரைக்காணிலமே உடையானாயினும், ஒரு வேதம் வல்லானாய் நாலுபாஷ்யத்திலும் ஒரு பாஷ்யம் வக்காணித்தறிவான் அவனையும், குடவோலை எழுதிப்புக இடுவதாகவும்."*

பார்ப்பனரல்லாதாருள் ஒருவரும் வேதம் வல்லாராய் அக்காலத்திருந்திருக்க முடியாதாதலானும், இங்குக்காட்டிய இருவிதிகளும் பார்ப்பனத் தலைமையிலிருந்த உத்தரமேரூர்ச்சதுர்வேதிமங்கலச் சபைத்தேர்தல் விதிகளாதலானும், இவை சதுர்வேதிமங்கலங்கட்கேயன்றிப் பிறவூர்கட்குரியவல்ல என்பது வெள்ளிடைமலையாம்.

இனி, பாண்டிநாட்டில் திருநெல்வேலிமாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மானூர்ச்சபைத் தேர்தலைப்பற்றிக் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுச் செய்தியோ, முற்றிலும் வேறுபட்டிருப்பதுடன் வியப்பை விளைப்பதாகவும் இருக்கின்றது.

மானூர்ச்சபை விதிகளாவன :—

(1) ஊர்க்கரையாளர் மக்களில் மந்திரப் பிரமாணமும் தருமமும் கற்ற ஒருவனே, ஊர்மன்றில் தன் தந்தையின் கரைக்குரிய உறுப்பினனாக இருக்கலாம்; அதே தகுதியுள்ளவனே, விற்கப்பட்ட அல்லது விலைக்கு வாங்கப்பட்ட அல்லது

* Pandyan Kingdom, p. 93-4 (மொழிபெயர்ப்பு)

பெண்ணுடைமையாகப் பெறப்பட்ட கரைக்குரிய ஆளாக மன்றில் இருக்கலாம்.

(2) இங்ஙனம் மூவகையில் அடையப்பெற்ற கரை, ஒருவனை முழுவுறுப்பாண்மைக் (Full membership)கன்றி, கால் அரை முக்கால் உறுப்பாண்மைக்கு உரியவனாக்காது.

(3) கரையை விலைக்கு வாங்குவோர், ஒரு வேத முழுவதையும் அதன் பரிசிட்டங்களோடு நன்ருக ஓதியிருப்பானையே, தம் கரைக்குரிய உறுப்பினனாகத் தேரவேண்டும்.

(4) முழுவுறுப்பாண்மையில்லாதார், ஊர்க்காரியங்களை நிறைவேற்ற எந்த வாரியத்திலும் இருக்க முடியாது.

(5) இத்தகுதியெல்லாமுடையோர், ஊர்மன்ற நடவடிக்கைகளில், ஒவ்வொரு முன்னீட்டையும் (proposal) கட்டுப்பாடாக எதிர்க்கவுந் தடுக்கவுங் கூடாது.

(6) இங்ஙனம் கடங்கல் செய்தோர், தாமும் தம் சார்பாளருமாக, தம்மாற் செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு கடங்கற்கும், ஐங்காசு தண்டமிறுத்து விதிகட்குங் கட்டுப்படுவாராக.*

இவ்விதிகளால், மானூர் அந்தணப் பெருமக்கள், ஊர் மக்களின் குடவோலைத் தேர்தலாற் பெறக்கூடிய ஊர் மன்ற உறுப்பாண்மையை, நிலையான சொந்தவுடைமையாக்கிக் கொண்டிருந்தனரென்பதும்; அவ்வுறுப்பாண்மை பிறவுடைமைகள்போல் விற்கப்பட்டும் விலைக்கு வாங்கப்பட்டும் பெண்டனமாக அளிக்கப்பட்டும் வந்தன என்பதும் அறியப்படும்.

---

* சோழவம்ச சரித்திரச் சுருக்கம், பக். 53.

அ. படையும் பாதுகாப்பும்

1. படை

ஒரு நாட்டு அரசியற்குப் படையே அடிப்படை. படையிருப்பின், நாடில்லாதவனும் நாட்டைப் பெறலாம்; படையில்லாவிடின், நாடுடையவனும் அதை இழப்பான். ஆதலின், படையானது அரசனுக்கு இன்றியமையாத வுறுப்பாகும். இதனாலேயே, அரசர்க்குரியவற்றைக் கூறும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திலும் (1571), அரசுறுப்புக் களைக் கூறும் குறளிலும் (381), சிறப்புடைப்பொருளை முற்படக்கிளத்தல் என்னும் உத்திபற்றிப் படை முற்கூறப் பெற்றது. இளங்கோவடிகள் சேனையை அரசன் திருமேனி என்றனர் (சிலப் 25:191), அரசர் தொழிலாகிய காவல் போர் என்னுமிரண்டும் படையின்றி யமையாமையின்,

> "உறுப்பமைந் தூறஞ்சா வெல்படை வேந்தன்
> வெறுக்கையு ளெல்லாந் தலை" (குறள். 761)

என்றார் திருவள்ளுவர்.

படைவகைகள்: படையானது, பொரும் இடம்பற்றி,

(1) நிலப்படை (Military),

(1) கடற்படை (Navy),

என இருவகைப்படும். இவற்றுள். நிலப்படை, ஊர்தி பற்றி,

(1) கரிப்படை,

(2) பரிப்படை,

(3) தேர்ப்படை,

(4) கார்ப்படை அல்லது காலாட்படை,

என நால்வகைப்படும். இவற்றுள், காலாட்படை மீண்டும்,

(1) விற்படை,

(2) வாட்படை,

(3) வேற்படை,

என மூவகைப்படும். எப்படையராயினும், போர்மறவர்க்குப் பொருநர் என்றும் படையாட்கள் என்றும் படைஞர் என்றும் பெயர்.

மூவேந்தரிடத்தும் தொன்றுதொட்டுக் கலப்படை (கடற்படை) யிருந்து வந்தது.

"வானியைந்த இருமுந்நீர்ப்
பேஎநிலைஇய இரும்பவ்வத்துக்
கொடும்புணரி விலங்குபோழக்
கடுங்காலொடு கரைசேர
நெடுங்கொடிமிசை யிதையெடுத்
தின்னிசைய முரசுமுழங்கப்
பொன்மலிந்த விழுப்பண்டம்
நாடார நன்கிழிதரும்
ஆடியற் பெருநாவாய்
மழைமுற்றிய மலைபுரையத்
துறைமுற்றிய துளங்கிருக்கைத்
தெண்கடற் குண்டகழிச்
சீர்சான்ற வுயர்நெல்லின்
ஊர்கொண்ட வுயர்கொற்றவ"

என்று, வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன், கலப்படைகொண்டு சாலி என்னும் சாவகத்தீவை (Java) வென்ற செய்தியை, அவன் வழியினனான தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் மேலேற்றி மதுரைக் காஞ்சி (75-88) கூறுவதையும் ;

"சினமிகுதானை வானவன் குடகடற்
பொலந்தரு நாவா யோட்டிய ஞான்றைப்
பிறர்கலஞ் செல்கலா தனையேம்"

என்று, கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவன் செய்த கடற்போரைப் பற்றிப் புறச்செய்யுள் (126) கூறுவதையும்; கி. பி. 10-ஆம் 11-ஆம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்த முதலாம் இராசராசச்சோழன், ஈழத்தையும் 'முந்நீர்ப் பழந்தீவு பன்னீராயிர'த்தையும்

(Maldive islands) கலப்படைகொண்டு வென்று, சேர நாட்டுக் 'காந்தளூர்ச்சாலை கலமறுத்தருளிய'தையும்; அவன் மகன் இராசேந்திரன் நக்கவாரம் (Nicobar), மலையா (Malaya), சுமத்ரா (Sumatra), முதலியவற்றை வென்றதையும்; நோக்குக.

முத்தமிழரசரிடமும் யானைப்படை மிகுதியா யிருந்தது. சோழவேந்தனிடம் அறுபதினாயிரம் யானைகள் இருந்ததாக ஒரு சீன வழிப்போக்கன் கூறியிருப்பதால், யானை இயல்பாகக் கூட்டங் கூட்டமாய் வாழும் குடமலைத் தொடரையுடைய சேரனிடத்தும் பாண்டியனிடத்தும், அவை எத்துணைப் பொருந்தொகையினவாய் இருந்திருத்தல்வேண்டும் என்பதை ஊகித்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

யானை மறவர்க்கு, ஆனையாட்கள் ஆனைப்பாகர் குஞ்சரமல்லர் அத்திமல்லர் என்னும் பெயர்கள் வழங்கின. அரசன் அடிக்கடி யானைப்படையை அணிவகுப்பித்துக் கண்டு களிப்பன். யானைப்படை அக்காலத்துச் சிறந்த படையாகக் கருதப்பட்டது.

"யானையுடைய படைகாண்டல் மிகவினிதே"

என்றார் பூதஞ்சேந்தனாரும்.

குதிரை தமிழகத்திற்கு அல்லது இந்து தேயத்திற்கு உரிய விலங்கன்றாதலின், அது அதன் இயற்கை வாழக மான அரபி நாட்டினின்று ஏராளமாக மாபெருஞ் செலவில் வருவிக்கப்பட்டது.

பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற்புராணம் குதிரைகளைப் புரவி, பாடலம், கோடகம், இவுளி, வன்னி, குதிரை, பரி, கந்துகம் என எட்டுவகையாக வகுத்துக் கூறும். அவற்றின் இயல்பை ஆண்டுக்காண்க. (நரிபரி யாக்கிய படலம், 87-94)

குதிரைமறவர், இவுளிமறவர் என்றும் குதிரைச் சேவகர் என்றுங் கூறப்படுவர்.

படைக்கு என்றும் சேங்குதிரைகளும் களிற்றியானை களுமே பயன்படுத்தப் பெறும். வினையிற்சிறந்த குதிரை கட்கும் யானைகட்கும் சிறப்புப் பெயரிடப்படுவதுண்டு.

தேர்ப்படை சங்ககாலத்திற்குப் பின் பயன்படுத்தப் பெறவில்லை.

இனி, படையை, மேற்கூறிய முறையிலன்றி, ஊழியக் கால அளவு பற்றி, மூலப்படை கூலிப்படை யென்றும்; தொகுக்கும் இடம்பற்றி, நாட்டுப்படை காட்டுப்படை என்றும்; சேர்ந்துள்ள பக்கம்பற்றி, துணைப்படை பகைப் படை என்றும்; எதிர்நிலை வகையில் இவ்விரண்டாக வகுப்பதுமுண்டு.

மூலப்படையை வள்ளுவர் தொல்படை என்பர். வாழையடி வாழையாக இருந்து வருவதும், எவ்வகை ஊற்றையும் பொருட்படுத்தாததும், இறப்பிற்கு அஞ்சா ததும், போரையே விரும்புவதும், அரசனைக்காக்க என்றும் உயிருவந்தீவதும், எக்காரணத்தையிட்டும் அறைபோகா ததும், வென்றே மீள்வதும் தொல்படைத்திறங்களாம்.

"உட்பகை ஒருதிறம் பட்டெனப் புட்பகைக்
கேவா னாகலிற் சாவேம் யாமென
நீங்கா மறவர் வீங்குதோள் புடைப்ப" (புறம்- 68.)

என்று கோவூர்கிழாரும்,

"உறினுயி ரஞ்சா மறவர் இறைவன்
செறினுஞ்சீர் குன்ற லிலர்"

என்று வள்ளுவனாரும், கூறியிருத்தலால்; நீண்டநாளாகப் போர் பெறாத தொல்படை தன் மறமிகையால் தானே போருக்கு முனைவதும், அரசன் தடுப்பினும் மீறுவதும், உண்டென்பதறியப்படும்.

கூலிப்படையாவது, போர்க்காலத்தில் புதுவதாகக் கூலிக்கமர்த்தப்படுவது. நாட்டுப்படை மருதநிலமக்கள் சேர்ந்தது. நாட்டுப்படை பாலைநிலவாசிகளும் குறிஞ்சி

நிலமாந்தரும் சேர்ந்தது. அரசபக்தியாலும் நாட்டுப் பற்றாலும், கூலிக்கன்றித் தொண்டு காரணமாகத் தாமாக வந்துதவும் ஊர்மக்கள்படை குடிப்படை எனப்படும்.

போர்க்காலத்துப் பெரும்படை அமைதிக்காலத்து வேண்டாவாதலின், போர் முடிந்தபின் மூலப்படையொழிந்த பிறவெல்லாம் கலைக்கப்படுவது மரபு. அன்று மூலப்படைப் பகுதிகள் தலைநகரிலும், பிறகோநகர்களிலும் எல்லைப்புறங்களிலும், புதிதாய் வெல்லப்பட்ட பகைவர் நாட்டிலும், நிறுத்தப் பெறும். அங்ஙனம் நிறுத்தப் பெற்றவை நிலைப்படை எனப் பெயர்பெறும். முதற் குலோத்துங்கன் கோட்டாற்றில் ஒரு நிலைப்படையை நிறுத்தியிருந்தான். கலைக்கப்பட்ட படையினர் தம் மரபுத்தொழிலைச் செய்துவருவர்.

நிலைப்படை நிறுத்தப்பட்ட நகர் படைவீடு என்றும், அது நிறுத்தப்பட்ட நிலப்பகுதி படைப்பற்று என்றும், அது குடியிருக்கும் வீட்டுத்தொகுதி படைநிலை என்றும், பெயர்பெறும். நிலைப்படையினர் மனைவி மக்களுடன் கூடி வாழ்வர்.

படைப்பயிற்சி: அரசரும் படைமறவரும் மற்போர் படைக்கலப் போர் ஆகிய இருவகைப்போரும் பயின்றுவந்தனர்.

மற்போர் பயில்வதற்கு ஆங்காங்கு போரவை அல்லது முரண்களரி எனப்படும் பயிற்சிக் கூடங்களிருந்தன. கோப்பெருநற்கிள்ளி என்னுஞ் சோழன் ஒரு போரவை நடத்தி வந்ததால் போரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி எனப்பட்டான்.

"...................வயின்வயின்
உடன்றுமேல் வந்த வம்ப மள்ளரை
வியந்தன்றும் இழிந்தன்றும் இலனே அவரை
அழுந்தப் பற்றி அகல்விசும் பார்ப்பெழக்
கவிழ்ந்துநிலஞ் சேர அட்டதை
மகிழ்ந்தன்று மலிந்தன்றும் அதனினு மிலனே" (புறம்-77.)

"இன்கடுங் கள்ளின் ஆமூ ராங்கண்
மைந்துபட மல்லன் மதவலி முருக்கி
ஒருகால் மார்பொதுங் கின்றே ஒருகால்
வருதார் தாங்கிப் பின்னொதுங் கின்றே
....
பசித்துப்பணை முயலும் யானை போல
இருதலை யொசிய எற்றிக்
களம்புகு மல்லற் கடந்தடு நிலையே" (புறம். 80.)

என்னும் செய்யுட்கள், முறையே, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பல மல்லரையும், போரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி ஆமூர்மல்லனையும், மற்போரிற் கொன்றதைத் தெரிவிக்கும்.

முருக்கமரத்தின் பருத்த அடியை நட்டு அதன்மேற் படைக்கலங்களை யெறிந்து, பொருநர் எறிபடைப்போர் பயின்றனர் என்பது,

"இளம்பல் கோசர் விளங்குபடை கன்மார்
இகலின ரெறிந்த அகலிலை முருக்கின்
பெருமரக் கம்பம்" (புறம். 169.)

என்பதால் அறியலாகும்.

அரண்மனையை யடுத்த செண்டுவெளி அல்லது வையாளி வீதி எனப்படும் வெளிநிலத்தில், வாசிவாரியர் என்போர் குதிரைகட்கு இருசாரிகளும் ஐங்கதிகளும் பதினெண் மண்டிலங்களும் பயிற்றினர். அவருள் தலைமையானவன் அரசவாரியன் எனப்பட்டான்.

காழோர் வாதுவர் என்போர் யானைகளைப் போர்த்துறையிற் பயிற்றினர்.

படைப்பிரிவுகள்: படைகள், கருவிவகையாலும், ஊர்திவகையாலும், குல நில மொழி வகையாலும், ஊழிய வகையாலும், முதுமைவகையாலும், வெவ்வேறு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு வெவ்வேறு பெயர் பெற்றிருந்தன. அப்பெயர்கள், பெரும்பாலும், அரசனுடைய கொற்றப்

பெயர்களை முன்னுறுப்பாகக் கொண்டிருக்கும். சில பிரிவுகள் சிறுதனம் பெருந்தனம் என்றும், இடங்கை வலங்கை* என்றும், இவ்விரு உட்பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தன.

'வில்லிகள், வாள்பெற்ற கைக்கோளர்,' 'பராந்தகக் கொங்கவாளர்,' 'பண்டிதச் சோழத்தெரிந்த வில்லிகள்,' 'உத்தமச் சோழத் தெரிந்த அந்தளகத்தார்,' 'சிறுதனத்து வடுகக்காவலர்,' 'வலங்கைப் பழம்படைகளிலார்,' 'பல வகைப் பழம்படைகளிலார்,' 'சிங்களாந்தகத்தெரிந்த குதிரைச்சேவகர்,' 'மும்முடிச்சோழத்தெரிந்த ஆனைப் பாகர்,' 'பெருந்தனத்து ஆனையாட்கள்' என்பன சில படைப்பிரிவுகளின் பெயராகும்.

படைத்தலைவர் : படைத்தலைவர்க்கு, படைமுதலி, தண்டநாயகன், சேனைமுதலி, சேனாபதி, சாமந்தன், என்னும் பெயர்களும்; பெரும்படைத்தலைவனுக்குப் பெரும் படைமுதலி, சேனாவரையன், சேனாதிராயன், மகாதண்ட நாயகன், மகாசாமந்தன் என்னும் பெயர்களும் வழங்கின. நாயகன் என்னும் பெயர் சேரநாட்டில் நாயன் என வழங்கிற்று. முதலியார் நாயர் என்னும் பெயர்கள், முதலி நாயன் என்பவற்றின் உயர்வுப்பன்மை வடிவாகும்.

பொதுவாக, படைத்தலைமைக்கு அவ்வப் படைமறவருள் திறமை மிக்கவரும், பெரும் படைத்தலைமைக்கு அரசகுடும்பத்தினரும் குறுநில மன்னரும் உழுவித்துண்ணும் வேளாண் குடித்தலைவரான வேளிருமே, அமர்த்தப் பெற்றனர்.

படைகளை மேற்பார்த்தற்குப் **படைகாண்பார்** என்று சில அதிகாரிகள் இருந்தனர்.

---

* அரசனோடிருக்கும்போதும் செல்லும்போதும், இடக்கையில் இருப்பதற்கும் செல்வதற்கும் இன்னின்ன குலத்தாரென்றும், வலக்கையில் இருப்பதற்கும் செல்வதற்கும் இன்னின்ன குலத்தாரென்றும், குடிகள் இருவேறு பிரிக்கப்பட்டிருந்ததாகவும்; இடக்கைக் குலத்தார் இடங்கையென்றும் வலக்கைக் குலத்தார் வலங்கையென்றும், பெயர் பெற்றதாகவும்; கூறுவர்.

படைக்கலங்கள் : அமைதிக்காலத்தில், மெய்காவற் படை பரிவாரப்படை நிலைப்படை ஆகிய படைகள் கையாளும் படைக்கலங்களைத் தவிர, மற்றப் போர்க்கருவிகளெல்லாம் படைக்கலக்கொட்டில் என்னும் ஆயுதசாலையில் வைத்துப் போற்றப்பெறும். அரசனுடைய படைக்கலங்களை வைத்தற்குத் தனியாக ஒரு கட்டில் உண்டு. அது படைக்கலக்கட்டில் எனப்பெறும்.

ஆயுதங்கட்கெல்லாம் நெய்பூசிப் பீலியணிந்து மாலை சூட்டுவது வழக்கம்.

2. பாதுகாப்பு

தற்காப்பு : அரசனுக்குக் கட்டிடவகையாலும் காவலாள் வகையாலும், சிறந்த தற்காப்பு வசதிகள் ஏற்பட்டிருந்தன.

கள்வரும் பகைவரும் ஏறற்கரிய மதிலும்; பகைவரைத் தொலைவிலேயே காண்டற்கும், உள் மனைக் கலகத்திலும் போரிலும் ஏறிப்பொருதற்கும், உய்தற்குமுரிய கோபுரமும் ; பகைவன் தலைநகரை முற்றுகையிடும்போது, நொச்சிப்போர் இயலாதாயின் கரந்து வெளிப்படற்குரிய சுருங்கையும் ; கட்டிட வகையான தற்காப்பாகும்.

மெய்காவலரும் வேளைக்காரருமெனக் காவலாளர் இருபாலார்.

மெய்காவலர், அணுக்கர் எனவும், வாசல் மெய்காப்போர் எனவும், பரிவார மெய்காப்போர்எனவும், மூவகையர். அவர், முறையே, அரசனுக்கு நெருங்கிநிற்பவரும், அரண்மனை வாயில்களில் நிற்பவரும், அரசன் அரண்மனைக்கு வெளியே செல்லுங்கால் சூழ்ந்து செல்பவரும், ஆவர். பாண்டியனுடைய மெய்காவற்படையில் ரோம கிரேக்கப் பொருநரும் இருந்தனர்.

வாசல் மெய்காப்போரினின்றும் வேறாக, வாசல் காப்போர் என்றும் சிலர் இருந்தனர். வாயில்கள், அணுக்க வாயில் இடைவாயில் தலைவாயில் புறவாயில் எனப் பலவாக

லின், வாசல்காப்போரும், 'அணுக்கவாசல் காப்போர்' 'கேரளாந்தகவாசல் காப்போர்' எனப் பலதிறத்தார். நடைப்பெருவாயில் எனப்படும் அரண்மனைத் தலைவாயி லில் எப்போதும் ஒரு படைத்தலைவன் நிற்பான்.

பரிவார மெய்காப்போரினின்றும் வேருகப் பரிவாரத் தார் என்று சில படைப்பிரிவுகளிருந்தன. 'கேரளாந்தகத் தெரிந்த பரிவாரத்தார்' 'நிகரிலிச் சோழத் தெரிந்த உட னிலைக் குதிரைச்சேவகர்' என்னும் படைப்பிரிவுப் பெயர் கள், பரிவாரத்தாருள் காலாள்மறவரும் குதிரைமறவரு மாக இருபிரிவினர் இருந்தமையைத் தெரிவிக்கும். மூலப் படையைச் சேர்ந்த பரிவாரத்தார் 'மூலப்பரிவாரம்' என் னும் பெயராற் பிரித்துக் கூறப்பெற்றனர். 'மூலப்பரிவார விட்டேறு' என்னும் பெயர், மூலப்பரிவாரத்துள் கருவி பற்றிய பல பிரிவுகளிருந்தமையைக் காட்டும்.

அரசன்பால் அளவிறந்த அன்பும் பத்தியும் உடைய சிற்றரசரும் படைத்தலைவரும், அவனுக்கு இடுக்கண் நேர்ந்தவிடத்து உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல் உதவ வேண்டுமென்னும் பூட்கை மேற்கொண்டு, அவ்வாறு சூளுறவுஞ்செய்து கொள்வர். உற்றிடத்துதவுவதோடு உடனிறப்பதும் அவர் வழக்கம். வேளையில் வந்து உதவுவ தால் அவர்க்கு வேளைக்காரர் என்று பெயர். அவரைப் போன்றே சூளுற்றபடைகள் வேளைக்காரப்படைகள் எனப் படும். வேளைக்காரர்க்குள்ளும் வேளைக்காரப் படைகட்குள் ளும், வலங்கை இடங்கைப் பிரிவுகளும் சிறுதனப் பெருந் தனப் பிரிவுகளும் இருந்தன. பாண்டியனுடைய வேளைக் காரர்க்குத் 'தென்னவன் ஆபத்துதவிகள்' என்று பெயர்.

அரசன் சிறந்த படைக்கலப் பயிற்சி பெற்றும் இடை வாளேந்தியுமிருப்பனாகலின், அவன் மெய்வலியுங் கை வாளுங்கூட ஓரளவு தற்காப்பாயிருந்திருத்தல்வேண்டும்.

அரசமகளிர் உறையும் உவளகத்தில், சோனக (மிலேச்ச)ப் பேடியர் வாளேந்திநின்று காவல்புரிந்து வந்த னர்.

அதிகாரவேணவா தந்தையையும் உடன்பிறப்பையுங் கூடக் கொல்லுமாதலின், ஐயுறவிற்கிடமான புதல்வரையும் உடன்பிறந்தாரையும், பருவம் வந்தவுடன் தலைநகர்க்குப் புறம்பே வெவ்வேறு பதவிகளில் அமர்த்திவைப்பதும் அரசர் வழக்கம்.

தலைநகர்க் காப்பு: தலைநகரானது, மதிலரண், நிலவரண், நீரரண், காட்டரண், மலையரண், என்னும் ஐவகையரண்களுள் பலவற்றைக் கொண்டிருந்தது.

(1) **மதிலரண்:** மதிலரண், மதில், எயில், இஞ்சி, சோ என நால்வகைப்படும். புரிசை என்பது அவற்றின் பொதுப்பெயர். புரிந்திருப்பது புரிசை. புரிதல் வளைதல் அல்லது சூழ்தல். மதில் நகரைச் சூழ்ந்திருப்பதால் புரிசை எனப்பட்டது.

நால்வகை மதிலரண்களுள், உயரமொன்றேயுடையது மதில்; உயரத்தொடு அகலமுமுடையது எயில்; அவற்றொடு திண்மையுமுடையது இஞ்சி; அம்மூன்றொடு அருமையுமுடையது சோ. ஆகவே, சோவரணே தலைசிறந்ததாம்.

"உயர்வகலந் திண்மை அருமையிந் நான்கின்
அமைவரண் என்றுரைக்கு நூல்"

என்றார் திருவள்ளுவரும் (743).

நொச்சிப்போரில் வில்லியர் மேல்நின்று மறைந்து அம்பெய்தற்குரிய புழைகளையுடையது எயில். அம்பெய்யும் புழை ஏப்புழையென்றும் ஏவறையென்றும் கூறப்படும். எய்யும் இல்லையுடையது எயில் எனப்பட்டது.

செம்பையுருக்கிச் சாந்தாக வார்த்துக் கருங்கல்லாற் கட்டின மதில் இஞ்சியென்பர். இஞ்சுதல் இறுகுதல். இஞ்சியது இஞ்சி.

"செம்பிட்டுச் செய்த விஞ்சித் திருநகர்"
(கும்பகருணன் வதைப்படலம், 159)

என்று கம்பரும்,

"செம்புபுனைந் தியற்றிய சேணெடும் புரிசை
உவரா வீகைத் துவரை யாண்டு" (புறம். 201)

என்று கபிலரும் பாடியிருப்பதால், இலங்கையிலும் துவார சமுத்திரம் என்னும் துவரைநகரிலும்* இஞ்சியரண் இருந்தமை அறியப்படும். செப்புக்கோட்டை என்பது இராவணன் கோட்டைப்பெயராக இன்றும் ஈழத்தில் வழங்குகின்றது.

மதிலரணை அருமைப்படுத்துவது பொறியாதலால், ஏவறைகளும் பொறிகளுமுடைய இஞ்சியே சோவரணாயிருந்திருத்தல் வேண்டும்.

"சோவரணும் போர்மடியத் தொல்லிலங்கை கட்டழித்த"

என்று ஆய்ச்சியர் குரவையும்,

"சுழலழலுள் வைகின்று சோ"

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் (228), கூறுவதால், இராவணன் நகரிலும் வாணாசுரன் நகரிலும் சோவரண் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. மதுரைமதிலரண் பல பொறிகளைக் கொண்டிருந்ததாக இளங்கோவடிகள் கூறுவதால், அதனை ஒருவகைச் சோவரண் என்னலாம்.

மதுரைப் புறமதிலிலிருந்த பொறிகளுங் கருவிகளும் உறுப்புக்களுமாவன :—

(1) வளைவிற்பொறி—வளைந்து தானே எய்யும் எந்திரவில்.

(2) கருவிரலூகம்—கரிய விரலையுடைய குரங்குபோலிருந்து சேர்ந்தாரைக் கடிக்கும் பொறி.

(3) கல்லுமிழ் கவண்—கல்லையெறியும் இருப்புக்கவண் (இடங்கணி).

(4) பரிவுறு வெந்நெய்—காய்ந்திறைத்தலாற் சேர்ந்தாரை வருத்தும் நெய்.

* செப்புப்புரிசையிருந்த நகர் துவரையெனப் பெயர்பெற்றது கவனிக்கத்தக்கது. துவர்=சிவப்பு. துவரை யென்னும் பயற்றின் பெயரும் இக்காரணம்பற்றியதே. துவர்—துவரை.

(5) பாகடு குழிசி—செம்புருக்கும் மிடா.

(6) காய்பொன்னுலை—உருகக் காய்ச்சியெறியும் எஃகு உலை.

(7) கல்லிடு கூடை—இடங்கணிப் 'பொறிக்குக் கல் லிட்டு வைக்குங் கூடை.

(8) தூண்டில்—அகழியைக் கடந்து மதிலைப் பற்று வாரை மாட்டியிழுக்குந் தூண்டில் வடிவான பொறி.

(9) தொடக்கு—கழுத்திற் பூட்டி முறுக்குஞ் சங்கிலி.

(10) ஆண்டலையடுப்பு—பறந்து உச்சியைக் கொத்தி மூளையைக் கடிக்கும் ஆண்டலைப்புள் வடிவமான பொறிவரிசை.

(11) கவை - அகழியினின்றேறின் அதற்குள் விழத் தள்ளும் இருப்புக்கவை.

(12) கழு - கழுக்கோல்.

(13) புதை - அம்புக்கட்டு.

(14) புழை - ஏவறைகள்.

(15) ஐயவித்துலாம் - அம்புத்திரள் தொங்கவிட்ட விட்டம்.

(16) கைபெயரூசி - மதிற்றலைப் பற்றுவாரின் கையைப் பொதுக்கும் ஊசிப்பொறிகள்.

(17) சென்றெறிசிரல் - பகைவர்மேற் சென்று அவர் கண்ணைக் கொத்தும் சிச்சிலிக்குருவி வடிவான பொறி.

(18) பன்றி - மதிற்றலையிலேறினாருடலைக் கொம்பாற் கிழிக்கும் இருப்புப்பன்றி.

(19) பணை - அடிக்கும் மூங்கில்தடி வடிவமான பொறி.

(20) எழுவுஞ்சீப்பு - கதவுக்கு வலியாக உள்வாயிற் படியில் நிலத்தில் கீழேவிடும் மரங்கள்.

(21) கணையம் - கோட்டைமதிற் கதவுக்குத் தடையாகக் குறுக்கேயிடும் உத்தரம்.

(22) கோல் - விட்டேறு.

(23) குந்தம் - சிறுசவளம்.

(24) வேல்.

(25) ஞாயில்-குருவித்தலை என்னும் மதிலுறுப்புக்கள்.

(26) நூற்றுவரைக் கொல்லி.

(27) தள்ளிவெட்டி.

(28) களிற்றுப்பொறி.

(29) விழுங்கும் பாம்பு.

(30) கழுகுப்பொறி.

(31) புலிப்பொறி.

(32) குடப்பாம்பு.

(33) சகடப்பொறி.

(34) தகர்ப்பொறி.

(35) அரிநூற்பொறி.

முதலியன.

இவற்றுள், இறுதியிற் குறிக்கப்பட்ட பத்தும், இளங்கோவடிகளால் 'பிற' என்னும் சொல்லால் தழுவப்பெற்று, உரையாசிரியரான அடியார்க்குநல்லாரால் பெயர் குறிக்கப் பெற்றவை.

தலைநகர்களில், மதில் ஒன்றன்றி ஒன்றனையொன்று சூழ்ந்து பலவாயிருப்பதுமுண்டு. அகமதில்களைவிடப் புறமதில்கள்படிமுறையில் அரண் சிறந்திருக்கும். "கோடுறழ்ந் தெடுத்த" என்னும் பதிற்றுப்பத்துச் செய்யுளில் அகமதில் மதில் என்றும், புறமதில் இஞ்சியென்றும், கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. புறமதிலில்தான் மேற்கூறிய பலவகைப் பொறிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். மதிலை

யொட்டி உட்புறத்திலுள்ள மேடைக்கு அகப்பா என்று பெயர்.

பகைவர் வரவைத் தொலைவிலேயே காணும்படி, புற மதிலின்மேல் பல திசையிலும் அட்டாலை என்னுங் காவற் கோபுரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றிலிருந்து காவல் செய்வார்க்கு **அட்டாலைச் சேவகர்** என்று பெயர். ஒவ்வொரு மதிலுக்கும் காவலரும், **மதில்நாயன்** என்னும் காவல் தலைவனும் இருப்பர்.

மதிலுள்ள நகர்கள் பெரும்பாலும், கோட்டை, புரி, புரிசை, எயில், கடகம் என்னும் சொற்களுள் ஒன்றைப் பெயராகவோ பெயரீறாகவோ கொண்டிருந்தன.

(2) **நிலவரண்:** நிலவரண் என்பது, பகைவர் அகழி கடந்தவுடன் புறமதிலைப் பற்றாமைப்பொருட்டு அதன் புறத்து விடப்பட்டுள்ள வெள்ளிடைநிலமும்; பகைவர் முற்றுகை நீடித்திருக்கும்போது, அகத்தார்க்கு வேண்டும் உணவுப்பொருள்களை விளைத்துக் கோடற்பொருட்டுப் புறமதிலின் உட்புறமாக விடப்படும் தண்ணடைநிலமும்; என இருவகை.

> "மணிநீரு மண்ணு மலையு மணிநிழற்
> காடு முடைய தரண்"

என்னுங் குறளில் (742), 'மண்' என்றது நிலவரணை. பரிமேலழகர் அதற்கு வெள்ளிடை நிலமென்று சொல்லுரை கூறி, "மதிற்புறத்து மருநிலம் பகைவர் பற்றாமைப் பொருட்டு" என்று விளக்கவுரை கூறியிருப்பதையும்; "நாடுகண்டன்ன கணைதுஞ்சு விலங்கல்" என்னும் பதிற்றுப்பத்துத் தொடருக்கு (16 : 2)' "நெடுநாட்பட அடைமதிற்பட்ட காலத்தே விளைத்துக் கோடற்கு, வயலும் குளமும் உளவாகச்சமைத்து வைத்தமையாற் கண்டார்க்கு நாடு கண்டாற்போன்ற...........இடைமதில்," என்று அந்நூலின் பழைய வுரையாசிரியர் விளக்கமுரைத்திருப்பதையும் காண்க.

(3) நீரரண் : நீரரண் என்பது, புறமதிற்புறத்து ஆறுங் கடலுமாகிய இயற்கை நீர்நிலையாகவும், அகழி அல்லது கிடங்கு என்னும் செயற்கை நீர்நிலையாகவும், இருக்கும் அரண்.

(4) காட்டரண் : காட்டரண் என்பது, படைமறவர் பகைவர்க்குத் தெரியாமல் மறைந்திருக்கக்கூடியதும், தொகுதியாகப் புக முடியாததுமான மரமடர் சோலை. இது பொதுவாக மலையடுத்திருப்பது.

(5) மலையரண் : மலையரண் என்பது, மக்கள் தொகுதியாக ஏறமுடியாததும், மேலிருந்து பெருங்கற்களைக் கீழே எளிதாக உருட்டக் கூடியதும், உச்சியில் போதிய உணவும் உறையுளும் உடையதுமான, பறம்புபோலும் தனிக் குன்று. இது குறுநிலமன்னர்க்கு—அவருள்ளும் குறும் பரசர்க்கு—இன்றியமையாதது. சங்ககாலத்துக் குறுநில மன்னர், பெரும்பாலும், ஒவ்வொரு மலைக்கிழவரா யிருந் தனர்.

தலைநகர்களில், இராக்காலத்தில், ஊர்காவலர் யாமந் தோறும் பறைபறைந்து விளக்குடன் சென்று, கள்வர் களவு செய்யாதபடி காவல்செய்து வந்தனர்.

பெருநாட்டுக் காப்பு : நிலைப்படைகள், தலைநகரிலும் பிறகோநகர்களிலும் கலகம் நேரும் இடங்களிலும், பகை யச்சமுள்ள எல்லைப்புறங்களிலும், நிறுத்தப்பெற்றிருக்கு மென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது.

நாட்டின் பலவிடங்களிலும், பகைவர் வரவைப் பார்த் தறியக்கூடிய உயர்ந்த பார்வலிருக்கைகள் இருந்தன.

அரசனுடைய நூற்றுக்கணக்கான (அல்லது ஆயிரக் கணக்கான) ஒற்றர், பிறவரசர் தலைநகர்களில் இரவும் பக லும் கரந்தகோலத்துடன் திரிந்து, அங்கு நடப்பவற்றை உடனுடன் அரசனுக்கு மறைவாகத் தெரிவித்து வந்தனர். சேரன் செங்குட்டுவன், தன் வடநாட்டுச் செலவை முன்ன தாக வடநாட்டரசர்க்குத் தூதர்வாயிலாய்த் தெரிவிக்கக்

கருதியபோது, அழும்பில்வேள் என்னும் அமைச்சன், "இந் நாவலந்தீவில் நமக்குப் பகைவராயுள்ள அரசருடைய ஒற்றரெல்லாம், இவ்வஞ்சிமா நகரில் நீங்காதுறைவர். அவ்வொற்றரே நம் செலவை அவ்வரசரிடம் தெரிவித்து விடுவராதலின், அவர்க்குத் தூதர்வாயிலாய்த் திருமுகம் விடுக்க வேண்டா. இந்நகரிற் பறையறைந்து விளம்பரஞ் செய்தலே போதுமானது," என்று கூறியது கவனிக்கத்தக்கது.

அரசனுடைய வேலைக்காரரும் படைத்தலைவரான சிற்றரசரும் பெருநாடு முழுதுமிருந்தமையின், பகைவர் வரவை யறிந்தவுடன் படைதிரண்டு எவ்விடத்திலும் போர் செய்து நாட்டைக் காத்துக்கொள்ளற்கு வசதியாயிருந்தது.

௧௧. ஆட்சிமுறை

அரசொளி: பண்டைத் தமிழாட்சியில், அரசனே நாட்டிற்குத் தனி நாயகமாயிருந்தான். பெரும்பாலும், அவன் இட்டது சட்டமும் வைத்தது வரிசையுமாயிருந்தது. முழு நிறைவான தலைமையும் உடன் கொல்லும் அதிகாரமும் அவனுக்கிருந்ததால், அவன் குடிகள் யாவராலும் கண்கண்ட தெய்வமாகவே கருதப்பட்டான். 'திருவாக்கிற்கு எதிர்வாக்குண்டோ?', 'அரசன் அன்று கொல்லும் தெய்வம் நின்று கொல்லும்' என்னும் பழமொழிகள் அரசனுக்கிருந்த அதிகார வலிமையை யுணர்த்தும்.

அரசனுக் கின்றியமையாதவரும் அவனுக்கடுத்த படியாய் அதிகார முடையவருமான அமைச்சர் படைத் தலைவரும், அவனை மிக அணுகாது தீக்காய்வார்போல் ஒதுங்கி யொழுகினர். அவன் முன்னிலையில், பிறரொடு பேசாமையும் நகாமையும் சாடை காட்டாமையும், அவனைச் சுட்டாமையும், அவன் பிறரொடு மெல்லப் பேசுவதை உற்றுக் கேளாமையும், அவனொடு பயில்வார் போற்றிக் காக்கவேண்டிய ஒழுக்க நெறிகளாகும். அரசனிடத்தில் ஒன்றைக் கூறுவோர் அவனை வாழ்த்தியே கூறுவதும், அவனைக் காணும்போதும் அவனைவிட்டுப் பிரியும்போதும் பெருமக்கள் தலை வணங்கியும் பொதுமக்கள் நிலத்தில் விழுந்தும் கும்பிடுவதும் வழக்கம்.

அரசவுடைமைகள் தெய்வவுடைமைகள்போல் திருவென்னும் அடைமொழி பெற்ற பெயராலும், அரசவினைகள் தெய்வவினைகள்போல் அருள் என்னும் துணைவினைகொண்ட வினைச் சொல்லாலும், குறிக்கப்பட்டன.

அரசன் அமைச்சரொடும் படைத்தலைவரொடும் சூழ்ந்து வினை செய்வது வழக்கமாயிருந்ததேனும், அவன் விரும்பியதை நிறைவேற்றற்கு எதுவுந் தடையாயிருந்ததில்லை. தலைமை அமைச்சனுக்கும் படைத்தலைவனுக்குங் கூட, அரசனால் வினவப்பட்ட காரியத்தைப்பற்றி அவர்

தம் கருத்தைத் தெரிவிக்கும் உரிமையேயன்றி, அவனைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் இருந்திலது. மேலும் அமைச்சர் படைத்தலைவரொடு சூழ்ந்தே எதுவுஞ் செய்ய வேண்டும் என்னும் யாப்புறவும் அரசனுக்கிருந்ததில்லை. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், கோவலனைக் கொல்வித்ததும், புதையலுரிமை எடுத்தவர்க்கே என்று பறை சாற்றுவித்ததும், இதற்குச் சான்றுகளாம்.

அரசன் செயல் : அரசன் தன் துணையதிகாரிகளும் புலவருங்கூடிய அவையுடன் அரியணையில் வீற்றிருத்தல், அரசு வீற்றிருக்கை என்றும் மகிழிருக்கை என்றும் ஓலக்கமிருக்கை என்றும் கொலுவிருக்கை என்றும் கூறப்படும். அது பெரும்பாலும் காலையில் தொடங்குமாதலால், அதை நாளவை நாண் மகிழிருக்கை நாளோலக்கம் எனக் கூறுவதுண்டு. அரசன் அரசு வீற்றிருக்கும் மண்டபம், வேத்தியன் மண்டபம், ஓலக்கமண்டபம், கொலுமண்டபம், அத்தாணிமண்டபம், சபாமண்டபம் என்னும் பெயர்களுள் ஒன்றாற் குறிக்கப்பெறும். அம் மண்டபத்திற்குச் சிறப்புப் பெயரிடுவதுமுண்டு. சடாவர்மன் குலசேகர பாண்டியனின் ஓலக்கமண்டபம் 'புகழாபரணம்' எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது.

அரசன் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் அதற்குரிய சிறப்புக் குழுவுடன் அல்லது அதிகாரியுடன் கலந்து எண்ணுவானாயினும், அனைத்துக் காரியங்களையும் தலைமையமைச்சனோடு கூடிச் சூழ்ந்தபின்னரே ஒரு முடிவிற்கு வருவன்.

அரசிருக்கையிலும் சூழ்வினையிலும் அரசியும் உடனிருப்பது வழக்கம்.

அரசன் எக்காரியத்தைச் செய்தாலும், கணியன் குறித்த நன்னாளிலும் மங்கல வேளையிலுமே செய்வன்.

ஊர்ச்சபையார், நாட்டதிகாரிகள், கோயிற் கண்காணிப்பாளர், பொதுமக்கள் முதலியவருள், தனிப்பட்ட

வரோ ஒரு குழுவாரோ ஒரு காரியத்திற்கு அரசனுடைய ஒப்பத்தையேனும் தீர்ப்பையேனும் பெறவேண்டி அவனிடம் வரின், அவர் தாமே நேரிலாவது உடன் கூட்டத்ததிகாரிகளுள் ஒருவர் வாயிலாகவாவது அரசனுக்கு அதைத் தெரிவிப்பர். அரசனுக்கு மிக வேண்டியவராயிருந்தாலொழிய நேரில் தெரிவிக்க முடியாது. அரசன் அக்காரியத்தை அதற்குரியவருடனெல்லாம் சூழ்ந்து, தன் கட்டளையை நேரிலாவது உடன் கூட்டத்ததிகாரிகளுள் ஒருவர் வாயிலாகவாவது பிறப்பிப்பன்.

அரசனுடைய ஆணைகளை ஓலையிலெழுதும்போதும் பின்னர் அவற்றுள் முக்கியமானவற்றைக் கல்லில் வெட்டும்போதும், அவை பிறந்த இடத்தையும் அமயத்தையும் பின்வருமாறு குறிப்பது வழக்கம்:

"கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக் கோயிலுள்ளால், திருமஞ்சன சாலையிலெழுந்தருளியிருந்து உதகம் பண்ணியருளா நிற்க."

"ஸ்ரீராஜராஜ தேவர் தஞ்சாவூர்ப் பெரிய செண்டு வாயிற் சித்திர கூடத்துத்தெற்கில் கல்லூரியில் எழுந்தருளி."

"காஞ்சீபுரத்துக் கோயிலுள்ளால் அட்டத்து வெள் மேலை மண்டபம் ராஜேந்திர சோழனில் சொட்டையில் எழுந்தருளியிருந்து."

"புரசை நாட்டுச் சிவபுரத்துப் பகலிருக்கையில் திருவமுது செய்தருளா நிருந்து." (சோழவமிச சரித்திரச் சுருக்கம், பக். 49)

வேற்றரசரும் மாற்றரசரும் விடுத்த தூதர், வாயிற் காவலன் வாயிலாய் அரசனுக்குத் தம் வரவைத் தெரிவித்து, உத்தரவு பெற்றபின் ஓலக்கமண்டபம் புகுந்து, தம் அரசர் திருமுகத்தை நீட்டி, அதுபற்றிய வினாக்கட்கெல்லாம் அஞ்சாது விடை கூறுவர். அரசன் தன் அவையுடன் நன்றாக ஆய்ந்து அதற்குத் தக்க விடை விடுப்பன்.

அவ்வவ்வரசர் தரத்திற்கும் நட்பளவிற்கும் தக்கபடி, அவர் விடுத்த தூதரைச் சில பல நாட்கள் அரசன் காக்க வைப்பதுமுண்டு.

தலைநகரிலிருந்த அறங்கூறவையத்தில், பொது வகையான வழக்குக்களையெல்லாம் அவையத்தாரே தீர்ப்பர்.

"எய்குல வணிக ரேறே யெம்மனோர் வழக்கை யிந்தப்
புங்கவ ரிடனுத் தீர்த்துத் தருகெனப் புலம்பி யார்த்தார்"

"நரைமுது புலியன் ஞன்சொற் கேட்டலும் நடுங்கிச் சான்றோர்
இருவர்சொல்வழக்கு மேற்கொண் டனுவதித்திரண்டு நோக்கி"

"அனையது கேட்டவான்றோ ரனைவரும் நோக்கி யந்தத்
தனபதி வணிகர் தாமே யிவரெனச் சாற்ற லோடும்
மனவலித் தாயத் தார்தம் வழக்கிழுக் கடைந்த தீது
நனைவழி வேம்பன் தேரிற் றண்டிக்கு நம்மை யென்னு"

(மாமனாகவந்து வழக்குரைத்தபடலம், 28,30,33.)

என்று பரஞ்சோதிமுனிவர், தனபதிச் செட்டியார் வழக்கை மதுரை யறங்கூறவையத்தாரே தீர்த்ததாகக் கூறி யிருத்தல்காண்க. சிறப்பானதும் அரசனொடு தொடர் புற்றதுமான வழக்காயின், அரசனே மன்றத்திருந்து தீர்ப் பன். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், மலையமான் திருமுடிக்காரிமக்களைப் பற்றிய செய்தியை, உறந்தை மன்றத்திலிருந்து ஆய்ந்தமை காண்க. ஈரூரார்க் கும், இருகுலத்தார்க்கும், இருமதத்தார்க்கும், இருகோயி லார்க்கும், ஈரதிகாரிகட்கும், இரு சிற்றரசர்க்கும் இடைப் பட்ட வழக்காயின்; அவ்வழக்காளிகள் தலைநகர்க்கு வந்த விடத்து அரசனே தீர்த்துவைப்பதும், அவர் வராது அரச னுக்கறிவித்த (அல்லது அவனிடம் முறையிட்ட) விடத்து அதைத் தீர்க்கும்படி அவன் ஓர் அதிகாரியை அனுப்பு வதும், வழக்கம். வன்கொலையும் முறைகேடான கொலைத் தண்டமும் நிகழ்ந்தவிடத்து கொலையுண்டாரின் ஆருயிர்க் கேளிர் அரசனிடம் முறையிடுதற் பொருட்டு, சோழர் அரண்மனைப்புறவாயிலில் ஆராய்ச்சி மணி கட்டப்பட்டிருந்

தது. பாண்டி நாட்டில் அஃதில்லையாயினும், பாண்டியர் காட்சிக் கெளியராயிருந்து அத்தகைய முறையீடுகளைக் கேட்டு முறை வழங்கிவந்தனர் என்பது, கண்ணகி முறையீட்டா லறியப்படும். இனி, கடினமான வழக்கின் உண்மை காண்டற்கு இறைவன் திருமுன் பாடுகிடப்பதும், மாறுகோலம் பூண்டுசென்று பொதுமக்கள் கூற்றைக் கவனிப்பதும், பாண்டியர் வழக்கம்.

அரசன் தன்னாட்டு நிலைமையைப்பற்றி அமைச்சர் வாயிலாகவும், பிறர்நாட்டு நிலைமையைப்பற்றித் தூதர் வாயிலாகவும், இரண்டையும்பற்றி ஒற்றர்வாயிலாகவும், அடிக்கடி அறிந்துவருவன். ஒற்றருள் ஒருவன் கூற்றை அவனறியாது இன்னொருவன் கூற்றோடு ஒப்புநோக்கி, மூவர்கூற்று ஒத்தவிடத்தே அதை அரசன் நம்புவான்.

தன்னாட்டு நிலைமையையும் தன் நகர நிலைமையையும் தானே அறிவான்வேண்டி, இடையிடை நாடுகாவற் சுற்றுப்போக்குச் செல்வதும், மாறுகோலம் பூண்டு நகர நோட்டஞ் செய்வதும் அரசன் வழக்கம். விக்கிரமச் சோழன் 1122-இல் குடந்தைக்கருகிலுள்ள பழையாறையிலும், 1123-இல் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த குனிவளநல்லூரில் ஒரு குளக்கரை மண்டபத்திலும், 1124-இல் தென்னார்க்காட்டு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த வீர நாராயணச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் காட்டுமன்னார் கோயிலில் உள்ள அரண்மனையிலும், 1130-இல் தில்லைக் கருகில் ஓர் அரண்மனையிலும், இருந்ததாகக் கல்வெட்டுக் கூறுவதால், அவன் அடிக்கடி நாடுகாவற் சுற்றுப்போக்குச் சென்றமை அறியப்படும். மதுரையில் கொற்கைப்பாண்டியன் மாறுகோலம் பூண்டு நகரநோட்டம் செய்து, கீரந்தை ஊரிலில்லாதபோது அவன் வீட்டிற்குக் காவலாயிருந்து வந்தது நாற்புகழ்பெற்ற செய்தியாகும்.

அரசன் தன் நாடுகாவற் சுற்றுப்போக்கில், ஆங்காங்குள்ள அதிகாரிகள் தம் கடமைகளைச் செவ்வனே நிறைவேற்றுகின்றார்களாவெனக் கவனிப்பதும், ஊர்ச்சபை

யாரும் அறங்கூறவையத்தாரும் தீர்க்கமுடியாத வழக்குக்களைத் தீர்த்துவைப்பதும், குற்றஞ்செய்தவரைத் தண்டிப்பதும், தக்கார்க்குத் தானஞ்செய்வதும், குடிகள் முறையீடுகளைக்கேட்டு அவர்கள்குறைகளை நீக்குவதும், சீர்திருத்தமும் மக்கள்நலமும்பற்றிய ஆணைகளைப் பிறப்பிப்பதும், வழக்கம்.

இயற்கையாகவும் செயற்கையாகவும் நாட்டிற்குப் பெருந்துன்பம் நேர்ந்த காலங்களில், அரசன் அத்துன்பங்களை இயன்றவரை நீக்குவதும், அத்துன்பநீக்கத்திற்காகத் தொண்டு செய்தவர்க்கு மானியம் அளிப்பதும் உண்டு. வெள்ளக்காலத்தில் கரைகட்டி உடைப்படைப்பதும், அழிந்த நிலத்தை மீள அளந்து அவ்வாண்டு இறைநீக்கிக் கொடுப்பதும், பஞ்சகாலத்தில் வரிநீக்கிப் பழநெல் விற்பதும், புயற்காலத்தில் இடிந்த கோயில்களைப் பின்னர்க் கட்டுவதும், கலகங்களைப் படைகொண்டு அடக்குவதும், கொள்ளைநோய்க் காலத்தில் (தெய்வகோபந் தணித்தற் பொருட்டுப்) பலியிட்டுவிழவெடுப்பதும், காட்டுவிலங்குகள் நாட்டில் வந்து சேதஞ்செய்யின் அவற்றை வேட்டையாடிக் கொல்வதும், கடல்கோள் நேர்ந்தவிடத்துப் பிறநாட்டுப் பகுதிகளை வென்று அவற்றில் தன் குடிகளைக் குடியேற்றுவதும், துன்பநீக்கச் செயல்களாம்.

சிற்றரசர் செயல்: சிற்றரச நாடுகட்கெல்லாம் தன்னாட்சி (Self Government) அளிக்கப்பட்டிருந்தது. திறையளத்தல் அல்லது படையுதவிப் போராற்றல் சிற்றரசர் செயலாம்.

அரசன் வலிகுன்றியபோது, அன்பற்றவரும் அதிகார விருப்பினருமான சிற்றரசர், அரசனுக்கடங்காது தனியரசாகி விடுவதும் அவனுடைய பகையரசரோடு தொடர்பு கொள்வதும் உண்டு. அத்தகைய சமையங்களில் அன்பும் உண்மையும் அடக்கமுமுள்ள சிற்றரசர் ஒன்று சேர்ந்து, அடங்காச் சிற்றரசர்க்கு மாறாகத் தமக்குள் ஒப்பந்தஞ் செய்துகொள்வதுமுண்டு. அது நிலைமைத்திட்டு எனப்படும்.

3-ம் குலோத்துங்கச் சோழனின் 27-ஆம் ஆண்டில், கீழ்க்குறித்த சிற்றரசர் பதின்மரும், அரசன் சார்பாகவும் அவனுக்கடங்காத சிற்றரசர்க்கு மாறாகவும் தம்முள் ஒப்பந்தஞ் செய்துகொண்டனர்.

(1) பாண்டிநாடு கொண்டானை சம்புவராயன்.

(2) செங்கேணி அத்திமல்லன் வீராண்டானை எதிரிலிச் சோழசம்புவராயன்.

(3) கிளியூர் மலையமான் பெரியுடையானை இராஜ ராஜச் சேதிராயன்.

(4) கிளியூர் மலையமான் ஆகாரசூரனை இராஜ கம்பீரச் சேதிராயன்.

(5) குந்தன் நம்பூரலான இராஜராஜ நீலகங்கரையன்.

(6) அம்மையப்பன் மருதனை இராஜராஜ மூவேந்தரையன்.

(7) பாவந்தீர்த்தானை இராஜேந்திர சோழச் சம்புவராயன்.

(8) நரசிங்க வன்மனை கரிகால்சோழ ஆடையூர் நாடாழ்வான்.

(9) சோமன் திருவண்ணாமலையுடையானை குலோத்துங்க சோழ பிருதிகங்கன்.

(10) சோமன் வரந்தருவானை சோளேந்திர சிங்கப் பிருதிகங்கன்.*

நாட்டதிகாரிகள் செயல்: நாட்டதிகாரிகள் தம் நாட்டைச் சுற்றிப்பார்த்து, அதிலுள்ள ஊர்ச்சபையார் கோயிற் கண்காணிப்பாளர் அறநிலையப் பாதுகாப்பாளர் முதலியோர் தத்தங் கடமைகளைச் செவ்வனே நிறைவேற்றி

* மூன்றாங் குலோத்துங்கச் சோழன் (இராமச்சந்திர தீக்ஷிதர் பக். 87-8.

வருகின்றனராவெனக் கவனிப்பதும், ஊர்க்கணக்கு கோயிற்கணக்கு அறநிலையக்கணக்கு முதலியவற்றைத் தணிக்கை யிடுவதும், குற்றங்கண்டவிடத்துத் தண்டிப்பதும், ஆங்காங்குள்ள வழக்குக்களைத் தீர்த்துவைப்பதும், அரசாணைகளை நிறைவேற்றுவதும், ஊர்ச்சபைத் தேர்தலை நடத்திவைப்பதும், செய்வர்.

சிற்றூர்கள் நாட்டதிகாரிகளின் கண்காணிப்பிலும், பேரூரான நகர்கள் அரசனது நேரடியான கண்காணிப்பிலும், இருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

ஊர்ச்சபையார், தம் குற்றத்தை மறைத்தற்பொருட்டும் தம்மேற் குற்றத்தை ஏற்றாமைப்பொருட்டும், தம்மைக் கண்காணிக்கும் நாட்டதிகாரிகட்கும் தம்மை வினவ வரும் வேறதிகாரிகட்கும் கையூட்டும் கொடுப்பதுண்டென்பது; சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில், ஓர் ஊர்ச்சபையார், வாரப்பற்றிலிருந்தும் கடமைப்பற்றிலிருந்தும் வரும் வாரத்தையும் கடமையையும், சுந்தரபாண்டியனுடைய அதிகாரிகளின் நட்பைப்பெறச் செலவிட்டதிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது.*

ஊர்ச்சபையார் செயல்: ஊர்ச்சபையாருள், ஒவ்வொரு வாரியத்தாரும் தத்தம் கடமையை ஆற்றிவந்தனர். அவருள் ஊர் வாரியத்தினர்க்கு, உரிமை (Civil) வழக்கு, குற்ற (Criminal) வழக்கு ஆகிய இருவகை வழக்கையுந் தீர்க்கவும், குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்கவும், முழு அதிகாரமிருந்தது. அவரால் தீர்க்கமுடியாத வழக்கும், அவர் தீர்த்த வழக்கின் மேன்முறையீடும் (Appeal), அரசனிடம் கொண்டுபோகப்பட்டன.

ஒரே வாரியத்திற்குரிய செய்தியை அவ்வவ்வாரியத்தாரும், பல வாரியங்கட்குரிய செய்தியை எல்லா வாரியத்தாரும், கூடிச்சூழ்ந்து முடிவுசெய்தனர். ஊர்ச்சபைக் கூட்டங்கள் காளமூதியும் பறைசாற்றியும் கூட்டப்பட்டன. கூட்டங் கூடுவதற்கு ஊர்மண்டபம் அல்லது மாளிகை

---

* Pandyan Kingdom, p. 218—9.

இருந்தது. அஃதில்லாவிடத்துக் கோயில்மண்டபத்தில் கூட்டம் நடைபெற்றது.

அவ்வப்போது வரும் அரசாணைகளைத் தலைமேற் கொண்டு அவற்றை நிறைவேற்றி வைப்பதும்; அவற்றுள் முக்கியமானவற்றையும் ஊராட்சியில் தாம் செய்துள்ள புதுமையான ஏற்பாடுகளையும், கல்லில் வெட்டுவித்துச் சபை மண்டபத்திலாவது கோயில் மண்டபத்திலாவது பதிப்பிப்பதும்; ஊர்ச்சபையார் கடமையாகும்.

ஊர்க் குடியிருப்பையும், வெள்ளாண்மையையும் இரவிற் காவல்செய்வது பாடிகாவலன் வேலை.

ஊரவையாரின் ஊராட்சி, ஊராண்மையென்றும் ஊரமையென்றும் கூறப்படும்.

சிற்றூர்த் தலைவன் செயல்: ஆள்நிலப் பிரிவான ஒரு கூட்டூரின் பகுதியாய், ஒரே குலத்தார் அல்லது ஒரு குலத்தார் பெரும்பான்மையராக் இருக்கும் சிற்றூரில், அவ்வக் குலத்திற்கும் இடத்திற்குமேற்ப, அம்பலகாரன், ஊராளி, கவுண்டன், கிழவன், குடும்பன், சேர்வை (சேர்வைகாரன்) தலைமகன், தலைவன், நாடன் (நாடான், நாடாள்வி), நாட்டான், நாட்டம்பலம், நாட்டாண்மைக்காரன், பட்டக்காரன், பட்டங்கட்டி, பட்டத்துப்பிள்ளை, பண்ணாடி, பெரியதனக்காரன், மணியக்காரன், மன்றாடி (மண்ணாடி, மந்திரி), மூப்பன் முதலிய பெயர்களுள் ஒன்றைப் பூண்டு, ஊராரால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாமல் தந்தையினின்று மகனுக்குவரும் வழிமுறை யுரிமைப்படி ஊர்த்தலைவனாயிருப்பவன், தன்னூர் வழக்குக்களில் கொலையொழிந்த பிறவற்றையெல்லாம் தானே தீர்த்துவந்ததாகத் தெரிகின்றது.

சிற்றூரிலிருந்து அரசனுக்கு வரவேண்டிய வரிகளெல்லாம் ஒழுங்காய்வந்து, ஊரார் ஊர்த்தலைவனொடு முற்றும் ஒத்துப்போய், காரியங்கள் அமைதியாய் நடந்துவந்ததினால், அரசனும் நாட்டதிகாரியும் கூட்டூர்ச்சபையாரும்

* Hindu Administrative Institutions in South India, p. 262.

சிற்றூர் வழக்குத் தீர்ப்பில் பெரும்பாலும் தலையிடவில்லை. கூட்டூரைச் சேர்ந்த எல்லா வூர்கட்கும் பொதுவான செய்திகளையும், சிற்றூர்ச் செய்திகளுள் ஊர்த்தலைவன் அதிகாரத்திற்கு மேற்பட்டவற்றையுமே, ஊர்ச் சபையார் கவனித்து வந்ததாகத் தெரிகின்றது.

உத்தமச்சோழன் காலத்தில், தொண்டைநாட்டைச் சேர்ந்த சிற்றியாற்றூரில் பிரமதேயமாகக் கொடுக்கப் பட்ட ஒரு நிலத்தைப்பற்றிய அரச ஆணையோலையில், அடிகள் நக்கன் என்னும் பவ்வத்திரி கிழவன் (பவ்வத்திரி யூர்த்தலைவன்) உடன் கூட்டத்ததிகாரிகளுடன் சேர்ந்து கையெழுத்திட்டதாலும், ஊர்த்தலைவனுடைய ஊழியத் திற்காக அம்பலமானியம் என்னும் இறையிலிநிலம் விடப் பட்டிருந்ததினாலும், சிற்றூர்த் தலைவன் பதவி அரசனால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருந்ததை அறியலாம்.

சிற்றூர்த் தலைவனுக்கு ஊராட்சியில் உதவுவதற்கு, சிலவூர்களில், துணைத்தலைவனொருவனும் கருமமாற்றுவோ னொருவனும் சேவகனொருவனுமாக மூவர் இருந்தனர். ஒவ்வோர் ஊர்க்கும், நீர்ப்பாய்ச்சி யொருவனும் குடிக் காவல் என்னும் ஊர்காவலன் ஒருவனும் இருந்தனர்.

ஊர்வழக்குக்களைத் தீர்ப்பதற்கும் ஊரில் சட்ட திட்டங்களை ஏற்படுத்தற்கும் ஊர்த்தலைவன் கூட்டும் கூட்டம், ஊர்மண்டபத்திலாவது, ஒரு மரத்தடியிலாவது, வெள்ளிடையிலாவது நடைபெறும்.

ஆவணக்களரியார் செயல்: ஆள்நில ஊர் தொறும் ஆவணக்களரியிருந்தது. ஒரு நிலத்தை விற்பவனும் கொள்ப வனும், அல்லது அடைமானம் வைப்பவனும் வாங்குபவ னும், அல்லது குத்தகைக்கு விடுபவனும் எடுப்பவனும், தம்முள் இசைந்து எழுதிய ஆவணத்தை ஆவணக்களரிக் கெடுத்துக் கொண்டுபோய், களரியார்முன் தாம் இரு வரும் இசைந்துகொண்டதாக உறுதிமொழி கூறியபின், ஆவணம் களரியாரால் காப்பிடப் பெறும். காப்பிடுதல் என்பது அரசு முத்திரையிட்டுப் பதிவுசெய்தல்

ஆவணத்திற்கு, ஏடு, ஓலை, கரணம், கலம், சீட்டு, செய்கை, தீட்டு, நறுக்கு, பட்டிகை, பட்டயம், முறி முதலிய பிற சொற்களும், அவ்வவ் வினைக்கும் எழுதப் பட்ட கருவிக்கும் ஏற்ப வழங்கின. ஆயினும், அவற்றை யெல்லாம் தழுவுவதும், அதிகார எழுத்துச் சான்றைச் சிறப்பாகக் குறிப்பதும், ஆவணம் என்னும் சொல்லே. பத்திரம் பிரமாணம் என்னும் வடசொல் வழக்கு பிற் காலத்ததாகும். ஓலை சீட்டு நறுக்கு முறி என்னும் சொற் கள் பனையோலையில் எழுதப்பட்டவற்றையும், பட்டிகை பட் டயம் என்பன செப்பேட்டில் எழுதப்பட்டவற்றையும், பிற இரண்டையும், குறிக்கும்.

நிலவிற்பனை யாவணத்திற்கு விலையாவணம், விலை யோலை, விலைத்தீட்டு என்னும் பெயர்களும்; ஆள்விற்பனை யாவணத்திற்கு ஆள்விலைத்தீட்டு, ஆள்விலைப்பிரமாண இசைவுத்தீட்டு, அடிமையோலை என்னும் பெயர்களும்; வழங்கின. அடைமான ஆவணம், ஒற்றிக்கலம் ஒற்றிக் கரணம் ஒற்றிநறுக்கு அடையோலை என்றும்; அடை மானம் வாங்குபவன் எழுதிக்கொடுத்த ஓலை, எதிரடை யோலை யென்றும்; பெயர் பெற்றிருந்தன. நுகர்ச்சியோடு கூடிய ஒற்றிக்கு இறங்கொற்றி அல்லது அடைப்பு (Usufructuary mortgage) என்றும், நிலையான ஒற்றிக்கு உருவொற்றி (Irredeemable mortgage) என்றும் பெயர். தீட்டுக்காரனால் (Notary) எழுதப்படாத அல்லது பதிவு செய்யப்படாத ஒற்றிக்கலம் கையொற்றி எனப்பட்டது. குத்தகைத் தவணை முடிந்தவுடன் அதன் தீர்வுபற்றி எழுதப்படுவதற்கு அறுதிமுறி (Cancelled lease-deed) என்றும், ஒரு பொருளின் உரிமை குறிப்பிட்ட ஒருவர்க் கன்றிப் பிறருக்கில்லை யென்று குறிக்கும் எழுத்தீட்டிற்கு விடுதீட்டு அல்லது தீர்வுமுறி (Release - deed) என்றும், பெயர். ஒருவர் ஒன்றற் குடம்பட்டு எழுதித்தரும் சீட்டு, இசைவுத் தீட்டு இசையோலை ஒப்புமுறி என்னுஞ் சொற்க ளுள் ஒன்றாற் குறிக்கப்பெற்றது. ஒருவர் ஒன்றைப் பெற்றுக்கொண்டதாக எழுதித்தரும் சீட்டிற்குப் பற்று

முறி (Receipt) என்று பெயர். நிலவாரச் சாகுபடி யாவணம் (Deed of lease for cultivation) காணிப்பிடி பாடு எனப்பட்டது.

விலையாவணம் ஒழிந்த பிறவற்றுள், பெரும்பாலன, இன்றியமையாது ஆவணக்களரியிற் பதிவுசெய்யப்பட வேண்டுந் திறத்தனவல்ல.

பொதுவகையான ஆவணங்கள் ஓலையிலும், சிறப் பானவை செப்பேட்டிலும், எழுதப்பெறும். ஊராருக்குத் தெரியவேண்டிய ஆவணமாயின், கல்லில் வெட்டப் பெறும்.

அறங்கூறவையத்தார் செயல்: நகரங்களிலிருந்த அற மன்றத்தார், வழக்காளி (Plaintiff) எதிர் வழக்காளி (Defendent) ஆகிய இருவரின் சொல்லையும் பலமுறை கேட்டு, கரியும் (Witness) சான்றும் (Evidence) இருப் பின் அவற்றைக்கொண்டும், அவையில்லாவிடின் நாலுத்தி பட்டறிவு (சுருதியுக்தியநுபவம்) கொண்டும், நடுவு நிலைமை யாய்த் தீர்த்து முறைசெய்து வந்தனர்.

"இருவர்தம் சொல்லையும் எழுதரங் கேட்டே"

என்று அதிவீரராம பாண்டியனும்,

"இருவர் சொல்வழக்குநோக்கி யனுவதித்திரண்டு நோக்கி"

என்று பரஞ்சோதி முனிவரும், கூறியிருப்பதால், வழக்கை நன்றாய் அறிந்துகொள்ளற்கும், வழக்காளரின் மெய்ம்மை காண்டற்கும், மன்றத்தார் வழக்கைப் பலமுறை சொல் வித்தமை அறியப்படும்.

கரியுஞ் சான்றுமில்லாத வழக்குக்களில், பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பைப் பிடித்தல் பாம்புக் குடத்திற் கையிடு தல் முதலிய தெய்வச்சான்று வாயிலாகத் தம் மெய்ம் மையை நாட்டும்படி, வழக்காளரை மன்றத்தார் கேட்பது முண்டு. அத்தகைய சான்று பலவழக்குக்களில் உண் மைக்கு மாறாயிருந்ததென்பது, 'பாழ்ந்தனிசு வேண்டிப் பாம்புக்குடம் பெற்றான்' என்னும் பழமொழியாலும்,

"கைவிட்ட ஒண்பொருள் கைவர வில்லென்பார்
மெய்ப்பட்ட வாறே உணர்ந்தாரால்—மெய்யா
மடம்பட்ட மானேக்கின் மாமயி லன்னுய் !
கடம்பெற்றுன் பெற்றுன் குடம்"

என்னும் பழமொழிச் செய்யுளாலும் (211) அறியப்படும். இம்முறை பிற்காலத்துக் கைவிடப்பட்டது.

வழக்குக்கள், உரிமைவழக்கு (Civil case) குற்ற வழக்கு (Criminal case) என இக்காலத்திற் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல் அக் காலத்திற் பிரிக்கப்படவில்லை. இரு வகை வழக்குக்களும் எல்லா அறமன்றங்களிலும் தீர்க்கப் பட்டன.

படைத்தலைவன் செயல்: ஆங்காங்கு அவ்வப்போது நடக்குங் கலகங்களையும் கொள்ளைகளையும், தானுகவும் தன் துணைவரைக் கொண்டும் அடக்கிவைப்பது, படைத் தலைவன் செயலாகும்.

கo. பொருளாதாரம்

நாட்டையாள்வதற்கும் போர் செய்தற்கும் குடிகட்கு நன்மை செய்தற்கும் அரசனுக்குப் பொருள்வேண்டும். அப்பொருள் இடைவிடாது வேண்டியிருத்தலின், அது வரும் வழிகளும் நிலையானவையாயிருத்தல் வேண்டும்.

அரசியல் வருவாய்கள்: மூவேந்தர்க்குமிருந்த பொருள் வருவாய்கள், வரி, இயற்கைச் செல்வம், திறை, புதையல், பிறங்கடை (வாரிசு) இல்லாச் சொத்து, கையுறை, நன்கொடை என எழுதிறத்தன.

இயற்கைச் செல்வம் யானையும் முத்தும் பொன்னும் மணியும் போல்வன. கையுறை குன்றக்குறவர் சேரன் செங்குட்டுவனுக்குக் கண்ணகியைப் பற்றிக் கூறின போது கொடுத்த மலைப்பொருள்கள் போல்வன. (சிலப். 25: 37-54) தெய்வத்திருமுன் கையுறையொடு செல்வது போன்று அரசத்திருமுன்னும் செல்வது மரபு. நன்கொடை கரிகால் வளவனுக்கு,

> "அவந்தி வேந்தன் உவந்தனன் கொடுத்த
> நிவந்தோங்கு மரபின் தோரண வாயில்" (சிலப். 5: 103-4)

போல்வது. பிற வெளிப்படை.

சேரனுக்கு யானையும் பொன்னும் மணியும், சோழனுக்குப் பொன்னும் வயிரமும், பாண்டியனுக்கு யானையும் முத்தும், சிறந்த இயற்கைச் செல்வங்களாயிருந்தன.

> "வெட்சிக் கானத்து வேட்டுவ ராட்டக்
> கட்சி காணுக் கடமா நல்லேறு
> கடறுமணி கிளரச் சிதறுபொன் மிளிரக்
> கடிய கதழு நெடுவரைப் படப்பை
> ....
> கோடிபல அடுக்கிய பொருணுமக் குதவிய
> நீடுநிலை யரையத்து......................" (புறம். 202)

என்று கபிலர் பாடியிருப்பதால், கொங்குநாடு பொன்னுக்கும் மணிக்கும் சிறந்திருந்தமை அறியப்படும்.

கொங்குநாட்டிற் பிறந்து நெடுந்தொலைவு அதன்வழியே செல்லும் காவிரியாறு பொன்னியெனப் பட்டதும், தமிழ் நாட்டுப்பொன் கொங்குப்பொன் எனச் சுட்டப் பெற்றதும், கவனிக்கத்தக்கன. கொங்குநாடு முற்காலத்திற் சேரனுக்கும் பிற்காலத்திற் சோழனுக்கும் உரியதாயிருந்தது.

சோழநாட்டின் வடவெல்லைப் புறத்திலுள்ள கிருட்டிணை யாற்றங்கரையிலும், அதன்கிளையான துங்கபத்திரைக் கரையிலும், வயிரச் சுரங்கங்கள் இருந்தன. உலக ஒளிமலையான கோகினூர் வயிரம் கிருட்டிணை யாற்றங்கரையில் எடுக்கப் பெற்றதே.

பாண்டிநாட்டில் வச்சிரநாடு எனப் பெயர்பெற்ற ஒரு கடற்கரை நாடு இருந்ததாகக் களவியற்காரிகை என்னும் நூல் கூறுகின்றது.

இறைவகை: அரசியல் வருவாய்களுள் நிலையானதும் முதன்மையானதும் குடிகள் செலுத்தும் வரியே. அது, நிலவரி, நீர்வரி, மனைவரி, தொழில்வரி, ஆள்வரி(Poll tax) விலங்குவரி, பொருள்வரி, உப்புவரி, மணவரி, தண்டவரி, கோயில்வரி, கொடைவரி, ஊழியப்பேற்றுவரி, படைவரி, காட்சிவரி, கருவூலவரி, காசடிப்புவரி எனப் பலதிறத்தது.

நீர்வரி, விளைநிலங்கட்கு நீர்நிலைகளினின்று நீரைப் பாய்ச்சிக் கொள்வதற்குச் செலுத்தும்வரி. அது ஏரிகுளப் பாய்ச்சலுக்குரியதாயின் நிலைநீர்ப்பாட்டம் என்றும், ஆற்றுப் பாய்ச்சற் குரியதாயின் ஒழுகுநீர்ப்பாட்டம் என்றும், பெயர்பெறும். இனி, நன்னீர் புன்னீர் எனவும் வேறுபாடுண்டு. தொழில்வரி, உழவொழிந்த பிற தொழில்கட்கு வாங்கப்படுவது. விலங்குவரி, ஆடு பெற்றம்(பசு)எருது எருமை முதலிய விலங்குகட்கு வாங்கப்படுவது. உப்புவரி, நிலத்திலும் நீரிலும் பொருள்களை உய்த்தற்குச் செலுத்துவது. அது ஆயம் உல்கு சுங்கம் என்னும் பெயர்களாற் குறிக்கப்பெறும். மணவரி திருமணத்திற்கு விதிக்கப்படுவது. அது அரைக்கால் பணமாகும். தண்டவரி, குற்ற

வாளிகட்குத் தண்டமாக விதிக்கப்படுவது. கொடைவரி, அரசன் அந்தணர்க்குச் செய்யும் பெருங்கொடைகட்குத் தண்டப்படுவது. ஊழியப்பேற்றுவரி, ஊரவையார் பாடிகாவலன் முதலியவரின் சம்பளத்திற்காகத் தண்டப்படுவது. பாடிகாவலன் சம்பளத்தை அவனே தண்டிக்கொள்ள உத்தரவிருந்தது. அவன் சம்பளம், நன்செய் விளைவில் மாவிற்கு ஒரு கலமும், புன்செய் விளைவில் மாவிற்கு ஒரு பணமும், கமுகிற்கு மரம் ஒன்றுக்கு வீசம் பணமும், கரும்பு மருக்கொழுந்து இஞ்சி எள் வாழை ஆகிய வெள்ளாண்மையில் மாவிற்கு ஐந்துபணமும், வீட்டிற்கு ஆண்டுக்கு இரண்டு பணமும், ஆகும்.

வரியானது அவ்வத்தொழிற் கேற்ப ஆயம், இறை, கடன், கடமை, கறை, காணிக்கை, தீர்வை, பகுதி, பாட்டம், பூட்சி, பேறு, மகமை, ம்கன்மை எனப் பல்வேறு பெயர் பெற்றது. அவற்றுக்கெல்லாம் வரி என்பது பொதுப்பெயராகும். ஊர்த்தலைவன் அல்லது ஊரவையார் விதிக்கும்வரி ஊரிடுவரிப்பாடு எனப்பட்டது.

வாங்கப் பட்டவரிகள்: அக்காலத்துக் குடிகளிடத்திற் பலவகையிலும் வாங்கப்பட்டவரிகளாவன:—அங்காடிப் பாட்டம் (அங்காடிக்கூலி), அச்சுவரி, அட்டுக்கிறை, அடிகாசு, அடிமைக்காசு, அணியிடுவான்வரி, அதிகரணத்தண்டம், அதிகாரப்பேறு (அதிகாரப்பொன்), அரிகொழி, அரிநட்டி, அரிவாட்பதக்கு, அருந்தோடு, அரைக்கால்வாசி, அழகெருது, அழகெருதுக் காட்சிக்காசு (காட்சியெருது காசு) அழுகற்சரக்கு, அள்ளுக்காசு, அளியிடுவான்வரி, அனுப்பு, ஆசுகவிகள் காசு (ஆசிவக்காசு), ஆசவக்கடமை, ஆட்டைச்சம்மாதம் (ஆட்டைக்காணிக்கை), ஆண்டெழுத்துத்தேவை, ஆத்திறைப்பாட்டம், ஆதிரைப்பிள்ளையார் நோன்பு, ஆள்நெல், ஆற்றுக்குலை, ஆற்றுப்பாட்டம், இடைப்பாட்டம் (இடைப்பூட்சி, இடைவரி), இராசாகரங் காணிக்கை, இருபதக்கட்டி, இலாஞ்சினைப்பேறு, இறைகாவல், இறைச்சோறு, இனவரி (இனக்காசு), ஈழப்புன் செய் (ஈழம்பூட்சி), ஈழற்கடிவரி, உகப்பார்பொன் (உக

வைப்பொன்), உப்பாயம் (உப்புக்காசு, உப்புகோச் செய்கை), உபயம் (உபயமார்க்கம்), உரல்வரி, உல்லியக் கூலி, உலாவு காட்சி, உவச்சவரி, உழுதான்குடி, உள்வரி, உறுபாதை, உறுவுகோல் நிலன்காசு, ஊசிவாசி, ஊத்தைப் பாட்டம், ஊர்க்கணக்கர் சீவிதம் (ஊர்க்கலனை, ஊர்க் கழஞ்சு), ஊர்ச்சரிகை, ஊராட்சி, ஊரிடுவரிப்பாடு, ஊரெட்டு, எட்கடமை (எக்கடமை), எடுத்துக்கொட்டி, எடைவரி, எருமைப்பொன், எழுவை, ஏணிக்காணம், ஏர்க் காடி (ஏர்ப்பொன், ஏர்க்காணிக்கை), ஏரி யாயம், ஏல்வை, ஒட்டிதற் கடமை, ஓட்டச்சு, ஓடக்கூலி, கடையடைக்காய், கடையிறை, கண்காணி, கண்காணிக் கணக்கர் முதல், கண் கூலி, கண்ணாலக்காணம் (கலியாணக்காணம்), கண்ணிட்டுக் காணம் (கண்ணேட்டுக்காணம்), கணக்கப்பேறு, (கணக் கிலக்கை), கதிர்க்காணம், கருவூலவரி, காட்டாள் காசு, காணவட்டம், காணிவெட்டி, காரியவாராய்ச்சி, காலத் தேவை, காவல் பரப்பு (காவற் பேறு), கீழ்வாரப் பச்சை, குசக்காணம், குடநாழி, குடிமை (குடிக்காசு, குடிக்காணம், குடியிறை), குதிரை வரி, குதிரை விலாடம், குமாரக்கச் சாணம், குலைவெட்டி, கூலம், கூற்றுநெல், கெடுபாதை, கேள்வி மகமை, கைக்கணக்கு முதல், கையேற்பு, கொடிக் கடமை, கொட்டைக்கூலி, கோல்நிறை கூலி, சண்டாளப் பேறு, சந்திவிக்கிரகப் பேறு, சாட்டுவரி, சிறுபாடி காவல், சூலவரி (சூலவரிப் பொன்), செக்கிறை, செக்குமன்றாடி, செங்கொடிக்காணம், சென்னீர்வெட்டி, சென்னீரமஞ்சி, சேவகக்காசு, சோறுமாடு, தசவந்தம், தட்டடுவு, தட்டாரப் பாட்டம் (தட்டுக்காயம், தட்டொலி), தடிப்பதக்கு, தண் டல்மேனி (தண்டலிற் கடமை, தண்டலிக்கை, தண்டற் கடமை), தண்டநாயகர் மகமை, தண்டாளர் முதல், தரகு (தரகுபாட்டம்), தலையாரிக்கம், தலைவிலை, தறியிறை (தறிப் புடவை), தனப்பணம், தாட்பிடியரிசி (தாப்படியரிசி), தான மானியம், திருமுன்காட்சி, திருமுகக்காணம், திங்கள்மே ராமு, திங்கட்சோறு, திங்கள்நெய், திங்கள்மோகம், திரைக் காசு, துலாக் கூலி, துலாபாரவரி, தேவ குடிமை, தோணிக் கடமை, தோரணக் காணிக்கை, தோலொட்டு, நத்தவரி,

நல்லா (நற்பசு), நல்லாடு, நல்லெருது, நல்லெருமை, நற்கிடா, நாட்டுக் காணிக்கை (நாட்டு வரி, நாட்டு வினியோகம்), நாட்டு பாதி, நாடு காவல், நாடு தலவாரிக்கை, நிலக் காணிக்கை, நீர்க்கூலி, நீர்நிலக் காசு, நெட்டாள், நெய் விலே, பச்சைப் பணம், பஞ்சுப் பீலி, பட்டடை வரி, பட்டிக் காடி, பட்டிக் கால், பட்டிகைக் காணம், பட்டித் தண்டம் (பட்டிப் பொன்), பட்டோலைக் காசு, படாங் கழி, படைப் பணம் (படையிலார் முறைமை), பண்குறுணி, பண்டவெட்டி, பண்ணிக் கூலி, பணவாசி, பணிக்கொத்து, பதுவாரம், பறைத்தறி, பறையிறை, பன்மை, பாசிப் பாட்டம், பாடி காவல், புத்தகம், புதாநாழி, புட்டக விலே, புரவுநெல், புலவரி, புழுகு கடமை, புறக்கடமை, (புறக் கலனை), புறம்பு, புறவெட்டி, (பேர்க் கடமை, பேர்வரி), பொற்பூ, பொன் வரி, மண்மதில், மதில் தேவை, மந்தைப் பணம், மரமச்சாதி விலே, மனைப்பணம், மாட்டுக் கறை, மாடைக் கூலி, (மாடைக் காசு), மாதப்படி (மாதாரிக்கம்), மாப் பட்டடை, மாப் பணம், மாப் பதக்கு, மாமகம், மாவிறை, முத்தாவணம், முதற்றிரமம், முப்பறமுந்நாழி, முழவரிசை, முன்னிடும் பணம், மேராழி, வகைப்பேறு, வட்டி நாழி, வண்ணாரப் பாட்டம் (வண்ணாரப் பாறை), வலங்கையிடங்கை மகன்மை, வழி நடைக்கிடும் பணம், வாசல் பணம் (வாசல் பேறு), வாடாக் கடமை, வாய்க்கால் பாட்டம், வாரக்காணம், விடைப்பேர், வினியோகம், வீட்டுத்தேவை, வீரசேஷை, வீரசேலே, வெட்டி (வெட்டிக் காசு, வெட்டிப் பாட்டம், வெட்டி வரி, வெட்டி வேதினை), வெள்ளாண் வெட்டி, வெள்ளை வாரி, வேண்டுகோள் வரி, வேய்நெல், வேலிக் காசு, மடக்குவரி.

இங்குக் கூறப்பட்ட வரிகளெல்லாம், எல்லாக் காலத்தும் எல்லாவிடத்தும் எல்லாரிடத்தும் வாங்கப்பட்டவையல்ல. வேறு வரி குறிப்பனபோல் தோன்றும் பல பெயர்கள் ஒரே வரி குறிப்பனவாகும். இக்காலத்துத் தொழில்வரி யெனப்படும் ஒன்றே, அக்காலத்துத் தொழில் தொறும் கருவிதொறும் வெவ்வேறு பெயர்பெற்று நூற்

றுக்கணக்கான வரிபோல் தோன்றிற்று. ஆயினும், சங்க காலத்து வரிகளினும் பிற்காலத்து வரிகள் மிகப் பல வென்றும், இக்காலத்திலில்லாத ஆள்வரி மணவரி துலா பாரவரி முதலிய சில விதப்பு வரிகள் அக்காலத்திருந்தன வென்றும், அறிதல்வேண்டும். ஆள்வரி சோழ நாட்டில் முன்னியூர் தவிரப் பிறவூர்களில் கூனர் குறளரிடத்தும் வாங்கப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது.

வரிப் பாகுபாடு : வரிகளெல்லாம், கீழிறைப்பாட்டம் (சிறுவரி) மேலிறைப் பாட்டம் (பெருவரி) என இரு பாலாய்ப் பகுக்கப்பட்டிருந்தன. ஊர்க்கழஞ்சு குமரக் கச்சாணம் வண்ணாரப் பாறை தட்டாரப் பாட்டம் முதலி யன கீழிறைப் பாட்டமும், வேலிக்காசு திங்கள் மேராமு முத்தாவணம் தறிப்புடவை முதலியன மேலிறைப் பாட்ட மும் ஆகும்.*

சில வரிகள் காசாகவும், சில வரிகள் கூல (தானிய) மாகவும், சில வரிகள் அவ்விரண்டிலொன்றாகவும், செலுத் தப்பட்டன. காசாகச் செலுத்தப்பட்டவை காசாயம் (காசு கடமை) என்றும் அந்தராயப் பாட்டம் என்றும், கூலமாகச் செலுத்தப்பட்டவை மேலடியென்றும், பெயர் பெற்றன. காசு பணம் பொன் காணம் என இறும் பெயர்களெல்லாம் முன்வகையையும், அரிசி நெல் நாழி குறுணி பதக்கு என இறும் பெயர்களெல்லாம் பின்வகை யையும், குறிக்கும். பெரும்பாலும் தொழில் வரிகள் பண மாகவும், நிலவரி இனமாகவும், செலுத்தப்பட்டன. செக்கிறை தறியிறை கடைவரி முதலியன ஆண்டுக்கு ஆறு பணமாகும்.

சந்தை அங்காடி தெரு திருவிழா முதலியவற்றில் பலவகைப் பொருள்கள் விற்கும் சில்லறைக் கடைகட்கு, நாள் வரி வாங்கப்பட்டது.

நாடு முழுமைக்கும் பொதுவான செலவிற்குரிய வரிகள் குடிகளெல்லாரிடத்திலும், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்

* H. A. I. S. I.

திற்கு மட்டும் பயன்படும் அல்லது பயன்படுவதாகக் கருதப்படும் செலவிற்குரிய வரிகள் அக்குறிப்பிட்ட இடத்திலும், தண்டப்பட்டன.

அரசனால் விதிக்கப்பட்டவும், ஊரவையாரால் விதிக்கப்பட்டவும், அறமன்றத்தாரால் விதிக்கப்பட்டவும், கோயிலதிகாரிகளால் விதிக்கப்பட்டவும், சிற்றூர்த் தலைவனால் விதிக்கப்பட்டவும், ஆக ஐவேறு தொகுதிப்பட்டிருந்தன அக்காலத்து வரிகள். அரசனுக்குச் செலுத்த வேண்டியவை அரசிறை யெனப்பட்டன.

மேனாட்டுப் பொருளியல் நூற்படி, நேர்வரி (Direct tax) நேரல்வரி (Indirect tax) ஆகிய இருவகை வரிகளும் அக்காலத்து வாங்கப்பட்டன. வரி கொடுப்பவனையே தாக்கும் வரி நேர்வரி என்றும், வரி கொடுப்பவனைத் தாக்காது வேறொருவனைத் தாக்கும் வரி நேரல் வரி என்றும், கூறப்படும். ஆள்வரி மணவரி முதலியன நேர் வரியும், விற்பனை வரி ஓடக் கூலி முதலியன நேரல் வரியும், ஆகும்.

நிலவரி : வரிகளுட் சிறந்தது நிலவரி. அதனால் அது சிறப்பாக இறை அல்லது அரசிறை எனப்படும். அதற்குச் செய்க்கடன் காணிக்கடன் என்னும் பெயர்கள் வழங்கின.

வரிவிதித்தற்கு, விளைநிலம் விளையாநிலம் என இருபாலாக ஊர்நிலங்கள் பகுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. இவற்றுள், விளையாநிலம், ஊர்ப்பொதுநிலமும் பட்டப்பாழ் என்னும் தரிசுமாக இருபகுதிப்பட்டது. இவ்விரு பகுதியும் இறையிலி நிலமாயிருந்தன. ஊர்ப்பொது நிலங்கள் : பல்வேறு சேரிகள் உள்ளிட்ட ஊர்க்குடியிருப்பு, ஊர்க்களம், அழிந்துபோனவூராகிய நத்தப்பாழ், கடைத்தெரு, கோயில், குளங்குட்டை, மடம், சத்திரம், நந்தவனம், மந்தை, கன்றுமேய்பாழ், பெருவழி, ஓடை, ஊர்நிலத்தூடறுத்துப்போன வாய்க்கால், பாறை, ஆற்றுப்படுகை, உடைப்பு, இடுகாடு, சுடுகாடு, இடுகாட்டிற்கும் சுடுகாட்டிற்கும் செல்லும்வழி, முதலியனவாகும்.

விளைநிலம், நீர்நிலம் கொல்லை காடு என மூவகையாக வகுக்கப்பட்டிருந்தது. இவை, முறையே, நன்செய்யும் இறைவைப் புன்செயும் வானவாரிக் காடுமாகும். நன் செய்கள், அவற்றின் விளைவிற்குத்தக்கபடி பலதரமாகப் பாகுபாடு செய்யப் பட்டிருந்தன.

நிலவரி, தீர்வை என்றும் வாரம் என்றும் இருவகையா யிருந்தது. இவற்றுள் முன்னது ஒரு குறிப்பிட்ட அளவும், பின்னது கண்டுமுதலில் ஒரு பகுதியுமாகும். தீர்வைக்குரிய நிலம் தீர்வைப்பற்று என்றும், வாரத்திற் குரிய நிலம் வாரப்பற்று என்றும், வாரத்தைப் பணமாகச் செலுத்தும் நிலம் கடமைப்பற்று என்றும், கூறப்பட்டன. பெரும்பாலும், அளந்து கண்டு முதல் காணக்கூடிய கூல வெள்ளாண்மைக்கு வாரமும், அங்ஙனஞ் செய்ய இயலாத பிறவற்றிற்குத் தீர்வையும், விதிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகின் றது. வாரம் பொதுவாய் ஆறிலொரு பங்காயிருந்தது. இதுதொன்றுதொட்டு வந்தமுறை யென்பது,

> "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்
> கைம்புலத்தா றோம்பல் தலை"

என்னுங் குறளால் அறியப்படும். வாரம் ஆறிலொரு பகுதியாயிருந்ததினாலேயே அது பகுதியெனப் பெயர் பெற்றது.

வரி வாங்குவதற்குப் பொதுவாக நல்விளைவே கவனிக் கப்பட்டது. அரை விளைச்சலும், நட்டுப்பாழ் அழுகிச் சேதம் சாவி பூச்சிவெட்டு நோய் அழிவு ஆகிய அறுவகை நட்டிகளும், வரிவிதிக்கப்பெற்றில. அழிவாவது, நன்றாய் விளைந்தும் கள்வராலும் பகைவராலும் விலங்காலும் அழியுண்டநிலை.

நல்விளைவுக் காலத்தில், வரி கண்டிப்பாய் வாங்கப் பட்டது. ஈராண்டாக வரி செலுத்தாதார் நிலமுழுதும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது. தஞ்சைமா வட்டத்தைச் சேர்ந்த ஓரூரில், பஞ்சக்கொடுமையால் குடிபோன மக்களின் நிலத்திற்காக, ஊரவையார் ஊர்ப்பொதுநிலத்

தைக் கோயிற்கு விற்று வந்த பணத்தைக்கொண்டு, வரி செலுத்தினர் என்னுங் கல்வெட்டுச் செய்தியினின்று, சில அரசர்காலத்தில் பஞ்சத்தினுற் பயிரிடப்படா நிலத்திற்கும் வரி வாங்கப்பட்டமை அறியலாம். பிசிராந்தையார் பாடிய "காய்நெல் லறுத்து" என்னும் புறப்பாட்டால் (184), நல்லரசர் காலத்திலும் கடுந்தண்டலாளர் இருந்து, குடிகளை வருத்தியமை அறியப்படும்.

வரிப்பளுவைக் குடிகள் தாங்கமுடியாதபடி கடுவரி விதிக்கப்படுங்காலத்தில், குடிகள் முறையிடுவதும் அரசன் வரிவீதத்தை மாற்றியமைப்பதும் உண்டு. வரிப்பளுவினுலோ பஞ்சத்தினுலோ ஓர் ஊர் முழுதுங் குடிபோயின், அவ்வூருக்குரிய வரியை அவ்வூரைக்கொண்ட நாடு ஏற்றுக் கொள்ளும். அவ்வூர், அண்மையிலுள்ள தெய்வத்திற்கு நாடு செழிக்கக் காணிக்கை செலுத்துமாறு, ஓரிரு செல்வரிடத்தில் ஒப்படைக்கப்படும். இத்தகைய நிகழ்ச்சி, மாறவர்மன் குலசேகரன் ஆட்சியில், திருச்சிமாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மருதூரில் நிகழ்ந்தது. *

அரசன் வலியற்ற காலத்தில், அரசனுக்கடங்காத நாட்டதிகாரிகள், தம் கண்காணிப்பிற்குட்பட்ட நாட்டு வரியைத் தாம் பயன்படுத்திக்கொள்வதுடன் வரையிறந்த கடுவரி விதிப்பதுமுண்டு. அன்று குடிகள் உள்ளதுரியதெல்லாம் விற்றுக்கொடுக்க நேரும்.

வரிதண்டும் இடத்திற்கு நிலைக்களம் என்று பெயர்.† தலைநகரல்லாத வூர்களிலும் நகர்களிலும், தண்டலாளரால் தண்டப்பட்ட காசுங்கூலமுமாகிய இருவகைப்பொருள்களும், முதலாவது, நாட்டுப்பண்டாரம் என்னும் ஊர்ப் பண்டாரத்திற் சேர்க்கப்படும். நாட்டிலாயினும், தலைநகரிலாயினும், பண்டாரத்தை மேற்பார்ப்பவன் பண்டாரக் கண்காணி எனப்படுவன். பொருள்களை அளப்பதற்கும் நிறுப்பதற்கும், பண்டார நாழி என்றும் பண்டாரக்கல்

---

* P K, p. 220.

† நிலைக்களத்தார் என்னும் பெயர் உடன் கூட்டத்தைக் குறிப்பதாக H. A. I. S. I. கூறும் (p. 120).

என்றும் அரசமுத்திரையிட்டபடியும் நிறைகல்லும், அங்கிருக்கும். களஞ்சியம் என்றும் கருவூலம் என்றும் பண்டாரம் இருபகுதியதாகும். முன்னதில் கூலமும் பின்னதில் காசும் சேர்க்கப்படும். களஞ்சியத்திற்குக் கொட்டாரம் (கொட்டகாரம்) என்றும் பெயருண்டு. ஆண்டுதோறும், ஊர்ப்பண்டாரத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளவற்றில் செலவுபோக எஞ்சியவெல்லாம், தலைநகரிலுள்ள மூலபண்டாரத்திற்கனுப்பப் பெறும்.

நாட்டுப்புறத்தூர்களிலும் தலைநகரிலும் தண்டப்படும் வரிகட்கெல்லாம், தலைநகரிலுள்ள வரியதிகாரிகளால் வசதியாகக் கணக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தது. நிலங்களின் தரங்கள் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் புத்தகம் தரவுசாத்து என்றும், நிலவரிக்கணக்கைக் குறிக்கும் புத்தகம் வரிப்பொத்தகம் என்றும், பிறவரிக்கணக்கைக் குறிக்கும் புத்தகம் புரவுவரி என்றும், எல்லா வரிகளையுங் குறிக்கும் புத்தகம் அடங்கல் என்றும், செலுத்தப்பட்ட வரித்தொகையைக் குறிக்கும் புத்தகம் வரியிலீடு என்றும், பெயர் பெற்றிருந்தன. வரிப்பொத்தகம் வரியிலீடு என்னும் புத்தகப் பெயர்கள், அவற்றிற்குப் பொறுப்பான அதிகாரிகளையுங் குறிக்கும்.

அரசியல் வருமானமும் குடிகள் வருமானமும் சேர்ந்த நாட்டுவருமானத்தை (National Income)ப் பெருக்குதற்குரிய பொருளாதாரம், அக்காலத்தில் இயற்றல் (Organization), ஈட்டல் (Collection), காத்தல் (Protection), வகுத்தல் (Distribution) என்னும் நான்கு தலைப்பிற் கவனிக்கப்பெற்றது. * இவை அரசனுக்கும் குடிகளுக்கும் பொதுவாதலின், இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும், அரசனுக்குரியதும் குடும்பத்தலைவனுக்குரியதுமாக இவ்விருபாற் படுமாயினும், அரசியலைப்பற்றிக் கூறவந்த இந்நூலில், அரசனுக்குரிய பகுதிகளே கூறப்படற்குரியன.

இயற்றலாவது, மேன்மேலும் பொருள்கள் வரும்வழிகளை அமைத்தல் (Organization of resources). பொருள்

---

* "இயற்றலு மீட்டலுங் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு." (குறள், 385)

களாவன நெல், மருந்து, பருத்தி, பொன், மணி, கோழி, ஆடு, மாடு, குதிரை, யானை முதலியன. அவை வரும் வழிகளாவன, பகைவரைக் கொள்ளையடித்தலும் பிறநாடு களைக் கைப்பற்றித் திறைகோடலும், தன்னாட்டையும் குடிகளையுங் காத்தலும் முதலாயின.

ஈட்டலாவது, அமைக்கப்பட்ட வருவாய்களினின்று வரும் பொருள்களை மூலபண்டாரத்திற் சேர்த்தல்.

காத்தலாவது, அங்ஙனஞ் சேர்க்கப்பட்ட பொருள் களை, பகைவர் கள்வர் சுற்றத்தார் அரசியல்வினைஞர் ஆகி யவர் கவராமற் காத்தல்.

வகுத்தலாவது, அங்ஙனங் காக்கப்பட்ட பொருள் களை அறம் பொருளின்பங்களின்பொருட்டுச் செலவிடல். கடவுள், அந்தணர், அடியார், வறியார், உறுப்பறையர், வழிப்போக்கர் முதலியோர்க்குச் செலவிடுவது அறப் பொருட்டும்; பல்வகைப் புலவர்க்கும், கலைஞர்க்கும், அரசி யல் வினைஞர்க்கும், படைக்கும், அரணுக்கும், அரசவுற விற்கும், போருக்கும் செலவிடுவது பொருட்பொருட்டும்; தேவியர்க்கும், சிறந்த வூணுடைக்கும், அணிகலத்திற்கும், இசை கூத்திற்கும், மாளிகை செய்குன்று இலவந்திகைச் சோலை முதலியவற்றிற்குஞ் செலவிடுவது இன்பப்பொருட் டும்; ஆகும்.

கரிகால்வளவன், சேரன் செங்குட்டுவன், முதலாம் இராசராசன், முதலாம் இராசேந்திரன், முதற் குலோத் துங்கன் முதலிய பேரரசர் பிறநாடுகளை வென்று கொண்ட கொண்டியுந் திறையுங் கொஞ்சநஞ்சமல்ல.

அரண்மனைச் செலவும் அரசியற் செலவும் போர்ச் செலவும்போக, எஞ்சிய பொற்காசுகளும் மணிகளும் கருவூ லத்திற் போற்றப்பெறும். மதுரையில் குலசேகரபாண்டி யன் கருவூலம், 1200 கோடித்தினாரம் என்னும் பொற்காசு களையும், சொல்லாற் குறிக்கொணாப் பன்மணிக்குவியல்களை யுங்கொண்டிருந்தது.*

---

* P. K., p. 196.

கக. அளவைகள்

பழந்தமிழாட்சியிற் பயன்படுத்தப்பட்ட அளவைகள், பெரும்பாலும் இக்காலத்துள்ள தமிழ் அளவைகளே. அவை எண்ணல் எடுத்தல் முகத்தல் நீட்டல் என நால் வகைப்படும்.

(1) **எண்ணலளவை:** எண்ணலளவை, சிற்றிலக்கம் பேரிலக்கம் என இருவகை. அரை கால் அரைக்கால் வீசம் (மாகாணி) முதலிய பின்னவெண்கள் சிற்றிலக்கமும், ஒன்று இரண்டு மூன்று முதலிய முழுவெண்கள் பேரிலக்க மும் ஆகும். சிற்றிலக்கத்தில், கீழ்வாயிலக்கமென்றும் மேல்வாயிலக்கமென்றும் இருவகையுண்டு. கீழரை ($\frac{1}{640}$), கீழ்க்கால் ($\frac{1}{1280}$), கீழரைக்கால் ($\frac{1}{2560}$), கீழ்வீசம் ($\frac{1}{5120}$), முதலியன கீழ்வாய்ச் சிற்றிலக்கமும்; மேலரை (அரை), மேற்கால் (கால்), மேலரைக்கால் (அரைக்கால்), மேல்வீசம் (வீசம்) முதலியன மேல்வாய்ச் சிற்றிலக்கமுமாகும். கீழ் வாய்ச் சிற்றிலக்கத்தொடு ஒப்புநோக்கியே, அரை-கால் அரைக்கால் முதலியன மேல்வாய்ச் சிற்றிலக்கமெனப் படும். மேல்வாய்ச் சிற்றிலக்கத்தில் அடிமட்ட எண் மேல் முந்திரி என்னும் முந்திரி ($\frac{1}{320}$) யும், கீழ்வாய்ச் சிற்றிலக் கத்தில் அடிமட்ட எண் கீழ்முந்திரி ($\frac{1}{102.400}$)யும், ஆகும்.

(2) **எடுத்தலளவை:** எடுத்தல் என்பது எடுத்து நிறுத்தல். எடுத்தலளவையில், பொன்னும் மணியும் நிறுக்க ஒன்றும், பிறபொருள்களை நிறுக்க ஒன்றுமாக, இருவகையுண்டு. பொன்னிறையளவைக்குப் பொன்னி லக்கம் என்று பெயர். பொன் ஏராளமாயிருப்பின், அது வும் பிறபொருள்போல் நிறுக்கப்படும்.

கீழ்வருவது பொன்னளவை :—

4 நெல்	—	1 குன்றிமணி
2 குன்றிமணி	—	1 மஞ்சாடி
2 மஞ்சாடி	—	1 வல்லம் (பணத்தூக்கம்)
10 வல்லம்	—	1 கழஞ்சு ($\frac{1}{6}$ அவுன்சு)

கீழ்வருவது பிறபொருளளவை :—

4 கஃசு	—	1 பலம் (தொடி)
8 பலம்	—	1 சேர்
5 சேர்	—	1 வீசை
2½ வீசை	—	1 துலாம் (கா, தூக்கு, நிறை,)
8 வீசை	—	1 மணங்கு
20 மணங்கு	—	1 கண்டி (பாரம்)

சிலவிடங்களில் 5 வீசை கொண்டது ஒரு துலாமாக விருந்தது. அரசமுத்திரையிட்ட அளவுக்கல், குடிஞைக் கல், பாடிக்கல், பண்டாரக்கல் என்னும் பெயர்களுள் ஒன்றாற் குறிக்கப்பட்டது; நகரங்களில் அது நகரக்கல் எனப்பட்டது. பேரளவான பொன்னை நிறுக்க ஆணிக்கல் என்னும் நிறைகல் இருந்தது. மிகப் பேரளவான பொன் துலாம் கணக்காக நிறுக்கப்பெற்றது.

(3) முகத்தலளவை: முகந்தளக்கப்படும் பொருள்களுள், நெல் பெரும்பான்மையாகவும் சிறந்ததாகவுமிருத்தல் பற்றி, முகத்தலளவை நெல்லிலக்கம் எனப்படும்.

கீழ்வருவது முகத்தலளவை :—

2 செவிடு	—	1 பிடி
5 ,,	—	1 ஆழாக்கு
2 ஆழாக்கு	—	1 உழக்கு
2 உழக்கு	—	1 உரி
2 உரி	—	1 நாழி
8 நாழி	—	1 குறுணி (மரக்கால்)
2 குறுணி	—	1 பதக்கு
2 பதக்கு	—	1 தூணி (காடி)
3 தூணி	—	1 கலம்
400 குறுணி	—	1 கரிசை (பறை)

அரச முத்திரையிட்ட அளவை நாழியும் மரக்காலும், அரச பண்டாரத்தில் அரசன் பெயரையும், கோயிற் பண்டாரத்தில் தெய்வப்பெயரையும் தாங்கியிருந்தன. சோழாங்

தகன் நாழி அருண்மொழித்தேவன் மரக்கால் என்பன அரசன் பெயரையும், ஆடவல்லான் மரக்கால் செப்புக்கால் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் மரக்கால் என்பன தெய்வப் பெயரையும், தாங்கியவையாகும்.

இனி, ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் சிறப்பான பெருமுகத் தலளவும் உண்டு. பாண்டிநாட்டில் கோட்டை (21 மரக்கால்) என்பதும், வடசோழநாட்டில் புட்டி (40 மரக்கால்) என்பதும் பெருமுகத்தலளவாம்.

(4) நீட்டலளவை: நீட்டலளவை, வழியளவையும் நிலவளவையும் என இருவகைப்படும். இவற்றுள் நிலவளவை குழிக்கணக்கு எனப்படும்.

வழியளவை வருமாறு:—

8 தோரை (நெல்)	— 1 விரல்
12 விரல்	— 1 சாண்
2 சாண்	— 1 முழம்
4 முழம்	— 1 பாகம் அல்லது [தண்டம்
2000 தண்டம்	— 1 குரோசம் ($2\frac{1}{4}$ மைல்)
4 குரோசம்	— 1 யோசனை
$7\frac{1}{2}$ நாழிகைவழி	— 1 காதம் (10 மைல்)

குழியளவை வருமாறு:—

16 சாண்	— 1 கோல்
18 கோல்	— 1 குழி
100 குழி	— 1 மா
240 குழி	— 1 பாடகம்
20 மா	— 1 வேலி

செய் என்று ஒரு நில அளவு சங்ககாலத்திலிருந்தது.

நிலவரியைத் துல்லியமாய் விதித்தற்பொருட்டு, சோழப்பெருநாடு முழுமையும், முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் ஒருமுறையும், முதற் குலோத்துங்கன் காலத்

தில் ஒரு முறையும், மூன்றுங் குலோத்துங்கன் காலத்தில் ஒருமுறையும் அளக்கப்பட்டது. அவ்வளவையை நடத்தின அதிகாரி உலகளந்தான் எனப்பட்டான். அவன் கையாண்ட அளவுகோல் உலகளந்தகோல் எனப்பட்டது.

எல்லை மாறும்போதெல்லாம் வளநாடுகளும் நாடுகளும் அளக்கப்பெறும். அவற்றை யளக்குங்கோல் இறையிறுக்குங்கோல் எனப்பெறும். குடிதாங்கிக்கோல் என்றும் ஓர் அளவுகோல் முன்காலத்திருந்தது.

நில அளவையில், முந்தின அதிகாரத்திற்கூறிய ஊர்ப் பொது நிலங்களெல்லாம் விட்டுவிடப்படும். நிலங்கள் மிக நுட்பமாக அளக்கப்பட்டன என்பது, *"ஆக இறையிலி நீங்கு நிலம் முக்காலே இரண்டுமாக்காணி அரைக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் அரையே இரண்டுமா முக்காணிக்கீழ் முக்காலே நான்குமா அரைக்காணி முந்திரைக்கீழ் நான்குமாவினால் இறைகட்டின காணிக்கடன்" என்பதனால் விளங்கும். இதில் குறிக்கப்பட்ட நில அளவு $\frac{1}{52.428.800.000}$ வேலி.

இனி, காலவளவை வருமாறு :—

60 நொடி	—	1 விநாடி
60 விநாடி	—	1 நாழிகை
7½ நாழிகை	—	1 சாமம்
8 சாமம்	—	1 நாள்
7 நாள்	—	1 வாரம்
15 நாள்	—	1 பக்கம்
2 பக்கம்	—	1 மாதம்
6 மாதம்	—	1 அயனம்
2 அயனம்	—	1 ஆண்டு

* சோ., பக். 58

௧௨. பண்டமாற்றுங் காசும்

சங்ககால நாணயத்திட்டம்: உலகமெங்கணும் முதற் காலத்தில், பொருட்பரிமாற்றெல்லாம் பண்டமாற்று (Barter) முறையிலேயே நடந்து வந்தது. அதன்பின் படிப்படியாகக் காசு (நாணயம்) என்னும் பரிமாற்றுக் கருவி ஏற்பட்டது.

பிறநாடுகளில், நாணயம் முதலாவது கல்லுங்கவடியும் கொட்டையும் தோல்துணுக்கும் போன்ற உலகமதிப்பற்ற குறிப்பொருளாயிருந்து, பின்பு தாது (உலோக)ப் பொருளாக மாறியது. தமிழகத்தில் ஏராளமாய்ப் பொன் விளைந்ததினாலும், பழங்காலத்திலேயே தமிழர் நாகரிகமடைந்திருந்ததினாலும், தமிழர் தொடக்கத்திலேயே தாதுக்களிற் சிறந்த பொன்னைக் காசாகப் பயன்படுத்தினர்.

தமிழர் முதன்முதற் பயன்படுத்திய தாது பொன்னாயிருந்ததினாலேயே பொன் என்ற சொல்லிற்கு உலோகம் என்னும் பொருளும், பிற்காலத்திற்கிடைத்த வெள்ளி செம்பிரும்பிற்கு முறையே வெண்பொன் செம்பொன் கரும்பொன் என்ற பெயர்களும், தோன்றின.

உலக மதிப்புள்ளதும், உறுதியானதும், எளிதாய் இடம்பெயர்க்கக்கூடியதும், சிறுமதிப்பையும் பெருமதிப்பையுங் குறிக்கச் சிறிதாகவும் பெரிதாகவும் வெட்டப்படக்கூடியதும், அங்ஙனம் வெட்டப்படினும் தன் அளவிற்குரிய மதிப்பிழக்காததும், உருக்கி வேண்டியாங்கு வடிவுறுத்தக்கூடியதும், பொன்னேயென்று தமிழர் கண்டுகொண்டதினால், அதனையே பரிமாற்றுக் கருவியாகப் பயன்படுத்தி வந்தனர்.

ஆயினும், முதலடியிலேயே, பொன் இப்போதுள்ள காசாக முத்திரையிட்ட தகட்டுவடிவம் பெறவில்லை. அது சிறிதும் பெரிதுமான கட்டியாகவே (Bullion) முதலாவது வழங்கிவந்தது. அக்கட்டிகள், கொட்பயறு (காணம்)

குன்றிமணி, மஞ்சாடிவிதை, கழற்சிக்காய் (கழங்கு) முதலிய பல பொருள்களின் நிறைகளுள்ளனவாயிருந்தன. அவற்றைக் கட்டி நாணயம் என்னலாம்.

பிற தாதுக்கள் கிடைக்கப்பெற்றுப் பொன் அருகி வந்தபோது, நாணயப் பொற்கட்டிகள் பல, நாளடைவில், அராவியெடுக்கப்பட்டு எடைகுறைந்தும், செம்புகலந்து மாற்றுத்தாழ்ந்தும், போயின. அதனால், அரசியலதிகாரிகளும் நகரவணிகர் குழாங்களும், நாணயக் கட்டிகளையெல்லாம் உரைத்தும் நிறுத்தும் நோட்டஞ்செய்து, அவற்றுள் மாற்றும் நிறையும் சரியாயுள்ளவற்றிற்கு முத்திரையிட வேண்டியதாயிற்று. அங்ஙனம் முத்திரையிடுவதற்குக் கட்டி வடிவினும் தகட்டுவடிவம் ஏற்றதாதலின், முத்திரை நாணயங்களெல்லாம் நாளடைவில் தகட்டுவடிவு பெற்று விட்டன. முத்திரையும் தகட்டு வடிவுமே நாணயத்திற்கு முதன்மையான இயல்களாதலின், முத்திரை பெற்ற நிலையைக் காசு நாணயத் தொடக்கம் எனக் கூறலாம்.

"அன்றே யமைந்த பசும்பொன் அடர் ஆறுகோடி
குன்றாமல் விற்றான் குளிர்சாகர தத்தன் என்பான்"

என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுட் பகுதியில் (1973) வந்துள்ள பொன் அடர் என்பதைத் தகட்டுப்பொன் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். அடர் என்பது தகடு.

கடைச்சங்கக் காலத்தில், பண்டமாற்று, கட்டி நாணயம், காசுநாணயம் ஆகிய மூவகை முறைகளும் இருந்து வந்ததாகத் தெரிகின்றது. கழஞ்சு மாழை என்பன கட்டி நாணயமாகவும், அஃகம் காணம் காசு பொன் முதலியவை காசு நாணயமாகவும், இருந்தனபோலும். தனியுடைமை நாட்டிலெல்லாம், நாட்டுப்புறச் சிற்றூர்ச் சில்லறை விற்பனையில் பண்டமாற்று என்றுங் கையாளப்பெறும்.

சங்ககாலத்தில், வெள்ளி செம்பிரும்பிருந்தும் தமிழகத்து நாணயங்களெல்லாம் தங்கத்தினலேயே இயன்று, எத்தொகைக்கும் செலாவணி யுள்ளனவாயிருந்ததினால்,

அக்கால நாணயத் திட்டத்தை (Currency Standard), ஒற்றையுலோகத்திட்டம் (Monometallism) என்றும், தங்கநாணயத்திட்டம் (Gold Standard) என்றும், நிறை செலாவணிச் சட்ட நாணயத்திட்டம் (Unlimited legal tender) என்றும், கூறலாம்.

புலவரும் புலத்தியரும் இலக்கக்கணக்கான காணமும் காசும், பாணரும் ஆடியன் மகளிரும் ஆயிரத்தெண் கழஞ்சு பொன்னும், அரசரிடம் பெற்றுவந்தனர் என்பதினால், கடைச்சங்கக் காலத்துப் பொன் நாணயங்கள் நிறை செலாவணி யுடையனவாயிருந்தமை அறியப்படும்.

அரண்மனைக்கு அணிகலம் செய்யும் தட்டாரே பொற் காசுகளையும் அடித்துவந்தனர். காசடிக்கும் இடத்திற்கு அஃகசாலை என்றும், அதில் வினைசெய்யும் தட்டார்க்கு அஃகசாலையர் என்றும், அச்சாலையும் அவரும் இருந்த தெருவிற்கு அஃகசாலைத்தெரு என்றும், பெயர் வழங்கின. அஃகம் என்பது காசு என்னும் நாணயத்தில் பன்னிரண்டி லொரு பாகம் என்றும், காசு என்பது பதினைங்கு குன்றி மணி எடையுள்ள தென்றும், சொல்லப்படும். 'அஃகமுங் காசும் சிக்கனத் தேடு' என்னும் பழமொழியினால், இவ் விரு காசுகளும் பெரு வழக்காய் வழங்கினமை அறியப் படும்.

மூவேந்தரும் தத்தம் முத்திரையிட்ட காசுகளையே தத்தம் நாட்டில் அரசியல் நாணயமாக வழங்குவித்தனர். அவற்றில் முத்திரை தவிர வேறொன்றும் பொறிக்கப்பட வில்லை. அவை சேரன்காசு சோழன்காசு பாண்டியன்காசு என வழங்கின. அவை அளவில் சிறிது வேறுபட்டிருந்த தாகத் தெரிகின்றது. பாண்டியன் காசுகளுள் சிலவற்றில் ஒரு மீனும், சிலவற்றில் இரு மீனும், சிலவற்றில் மும் மீனும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன.

அக்காலத்து நாணயங்கள், பொன்னாலியன்றனவாக வும், உலோக மதிப்பாகிய (Bullion value) அகமதிப்பும் (Intrinsic value) அரசியல் மதிப்பாகிய புறமதிப்பும்

(Face value) ஒத்தனவாகவும், இருந்ததினால், தமிழகத்தார் மட்டுமன்றிப் பிறநாட்டாரும் விழுச்செல்வமாக விரும்பியேற்கும் நிலையிலிருந்தன.

சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்ட நாணயத்திட்டம்

தமிழரசர் காசுகள்: அளவிறந்த பொற்காசுகள் கொடைவகையிற் கொடுக்கப்பட்டு விட்டதனாலும், அணிகலம் தெய்வச்சிலை அம்பலமுகடு தட்டுமுட்டு முதலிய பலவகையில் இட்டுவைக்கப்பட்ட பொன்முதல் முழுகிய முதலாய் (sunk capital) இருந்ததினாலும், பற்பல இடங்களில் பெருந்தொகையான பொற்காசுகள் மக்கட்குத் தெரியாதபடி மண்ணிற் புதையுண்டு கிடந்ததினாலும், பிறநாட்டரசர் அடிக்கடி கொள்ளைகொண்டும் திறைகொண்டும் சென்றதினாலும், வரவரப் பொன்விளைவு சிறுத்தும் மக்கட்டொகை பெருத்தும் வந்ததினாலும், சங்ககாலத்திற்குப் பின்பு நாணயச் செலாவணிக்குப் போதிய பொன் கிட்டாமையால், கீழ்த்தர நாணயங்கட்கு முதலாவது வெள்ளி பயன் படுத்தப்பட்டது. அன்று இரட்டை நாணயத்திட்டம் (Bimetallism) ஏற்பட்டது. சிறிது காலத்தின்பின் வெள்ளியும் அருகிவரவே, கடைக்கீழ்த்தர நாணயங்கட்குச் செம்பு பயன்படுத்தப்பட்டது. அன்று முக்கை நாணயத்திட்டம் (Trimetallism) ஏற்பட்டது. அதில், தலைத்தர நாணயங்கள் பொன்னாகவும், இடைத்தர நாணயங்கள் வெள்ளியாகவும், கடைத்தர நாணயங்கள் செம்பாகவும், இருந்தன. இங்ஙனம், தங்கநாணயம் தலைமை நாணயமும் (Principal coin) வெள்ளிசெப்பு நாணயம் சில்லறை நாணயமும் (Subsidiary coin) ஆயின.

மூவகையுலோக நாணயங்களும் முதலாவது ஒரே நிறையுள்ளனவா யிருந்ததாக ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

காசு பொன் கழஞ்சு மாடை (மாழை) எனப் பல தரமாய் வழங்கிய பொன் நாணயங்களுள், உயர்ந்தவை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் நீங்கி, இறுதியில் காசு ஒன்றே எஞ்சியிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. பொன்நாணய அளவி

லேயே வெள்ளிசெப்பு நாணயங்களும் அடிக்கப்பட்டு, அவையும் அவற்றேடொத்த நிறையுள்ள பொன்நாணயம் போன்றே காசு கழஞ்சு மாடை என வழங்கியிருக்கின்றன.*

மூவகையுலோகக் காசுகளும் 14 குன்றிமணியிலிருந்து 72 குன்றிமணிவரை பல்வேறு எடையுள்ளனவாக வழங்கியிருப்பதால், ஒவ்வோர் உலோகத்திலும், பெருங்காசும் அதன் பகுதிகளான சிறு காசுகளும் வழங்கியிருந்தமை ஊகிக்கப்படும். இனி, ஒரே தரக்காசு வெவ்வேறரசர் காலத்தில் வெவ்வேறு நிறையுள்ளதாயிருந்திருப்பதால், அவ்வவ்வரசர் காலத்து உலோக இருப்பிற்குத் தக்கபடி, காசுகளின் எடை ஏறியும் இறங்கியும் வந்ததாகத் தெரிகின்றது.

போர்க் காலத்தில் அரசனல் அடிக்கப்பட்ட பொற்காசுகளிலும், பொதுவாகப் பொற்கொல்லரால் திருட்டுத்தனமாய் அடிக்கப்பட்ட பொற்காசுகளிலும், செம்புகலந்திருந்ததினல்; அவற்றை மக்கள் வாசி பெற்றே வாங்கினர். அவை வாசிபெற்ற காசுகள் எனப்பட்டன. வாசியாவது, கலவைப்பொற்காசிற் கலந்துள்ள செம்பிற்காக வாங்கப்பட்ட வட்டம். தூயபொற்காசு 'நற்காசு' எனப்பட்டது.

திருநாவுக்கரசரும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியாரும் திருவீழிமிழலைத் திருக்கோயிலிற் பெற்ற காசுகளுள், முன்னவர் பெற்றது நற்காசும் பின்னவர் பெற்றது கலப்புக் காசுமாயிருந்தன. கலப்புக்காசிற்கு வாசிவாங்கப்பட்டது. அதனல், சம்பந்தர் "வாசிதீரவே—காசுநல்கிடீர்—மாசின் மிழலையீர்—ஏசலில்லையே," என்னுந் திருப்பதிகம்பாடி நற்காசு பெற்றூர்.

நற்காசுகளையும் கலப்புக்காசுகளையும் உரைத்துக் காண்பதற்கு ஆங்காங்கு கட்டளைக்கல் என்னும் உரைகல்லும், தண்டவாணி என்னும் உரையாணியும் இருந்தன.

---

* பணம் என்னும் வெள்ளிக்காசும் துட்டு என்னும் செப்புக் காசும் பிற்காலத்தன போலும்.

காய்ச்சி உருக்கினும் மாற்றும் நிறையும் குன்று தென்பதற் கறிகுறியாக, அதிகாரிகளால் துளையிடப்பட்ட 'துளைப்பொன்' என்பதும், அக்காலத்து வழங்கிற்று. *தூய வெள்ளிக்காசும் துளையிடப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது.

முதற்காலத்தில் அகமதிப்பும் புறமதிப்பும் ஒத்திருந்த நாணயங்கள் சில, பிற்காலத்தில் நிறை குறைந்தும் தாழ்ந்த தாது கலந்தும் குறிநாணயம்(Token coins) ஆயின.

சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்ட காசுகளில், அரசர் குல முத்திரையோடு அவ்வவ்வரசர் சிறப்புப்பெயரும் வழிபடு தெய்வக்குறியும் பிறவடிவங்களும் பொறிக்கப்பட்டன. அவை அவற்றை அடிப்பித்த அரசர் பெயரால், 'மதுராந்தகன் மாடை' 'வீரபாண்டியன்காசு' என வழங்கின. முத்திரைமட்டுமுள்ள பழங்காசுகள் பழம்பாண்டியன்காசு பழஞ்சோழன்காசு எனப்பட்டன. பேரரசர்காசுகளில், அவரால் வெல்லப்பட்ட அரசர் முத்திரைகளும் உடன் பொறிக்கப்பட்டன. சில காசுகள் இருபுறமும் ஒரே வகையாகவும், சில வேறுவகையாகவும், குறிகள் கொண்டிருந்தன.

காசடிப்பதற்குத் தனிவரி வாங்கப்பட்டது. அது அடிகாசு பொன்வரி மாடைக்கூலி முதலிய பெயர்களாற் குறிக்கப்பட்டது.

மூவேந்தர் காசுகளும், முதலாவது சதுரமாகவும் நீள் சதுரமாகவு மிருந்து பின்னர் வட்டவடிவு பெற்றன வென்று, நாணயவாராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

பிறவரசர் காசுகள்: கி. பி. 4-ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்து, வணிகத் தொடர்பாகவும் அரசியல் தொடர்பாகவும், பிறவரசர் காசுகளும் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவந்தன.

---

* பலகழஞ்சு மதிப்புள்ள 'ஊர்க்கற் செம்மைப்பொன்,' 'துளை நிறைப்பொன்' என இருவகைப்பொன் வழங்கியதாகத் தேசிகாச்சாரியார் தம் 'South Indian Coins' என்னும் நூலிற் கூறுவர். (p. 151).

பலகால ரோமக்காசுகள்—சிறப்பாக 4-ஆம் 5-ஆம் நூற்றாண்டிற் குரியவை—தமிழ்நாட்டிற் பலவிடங்களி லும், அவற்றுள்ளும் சிறப்பாக மதுரையைச் சுற்றியும், மூவுலோகத்திலும் பெருவாரியாய்க் கிடைத்திருக்கின்றன. முதற்பாண்டியப் பேரரசுக்காலத்தில் (590-925), திருப்புத் தூரிலுள்ள ஒரு பார்ப்பனியார் அவ்வூர்க் கோயிலில் ஒரு விளக்கேற்றுதற்கு 10 தினாரம் (ரோமப்பொற்காசு*) அளித் தனர். சடாவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் (1190—1217), தன்பெயர் தாங்கிய குளம் ஒன்றை ஆழமாக்குதற்கு 100 திரம்மம்† (கிரேக்கப் பொற்காசு) கொடுத்தான். இதனால், யவனக்காசுகள் அரசராலும் வழங்கப்பட்டமை அறியலாகும்.

பல்லவர் மேம்பட்டிருந்த இடைக்காலத்தில், அவ ருடைய காளை முத்திரையும் விளக்கு சக்கரம் முதலிய பிற குறிகளும் பொறிக்கப்பட்ட காசுகள், சோழநாடு முழு மையும் பரவியிருந்தன.

12-ஆம் நூற்றாண்டில் வீரபாண்டியனுக்கும் குலசே கரபாண்டியனுக்கும் நடந்த உள்நாட்டுப் போரில், முன்ன வனுக்குத் துணையாயிருந்த முதலாம் பராக்கிரமபாகு என் னும் இலங்கையரசனுக்குப் பாண்டிநாட்டில் ஏற்பட்ட ஆதிக்கத்தினால், அவனது காகப்பணம் என்னும் ஈழக்காசு சிறிதுகாலம் தென்னாட்டில் வழங்கிற்று. அது சதுரமானதும், 72 அல்லது 73 குன்றிமணி எடையுள்ளதும், ஒரு முரட்டுமாந்தன் ஒரு புறத்தில் நிற்பதும் ஒருபுறத்தில் இருப்பதும் போலப் பொறித்ததும், அரசு(போதி)யானை சக்கரம் கும்பம் முதலிய வுருவங்களைக் கொண்டதுமான செப்புக் காசாகும்.

சாளுக்கியர்க்குத் தமிழ்நாட்டின் வடபாகத்தில் செல்வாக்கேற்பட்ட பிற்காலத்தில், அவர்களது வராக முத்திரைகொண்டதும் 3½ ரூபா மதிப்புள்ளதுமான

---

* Denarius. † Drachma.

வராகன் என்னும் பொற்காசு, தமிழ்நாடு முழுமையும் வழங்கிற்று.

14-ஆம் நூற்றாண்டில், டில்லியிலிருந்து ஆண்ட டோக்ளாக் (1325—50) என்னும் முகமதியப் பேரரசனின் 'தங்கர்' என்னும் செப்புக்காசு, தென்னாடு வரை வழங்கியதாகத் தெரிகின்றது.

இங்ஙனம், இறுதிக்காலத்தில், மூவேந்தர் காசுகளிடையே வேறு பல்லரசர் காசுகளும் விரவி வழங்கியிருந்திருக்கின்றன.

கரு. மறமும் போரும்

நாடுகாவல் நன்மைசெய்தல் பொருதல் ஆகிய மூவகை அரசவினைகளுள், இறுதியது அரசர்க்குச் சிறந்ததாதலின், அது வினையென்னும் பொதுச்சொல்லால் விதந்து குறிக்கப்பெறுவது மரபு.

அரசர் போர், ஆசை, பாதுகாப்பு, பகை, தண்டனை, மறம், அருள் என்னும் அறுவகைக் காரணத்தாற் பிறக்கும்.

மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை, புகழாசை, விண்ணாசை என ஆசை ஐவகைப்படும். தற்காப்பு, நாட்டுக்காப்பு, மதக்காப்பு எனப் பாதுகாப்பு மூவகைப்படும். பழிதீர்ப்பு, பழம்பகை, பொறாமை எனப் பகை மூவகைப்படும். பிறவரசரின் இகழ்ச்சிபற்றியதும் திறையிறுமை பற்றியதும் படையெடுப்புப் பற்றியதும் எனத் தண்டனை மூவகைப்படும். மறம் ஒன்றே. அது கடுமறம். தன் குடிகள்மீது கொண்டதும் பிறர் குடிகள் மீது கொண்டதும் என அருள் இருவகைப்படும். இவற்றுள் முன்னது, கடல்கோள் நேர்ந்தவிடத்து வாழ்நிலமில்லாக் குடிகட்குப் பிறர் நாட்டுப் பகுதிகளைவென்று தருவது போன்றது; பின்னது, கொடுங்கோல் மன்னர் ஆட்சியினின்று அவர் குடிகளை மீட்பது போன்றது. இனி, ஓர் அரசன் இறந்தபின் நேர்பிறங்கடையில்லாவிடத்து நிகழும் தாயப்போரும் உண்டு. அது தன்னுரிமை காப்பதாகலின் தற்காப்பின்பாற்படும்.

அரசர் தம் பகையரசர் திறத்து நடந்துகொள்ளும் முறை, இன்சொல், பிரிப்பு, கூட்டு, கொடை, உடன்படிக்கை, சந்து, தண்டனை, அசைவின்மை, ஆகுலம், அரட்டு, வஞ்சனை, ஒளிவு, புகலடைவு, மற்போர், கலைப்போர் எனப்பதினைந்து திறத்தது. பிரிப்பென்பது, பகையரசரின் துணைவரை அவரினின்று, பிரித்துவிடுவது. கூட்டு என்பது, பகையரசரின் துணைவரைத் தம்மொடு கூட்டிக்

கொள்வதும், பிறவரசரைத் தம்மொடு கூட்டிக்கொள் வதும், என இருவகையது. சந்து என்பது, இருபகை யரசரை மூன்றும் அரசன் இசைத்து வைப்பது. தண்டனை, என்பது, போர். அசைவின்மையென்பது, பகையைப் பொருட்படுத்தாது வாளாவிருத்தல். ஆகுலம் என்பது, ஆரவாரம். அது தொண்டைமான் ஔவையார்க்குத் தன் படைக்கலக் கொட்டிலைக்காட்டியதும், போர்க்களத்தில் பகைவர் அஞ்சுமாறு படைகளை அணிவகுத்து நிறுத்து வதும், போன்றது. அரட்டு என்பது, நெடுமொழி அல்லது வஞ்சினம். வஞ்சனையென்பது, மறைந்திருந்து தாக்குவதும், மூவேந்தரும் பாரியையும் முத்திநாதன் மெய்ப்பொருள் நாயனாரையும் வஞ்சித்துக் கொன்றதும், போன்றது. ஒளிவு என்பது, மலையிற்போய் ஒளிந்து கொள்வது. புகலடைவு என்பது, வேற்றரசனிடம் சென்று அடைக்கலம் புகுவது. மற்போர் என்பது, படைவலி யால் வெல்ல வியலாதபோது மாற்றரசனை மற்போரால் வெல்வது. கலைப்போர் என்பது, இராவணன் தென்னாட் டிற் புகாதவாறு அகத்தியர் பாண்டியன் சார்பாக அவனை இசையாற் பிணித்தது போல்வது. பழங்காலத்தில், ஓர் அரசன் தன் பகைவனைப் போரில் வெல்ல முடியாவிடின், அவனை வேறொரு கலையில் வெல்வதும் சிறுபான்மை நிகழ்ந்து வந்தது. பிற வெளிப்படை.

பண்டைக்காலத்தில், போர்வினை, வெட்சி கரந்தை வஞ்சி தும்பை உழிஞை நொச்சி காஞ்சி என எழுவகைப் பட்டிருந்தது. அவ்வெழுவகையும், முறையே, வெட்சி கரந்தை முதலிய எழுவகைப் பூக்கள் அல்லது பூமாலைகள் சூடிப் பொரப்பட்டமையால், அப்பெயர் பெற்றன. வெட்சி என்பது பகைவர் அல்லது வேற்றரசர் நாட்டி லுள்ள ஆநிரைகளைக் கவர்வது. இது ஒரு நாட்டு மறவர் தாமே கவர்வதும், தம் அரசனால் ஏவப்பட்டுக் கவர்வதும், என இருவகை. இவற்றுள், முன்னது தன்னுறு தொழில் என்றும், பின்னது மன்னுறு தொழில் என்றும், கூறப்படும். கரந்தையென்பது கவரப்பட்ட ஆநிரைகளை

மீட்டல். வஞ்சியென்பது, வேற்று நாட்டின்மேற் படை யெடுத்துச்செல்லல். தும்பை யென்பது, ஒரு வெளி நிலத்திற்பொருதல். உழிஞையென்பது, ஓர் அரசன் வேற்றரசன் நகரை முற்றுகையிடல். நொச்சியென்பது, முற்றுகையிடப்பட்டவன் தன் நகரைக் காத்தல். காஞ்சி யென்பது, நிலையாமை விளங்கித் தோன்றும்படி எண்ணி றந்தவர் விரைந்து படுமாறு, இருபடைகளும் ஊன்றிப் பொருதல்.

போர் செய்தற்கு, அரசன் நாட் பார்த்தலும் அவ னுடைய மறவர் குறிபார்த்தலும் மரபு. அரசன் பெருங் கணியை வினவி நல்ல நாட் குறித்து, அதில் படையொடு போருக்குப் புறப்பட வசதியில்லாவிடின், அன்று தன் குடையையும் வாளையும் கோட்டைவாயிலுக்கு வெளியே போக்கிவைப்பது வழக்கம். இது குடைநாட்கோள் என்றும் வாள்நாட்கோள் என்றும், கூறப்படும். சிறு பான்மை முரசையும் இங்ஙனம் போக்கிவைப்பதுண்டு. பொதுவாக, போருக்குப் பரணிநாள் சிறந்ததாகக் கொள் ளப்படும்.

மறவர் குறிபார்த்தல், வாய்ப்புள் உன்னம் புள் விரிச்சி என நால்வகைப்படும். வாய்ப்புள் என்பது, தற்செயலாகப் பிறர் வாயினின்று கேட்கப்பெறும் மங்கலச்சொல் அல்லது நற்சொல். உன்னம் என்பது, ஒரு குறிப்பிட்ட உன்னமரம் தழைத்துவரின் தம் அரசனுக்கு வெற்றி யென்றும், அது பட்டுப்போயின் அவனுக்குத் தோல்வி யென்றும், படை மறவர் குறித்துக்கொள்ளுதல். புள் என்பது, ஆந்தை கூகை முதலிய பறவைகள் ஒலிக்குந் தரமும் காகம் வல்லூறு முதலிய பறவைகள் பறக்குந் திசையும் பற்றிக் குறித்துக்கொள்ளும் நிமித்தம். விரிச்சி யென்பது, போர்மறவர் போய்த் தங்கியிருக்கு மிடத்தில் நள்ளிரவில் ஓர்த்துக்கேட்கும் வானச்சொல்.

அரசர் தம் மகப்பேற்றுக் காலத்தில் பொதுவாய்ப் போருக்குச் செல்வதில்லை.

போருக்குச் செல்வதற்கு இரண்டொரு நாட்கு முன்பு, வள்ளுவன் யானைமீதேறி முரசறைந்து அதைப் பற்றித் தலைநகரத்தார்க்கு அறிவிப்பான். போருக்குப் புறப்படுமுன் அரசன் படைமறவரை ஊக்குவித்தற் பொருட்டு அவர்க்கு ஒரு சிறந்த விருந்தளிப்பது வழக்கம். அது பெருஞ்சோற்றுநிலை எனப்படும். அதன்பின், போர்மறவர்க்கு அடையாளப்பூவும் போர்ப்பூவும் படைக் கலங்களும் அரசனால் வழங்கப்பெறும். படைத்தலைவர்க் கும் சிறந்த மறவர்க்கும் இயற்கைப்பூவிற்குப் பதிலாகப் பொற்பூ அளிக்கப்பெறுவதுமுண்டு.

அரசன் தானும் போருக்குச் செல்வதுமுண்டு; செல் லாமையுமுண்டு; செல்வதே பெரும்பான்மை. அரசன் தனக்கு வெற்றியென்று முழுவுறுதியாயிருப்பின், பகைவர் நாட்டைக் கைப்பற்றுமுன்னரே, அதைத் தன் இரவலர்க் கும் படைத்தலைவர்க்கும் பங்கிட்டுக்கொடுத்துவிடுவதும், ஒரோவிடத்துண்டு. அது 'கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றம்' எனப்படும். (தொல். 1013).

போருக்குப் புறப்படும் அன்று போர்முரசுகள் முழக் கப்பெறும். போர்மறவர், குளித்து வட்டுடையணிந்து படைக்கலந்தாங்கிப் பூச்சூடி அணிவகுத்து, கொற்ற வைக்கு நரபலியிட்டு, நெடுமொழியும் வஞ்சினமுங்கூறி யாரவாரித்து, நகருக்கு வலமாகப் புறப்பட்டுச் செல்வர். பொன்னுலகப் பேற்றை விரும்பும் சில மறவர் பொற் றகட்டை வாயிலிட்டுக்கொள்வதுண்டென்பது, சிந்தாமணி யால் தெரிய வருகின்றது. (778). போர்ப்படைகள் பகை நாட்டுடு செல்லும்போது கொள்ளையடித்துச் செல்வது வழக்கம்.

பண்டைக்காலப் போர்க்கருவிகள், எய்படை, எறி படை, குத்துப்படை, வெட்டுப்படை, அடிபடை, தடுபடை என அறுவகைய. வில்லம்பு எய்படை; விட்டேறு எறி படை; வேல் ஈட்டி குந்தம் முதலியன குத்துப்படை; வாள் வெட்டுப்படை; மழு தண்டு முதலியன அடிபடை; கவசம் கேடகம் முதலியன தடுபடை.

இனி, எரிமருந்து கல்வெட்டிற் குறிக்கப்பட்டிருப்பதால், இப்போது வேடிக்கைக்காக விடப்படும் வாணம்,* பழங்காலத்தில் உழிஞைப் போரில் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கலாம் என ஊகிக்க இடமுண்டு.

படைகள் போருக்குச் செல்லும்போது, பொதுவாக, முதலாவது காலாட்படையும், இரண்டாவது குதிரைப் படையும், மூன்றாவது தேர்ப்படையும், நான்காவது யானைப்படையும் செல்லும். ஒவ்வொரு படையிலும் சேனைக்கணிமகன் என்னும் கணியன் இருப்பான். சேனை முழுவதிற்கும் பொதுவான கணியன் சேனைப் பெருங்கணி எனப்படுவான். தன் நாட்டில் நடக்கும் போராயினும், அயல்நாட்டில் நடக்கும் போராயினும், அரசன் செல்லும் போதெல்லாம் அவனுடன் புலவர் பாணர் கூத்தர் முதலியோரும் செல்வது வழக்கம். சேரன் செங்குட்டுவனுடன் வடநாடு சென்ற நாடக மகளிர் நூற்றிருவரும், குயிலுவர் (வாத்தியக்காரர்) இருநூற்றெண்மரும், நகைவேழம்பர் நூற்றுவரும், ஆவர்.

தலைநகருக்குத் தொலைவான இடத்தில் நடக்கும் போருக்கெல்லாம் பாசறை அமைத்து முள்வேலிகோலப் பெறும். அது வேனிற் காலத்தில் அமைக்கப்பெறின் வேனிற் பாசறையென்றும், குளிர்காலத்தில் அமைக்கப் பெறின் கூதற்பாசறையென்றும் பெயர் பெறும். மற்றக் காலங்களில் நீண்டநாட் போர்கள் பொதுவாக நிகழ்த்தப் பெறுவதில்லை. வேனிற்போர் கார்தொடங்குமுன் அல்லது தொடங்கியவுடன் முடிக்கப்படும். எந்தப் போருக்கும் இத்துணைக்காலம் என்னும் யாப்புறவில்லை. போருக்குச் செல்லுங்காலம் படைகளின் நிலைமையையும் போர்க்களத்தின் தொலைவையும் பொறுத்தது. ஒருநாட் போருமுண்டு; பல்லாண்டுப் போருமுண்டு. சேரன் செங்குட்டுவன் ஈராண்டெட்டுமாதமும், முதற் குலோத்துங்கன் ஈராண்டும்,

* அக்கினியாஸ்திரம் என்று புராணங் கூறுவது வாணத்தைப் போலும்!

வடநாட்டுப் போரிற் செலவிட்டனர். பாசறை பாடி வீடு எனவும்படும்.

போர் தொடங்குமுன், போர்க்களத்தை யடுத்தவூர் களிலுள்ள ஆநிரைகள், பார்ப்பனர், பெண்டிர், மகப்பெறு தோர், பிணியாளர், சிறுவர், முதியோர் முதலியோர் அவ் விடத்தினின்றகன்று பாதுகாவலான இடத்தை அடையும் படி எச்சரிக்கப் பெறுவர். போர்க்களத்திற்குப் பறந்தலை என்று பெயர்.

போர் தொடங்கும்போது, யானைப்படை மிகுந்த அரசர் தம் யானைகளை விட்டுப் பகைப்படைகளை யுழக்கச் செய்வர். அவ்வச்சமையத்திற்கேற்ப, சதுரம், நீள்சதுரம், வில், வளையம், வட்டம், அரைவட்டம், சக்கரம், சிறை விரிபறவை முதலிய வெவ்வேறு வடிவில் சேனைகள் அமைக்கப்படும். போர் நெடுகலும் முரசுகள் முழங்கும். பகையரசன் தலையையேனும் பகைப் படைத்தலைவன் தலையையேனும் கொண்டுவந்து காட்டிய பொருநனுக்கு, அரசன் பெருங்கொடை யளிப்பன். அது தலைமாராயம் எனப்படும்.

பொதுவாய், கரி பரி தேர் கால் என்னும் நால்வகைப் படைகளுள் ஒவ்வொன்றும் தன்தன் இனத்துடனேயே பொரும். அங்ஙனமே படைமறவர் படைத்தலைவர் அரசர் ஆகிய முத்தரத்தாரும் தத்தம் தரத்தினருடனேயே பொருவர். படைஞர் முன்பும் படைத்தலைவர் பின்பும் அரசர் இறுதியும் பொருவது இயல்பு. சிறுபான்மை படை மயக்கம் ஏற்பட்டு இம்முறை மாறியும் நிகழும். பலநாட் போராயின், பகல்தொறும் பொருது இராத்தொறும் பாசறையில் தங்குவர்.

போரிடையே, தோற்கும் நிலையிலிருக்கும் அரசன் போர்க்களத்தினின்றும் பாசறையினின்றும் தூதுவிடுப்ப தும், மாற்றரசன் அதை மதித்து உடன்படிக்கைக் கிணங் குவதும், மதியாது தூதனைச் சிறைபிடிவதும் பெண் கோலம் பூணுவித்து அனுப்புவதும், உண்டு.

ஆடையிழந்தவன், குடுமிகுலைந்தவன், ஆயுதமிழந்தவன், பாசறைபுகுந்தவன், தோற்றேடுபவன் முதலியோரொடு பொருதலும்; புண்பட்டு விழுந்தவனைக் கொல்லுதலும்; படைமடமாகக் கருதப்பட்டன.

போர்முடிவு, அரசனுட்பட அனைவரும் பொருது மடிதல், ஈரரசரும் உடன்படிக்கை செய்தல், சிறைபிடிக்கப்பட்ட அரசன் திறை கொடுத்தல், தோற்ற அரசன் ஓடிப்போதல், ஆகிய நால்வகை நிலைகளுள் ஒன்றாயிருக்கும்.

வென்ற அரசன், வெல்லப்பட்ட அரசனை நட்பரசனுக்கி மணவுறவுபூணல், சிற்றரசனுக்கித் திறையிடுவித்தல், பெருந்தண்டம் இறுவித்தல், காட்டிற்குத்துரத்திப் பதிலாளியமர்த்தல், மானக்கேடு செய்தும் செய்யாதும் சிறையிடல், கொல்லுதல் ஆகிய அறுவகைச் செயல்களுள் ஒன்றைச் செய்வன். பிற்கூறப்பட்ட மூந்நிலைகளிலும், தோற்ற அரசனின் தேவிமார் வென்ற அரசனின் தலைநகரிலுள்ள வேளம் என்னும் சிறைக்கோட்டத்தில் சிறையிடப்படுவதுண்டு. கரிகால்வளவனும் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையும்போல், சிறையினின்று தப்பித் தம் உரிமையையும் நாட்டையும் மீளப்பெற்றாருமுளர்.

போர் முடிந்தபின், அரசன் தன் மறவருள் காயப்பட்டவரைத் தேற்றலும் போற்றலும், பொருதுபட்டவரின் மக்கட்கு நன்கொடையளித்தலும், வழக்கம்.

வெற்றியரசன் தோற்ற அரசனெடு நட்புறவு பூணவிடத்து, அவன் தலைநகரைக் கொள்ளையடித்தல், அதனை எரியூட்டுதல், அங்குள்ள வயலழித்தல் முதலிய அழிப்புத் தொழிலும்; கட்டிடமும் மதிலுமிடித்துக் கவடி வித்துதல், கடிமரந்தடிதல், காவற்பொய்கையை யானைகளை விட்டுக் கலக்கல், நாடு நகர் முதலியவற்றின் பெயரை மாற்றல்*

* 3-ஆம் குலோத்துங்கச்சோழன், பாண்டிமண்டலத்திற்குச் சோழபாண்டிமண்டலம் என்றும், மதுரைக்கு 'முடித்தலை கொண்ட சோழபுரம்' என்றும், பாண்டியனது ஓலக்க மண்டபத்திற்குச் 'சேர பாண்டியர் தம்பிரான்' என்றும், பெயர் மாற்றினன்.

முதலிய அவமானத்தொழிலும்; செய்து பெருமை கொள்வது பெரும்பான்மை. கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பொருள்களுள், கருவூலமும் விருதுகளும் யானை குதிரையும் அரசனைச் சேரும்; மற்றவை மறவரைச் சேரும்.

வென்ற இடத்தில், கல்வெட்டல், வெற்றித்தூண் நாட்டல், பெருமலையிருப்பின் அதில் தன் இலச்சினையைப் பொறித்தல், தன் ஆணை அடிப்படும்வரை தங்கியிருத்தல் முதலிய செயல்களையும் வெற்றியரசன் மேற்கொள்வதுண்டு. வெற்றிவிழா, இயலும்போதெல்லாம், வென்ற அரசன் தலைநகர் வெல்லப்பட்ட அரசன் தலைநகர் ஆகிய ஈரிடத்தும் கொண்டாடப்பெறும். இவற்றுள் முன்னையிடத்தில் அது தப்பாது நிகழும். போரில் நேர்ந்த குற்றங்கட்குக் கழுவாயாக, கோயிற்கும் மறையோர்க்கும் சிறந்த கொடைகள் நிகழ்த்தப் பெறும்.

போரிற்பட்ட படைத்தலைவர்க்கும் சிறந்த மறவர்க்கும், அவருடைய ஊரும்பேரும் போரும்சீரும் பொறிக்கப்பட்ட கல் நடப்பெறும். அது நடுகல் என்றும் பட்டவன் குறி என்றும் அழைக்கப்பெறும். நடுகல்லை நீர்ப்படைசெய்து அதற்கு மாலைசூட்டிப் படைப்பதும், கோயிலெடுத்து விழவயர்வதும் உண்டு.

கச. அறமுங் கொடையும்

அறம்: அறநெறியிற் பொருளீட்டி அப்பொருளால் அறநெறியில் இன்பந் துய்க்கவேண்டும் என்பதை உணர்த்தற்கே, அறநூலார் இம்மைப்பொருள் மூன்றையும் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் இம்முறைப்படுத்திக் கூறினர். ஒவ்வொருவனும் அறநெறியில் தன்தன் தொழிலைச் செய்வதே, அவனவன் பொருளீட்டி இன்பந்துய்க்கும் வழியாகும். அரசன் தொழிலாவது நாடுகாவல். போர்வினையும் நாடுகாவலுட்பட்டதே. அதனால் அக்காலத்து அரசர், பெரும்பாலும், தம் வினைகளிலெல்லாம் அறத்தைக் கடைப்பிடித்தனர்.

குறளரும் சிந்தரும், அரண்மனையில் மகளிர் உறையும் உவளக மெய்காவலராக அமர்த்தப் பெற்றனர். தேவாரம் பாடும் குருடர் பதினறுவர், திருவாமாத்தூர்க் கோயிலில் தேவாரப்பாடகராக அமர்த்தப் பெற்றிருந்தனர். இங்ஙனம் சில எச்சப் பிறவியர்க்கு வாழ்க்கை வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது.

சிறுவர், மெலியார், தூயர் முதலியோரைக் கொல்லாமையும்; பொருநிலையற்றவன், தோற்றோடுபவன், முதலியோரொடு பொராமையும்; அடைக்கலம் புகுந்தவனைக் கைவிடாமையும்; போரறங்களாகப் பெரும்பாலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன.

பண்டைத் தமிழரசர், தம் நாட்டை அல்லது குடிகளை ஆளும் தொழிலை ஆட்சி என்னுஞ் சொல்லாற் குறியாது, காவல் புரவு ஓம்பல் முதலிய சொற்களாலேயே குறிக்க விரும்பினர். அவர் காவல் பூண்ட இடம், குடைநிழல் என்றும் அடிநிழல் என்றும், குறிக்கப்பட்டது. நெடுஞ்செழியன் குற்றமற்ற கோவலனைக் கொன்றதால் தன் கோல் கோடிற்றென்று கண்ட நொடியே உயிர் துறப்பானாயின், அவன் அறவுணர்ச்சி எத்துணை அளவிறந்ததாய் இருந்திருத்தல் வேண்டும்!

கொடை : அக்காலத்தரசர், அறம்நோக்கியும் கலை வளர்ச்சிபற்றியும் ஊழியப் பாராட்டாகவும், வினையூக்கற் பொருட்டும், பல்வேறு கொடை நிகழ்த்தி வந்தனர். அவை, உண்டிக்கொடை, பொற்கொடை, ஊர்திக்கொடை, விலங்குக்கொடை, சின்னக்கொடை, பெயர்க்கொடை, நிலக்கொடை, மகற்கொடை, ஆட்சிக்கொடை என ஒன்பான் வகைப்படும்.

பார்ப்பனர்க்கு நாள்தோறும் உணவளிக்கும்படி, ஆங்காங்கு கோயில்களிலும் மடங்களிலும் ஊட்டுப்புரை களிலும் நிதியும் மானியமும் விட்டிருந்தது, உண்டிக் கொடையாகும். பெருஞ்சோற்றுதியஞ்சேரலாதன் பாரதப் போர்ப்படைகளிரண்டிற்கும் பதினெட்டுநாளும் பெருஞ் சோறு வழங்கியதும், உண்டிக்கொடையின்பாற்படும்.

புலவர்க்களித்த பல்லாயிரக்கணக்கான பொற்காசும், பாணர்க்களித்த பொற்றாமரைப்பூவும், பாடினியர்க்கும் விறலியர்க்கும் அளித்த பொன்னரிமாலையும், ஆடல்பாடல் அரங்கேறிய பாணர்க்கும் கணிகையர்க்கும் அளித்த ஆயி ரத்தெண்கழஞ்சு பொன்னும்,* வெற்றிவிழாத்தொடர்பாக மறையோர்க்களித்த துலாபாரம்† என்னும் ஆள்நிறைப் பொன்னும் இரணியகருப்பம் என்னும் பொற்குடமும், பொற்கொடையாகும்.

புலவர் பாணர் கூத்தர் முதலியோர்க்களித்த குதிரை யானை தேர் என்பவை ஊர்திக்கொடையாகும்.

மறையோர்க் கவ்வப்போதளித்த ஆவாயிரம் (கோச கஸ்ரம்) விலங்குக்கொடையாகும்.

அவைக்களத் தலைமைப் புலவர்க்களித்த குடை கொடி சிவிகை முதலிய விருதுக்களும், ஆடல்பாடல் அரங்கேறிய

---

*"முட்டில் பாணரும் ஆடியன் மகளிரும்
எட்டொடு புணர்ந்தவா யிரம்பொன் பெறுப"

என்பது அடியார்க்கு நல்லாருரை மேற்கோள் (சிலப். பக். 121)

† சேரன் செங்குட்டுவன் மாடலமறையோனுக்களித்த துலா பாரம் 50 துலாம் (375 பவுண்டு) பொன்னாகும்.

வர்க்களித்த தலைக்கோலும், வணிகத் தலைவர்க்களித்த எட்டிப்பூவும், படைத்தலைவர்க்களித்த ஏனாதி மோதிரமும், அமைச்சர்க்களித்த காவிதிப்பூவும், சின்னக்கொடையாகும்.

உழுவித்துண்ணும் வேளாளர்க்களித்த வேள் அரசு என்னும் பட்டங்களும், வணிகர் தலைவர்க்களித்த எட்டிப் பட்டமும், ஆடல்பாடல் அரங்கேறியவர்க்களித்த தலைக் கோற்பட்டமும், அமைச்சர்க்களித்த காவிதிப் பட்டமும், படைத்தலைவர்க்களித்த ஏனாதிப்பட்டமும், பலவகை அரசியலதிகாரிகட்களித்த அரையன் (ராயன்) மாவரையன் (மாராயன்) பேரரையன் விழுப்பேரரையன் மூவேந்த வேளான் முதலிய பட்டங்களும், சிற்றரசர்க்களித்த பிள்ளை மக்கள்நாயனார் என்னும் பட்டங்களும், பெயர்க்கொடையாகும். இனி, அரசர் தம் குடிப்பெயர்களை அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலியோர்க்கும், தம் சிறப்புப் பெயர்களைச் சிற்றரசர்க்கும். பட்டப்பெயராகவும் பெயரடையாகவும் இடுவதுமுண்டு. சேரன் செங்குட்டுவனின் படைத்தலைவன் வில்லவன்கோதை என்றும், அரிமர்த்தன பாண்டியனின் முதலமைச்சரான மாணிக்கவாசகர் தென்னவன் பிரமராயன் என்றும், மூன்றாங் குலோத்துங்கச்சோழனின் சிற்றரசருள் ஒருவன் குலோத்துங்கச் சோழப் பிருதிகங்கன் என்றும், பெயர்பெற்றிருந்தமை காண்க.

அரசியல் வினைஞர், பொருநர் (போர் மறவர்), பொதுநலவூழியர், புலவர், கலைஞர், வணிகர், மறையோர், அறச்சாலை, மடம், கோயில் முதலியோர்க்கு அளித்தநிலம் நிலக்கொடையாகும். அது முற்றூட்டு, இறையிலி, இறைநிலம், நிலவிறை ஆகியநால்வகை நிலைமையிலும்; நிலம் ஊர் நாடு என்னும் மூவகையளவிலும் கொடுக்கப்பட்டது. ஒருவகை வரியுமில்லாதது முற்றூட்டு. அது உறுவரை, காசுகொள்ளாவிறையிலி எனவும்படும். அரசிறைமட்டும் நீங்கியது இறையிலி. இறையிறுக்கும் நிலம் இறைநிலம். நிலத்தில்வரும் இறையைமட்டும் நுகர்வது நிலவிறை.

அரசியல் வினைஞர்க்கு, அக்காலத்தில் சம்பளம் உம்பளம் என்னும் இருவகையில் வேலைப்பயன் அளிக்கப்பட்டது. நெல்லாகவேனும் காசாகவேனும் கொடுப்பது சம்பளம்; நிலமாகக் கொடுப்பது உம்பளம். உம்பளம் மானியம் எனப்படும். அது நிலையானது; பெரும்பாலும் இறையிலியாயிருப்பது.

மானியவகை: அரசியல் வினைஞருள், ஊர்த்தலைவனுக்குக் கொடுப்பது அம்பலமானியம்; ஊர்க்கணக்கனுக்குக் கொடுப்பது கணக்கக்காணி; வெட்டியானுக்குக் கொடுப்பது வெட்டிப்பேறு.

அரசியல் வினைஞருள் ஒருசாராரான பொருநருள், படைத்தலைவனுக்குக் கொடுப்பது அமரநாயகம்; போரிற் பட்டவன் மகனுக்கு அல்லது மனைவிக்குக் கொடுப்பது இரத்தக்காணி (இரத்தக் காணிக்கை, இரத்த மானியம், உதிரப்பட்டி).

பொதுநலவூழியருள், குடிமக்கட்குக் கொடுப்பது குடிமக்கள் மானியம்; பறையடிப்பவனுக்குக் கொடுப்பது பறைத்துடைவை; உவச்சனுக்குக் கொடுப்பது உவச்சக்காணி; மருத்துவனுக்குக் கொடுப்பது மருத்துவப்பேறு; நச்சுமருத்துவனுக்குக் கொடுப்பது விடகர (விஷஹர) போகம்; ஏரியுடைப்பை அடைத்தவனுக்குக் கொடுப்பது ஏரிப்பட்டி. இவையெல்லாவற்றிற்கும் பொதுப்பெயர் ஊழியமானியம் என்பது. இவற்றுட் பல, ஊரவையாராற் கொடுக்கப்பட்டவையேனும், அரசவொப்பம் பெற்றவை.

வணிகருட் சிறந்ததொண்டு செய்தவனுக்குக் கொடுப்பது எட்டிப்புரவு.

புலவர்க்குக் கொடுப்பது புலவர் முற்றூட்டு.

கலைஞருள், நட்டுவனுக்குக் கொடுப்பது நட்டுவநிலைக்காணி; கணியனுக்குக் கொடுப்பது கணிமுற்றூட்டு.

மறையோர் என்னும் பிராமணருக்குக் கொடுப்பது பிரமதாயம் (பிரமதேயம்). அது தொகுதிப்பட்டவருக்குக்

கொடுப்பதும் தனிப்பட்டவர்க்குக் கொடுப்பதும் என இருவகை. அகரப்பற்று, அக்கிரசாலைப்புறம், அக்கிரகார வாடை என்பன தொகுதிப்பட்டவர்க்குரியன. பார்ப்பனர்மட்டும் குடியிருக்கும் இறையிலி நிலம் அகரப்பற்று. பார்ப்பனர் பெரும்பான்மையாகவும் பிறர் சிறுபான்மையாகவும் குடியிருக்கும் இறையிலிநிலம் அக்கிரகாரவாடை. பார்ப்பனரை உண்பிக்கும் அக்கிரசாலைக்கு விடப்பட்ட மானியம் அக்கிரசாலைப்புறம். வேதவிருத்தி, பட்டவிருத்தி, அத்தியயனவிருத்தி (அத்தியயனங்கம்), தயித்திரியக் கிடைப்புறம், பாரதப்புறம் முதலியன தனிப்பட்டவர்க்குரியன.

சத்திரம், அடிசிற்சாலை (ஊட்டுப்புரை, சோற்றடைப்பு, அன்னசத்திரம்) முதலியவற்றிற்கு விடும் மானியம் சாலைப்புறம் (சாலாபோகம்). அடிசிற்சாலைக்குமட்டும் விடப்படுவது அடிசிற்புறம். தண்ணீர்ப்பந்தலுக்கு விடப்படுவது தண்ணீர்ப்பட்டி.

மடத்திற்கு விடப்படுவது மடப்புறம்.

கோயிற்கு விடப்படுவது தேவதானம் அல்லது தேவதானப்பற்று (தேவதாயம், திருநாமத்துக்காணி, திருவிடையாட்டம், திருவிடைப்பற்று). குடியிருக்கும் மக்களொடு சேர்த்துக் கோயிற்களிக்கப்படும்நிலம் குடிநீங்காத் திருவிடையாட்டம் எனப்படும். பிடாரிகோயிற்கு விடப்படும் மானியம் பிடாரிபட்டி அல்லது பிடாரிவிளாகம் என்றும், சமணபௌத்தப் பள்ளிகட்கு விடப்படுவது பள்ளிச்சந்தம் என்றும், பெயர்பெறும்.

அறம்நோக்கியும் மதம் பற்றியும் விடப்படும் மானியமெல்லாம் பொதுவாக அறப்புறம் எனப்பெறும்.

பார்ப்பனர்க்கும் கோயிற்கும் ஒரு முழுவூரைத் தானஞ் செய்யும்போது, ஒரு பெண்யானையை அவ்வூரைச் சுற்றிப் போகவிட்டு, அது போனவழியே எல்லையமைத்துக் கல்லுங்கள்ளியும் நட்டி, நீரட்டிக்கொடுத்து, பெரும்

பணைக்காரன் என்னும் அதிகாரி வாயிலாய், செப்பேட்டில் அரசாணை (ஆணத்தி) பொறிப்பது மரபு. பெண் யானையைவிட்டு எல்லையமைத்தல் 'பிடிசூழ்ந்து படாகை நடத்தல்' எனப்படும். தானஞ் செய்யப்படும் ஊரிலுள்ள உழுதுண்பார் 'காராண்மை' என்னுஞ் சொல்லாலும், உழுவித்துண்பார் 'மீயாட்சி' என்னுஞ் சொல்லாலும், குறிக்கப்பெறுவர். இனி, ஓர் ஊரை மேற்பார்க்குங் கூட்டமும் 'மீயாளுங்கணம்' எனப்படும். நீரட்டிக்கொடுத்த செப்பேட்டுத் தானமெல்லாம் அட்டிப்பேறு எனப்பட்டன.

கோயிற்கு விடப்படும் நிலமெல்லாம் இறையிலியாக இருக்கவேண்டியிருந்தமையின், அரசன் தானுய்ச் செய்யாத தேவதானமெல்லாம் அவனுடைய இசைவுபெற்றே செய்யப்பட்டன. அங்ஙனஞ் செய்யும்போது, இறை நீங்கலால் அரசியற்கு ஏற்படும் இழப்பிற்கு ஈடாக, தானஞ் செய்பவன் அல்லது செய்பவர் ஒரு குறித்த தொகையைப் பண்டாரத்திற் சேர்க்கும்படி ஊரவையாரிடம் கொடுத்து விடுவது வழக்கம்.

ஒரு நிலம் அல்லது ஊர் இறையிலியாக்கப் படும்போது, அதன் இறைநீக்கம் 'இறங்கல்' என்றும், அதை இறையிலிப் பதிவுப் புத்தகத்தில் பெயர்த்தெழுதுதல் 'நீங்கல்' அல்லது 'நாட்டு நீங்கல்' என்றும், குறிக்கப் பெறும். வரிக்கணக்கையும் நிலங்களின் நிலைமையையும் எந்தச் சமயத்திலும் தெரிந்துகொள்ளற்பொருட்டு, பல்வேறு கணக்குகள் வைக்கப்பட்டிருந்தமையின், சில சமயங்களில் ஓர் இறையிலி ஆணைக்கு ஐம்பதின்மருக்கு மேற்பட்ட அதிகாரிகள் கைந்நாட்டிட வேண்டியிருந்தது. இறுதியில் அரசன் இடும் முடிவான ஆணை கடையீடு எனப்பட்டது.

நாட்டுக் குழப்பத்தினல் இழக்கப்பட்ட மானிய வுரிமையை, குழப்பம் நீங்கியபின் சான்றுகாட்டி மீண்டும் பெற்றுக்கொள்ள அக்காலத்து இயல்கை (சாத்தியம்) இருந்தது. களப்பாளர் ஆட்சியில் இழக்கப்பட்ட வேள்விக்குடிப் பிரமதேய வுரிமை, இரு நூற்றுண்டிற்குப் பின் மீள

நாட்டப்பெற்ற பாண்டிய வாட்சியின் ஏழாம் தலைமுறையிற் புதுப்பிக்கப்பெற்றது.

சேரமான் கடலோட்டிய வேல் கெழுகுட்டுவன், பரணர்க்குத் தன் மகன் குட்டுவன் சேரலைக்கொடுத்தது மகற்கொடை யாகும். மகற்கொடையாவது மகனை மாணவனுகக் கொடுத்தல்.

தகடூரெறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறை, அரிசில் கிழார்க்குத் தன் அரியணையைக் கொடுத்தது ஆட்சிக்கொடையாகும். ஆயின், அவர் அதை ஏற்கமறுத்து அவனிடம் அமைச்சுப் பூண்டார்.

கொடைமடம்: பண்டையரசருட் பலர்க்குக் கொடை ஒரு சிறந்த குணமாயிருந்தபோதே, ஒருவகையிற் குற்றமாகவும் இருந்தது. அது கொடை மடம் எனப்பட்டது.

பேகன் ஓர் அருவினையுயர்விலைக் கலிங்கத்தை ஒரு மயில்மேற் போர்த்தான். பாரி தன் இழையணி நெடுந்தேரை ஒரு முல்லைக்கொடி படர நிறுத்தியதொடு, தனக்கிருந்த முந்நூறூர்களையும் பரிசிலர்க் கீந்துவிட்டான். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், தன்மேற் பத்துப் பாட்டுப் பாடிய குமட்டூர்க் கண்ணனார்க்கு, ஐந்நூறூர் பிரமதாயமும் முப்பத்தெட்டியாண்டு தென்னாட்டுள் வருவதனிற் பாகமுங் கொடுத்தான். களங்காய்க் கண்ணிநார் முடிச்சேரல், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்க்கு, பத்துப்பாட்டிற்கு நாற்பதிலக்கம் பொன்னும் தான் ஆண்டதிற் பாகமுங் கொடுத்தான். இங்ஙனம், அஃறிணையுயிரிகட்குத் தகாத பொருள்களையும், அரசு கெடும்படி பரிசிலர்க்கு நாடு முழுவதையும், பல புலவர் பசியால் வாட ஓரிரு புலவர்க்கு மாபெருஞ்செல்வத்தையும், அளித்தது கொடைமடமாம்.

௬௫. குற்றமுந் தண்டனையும்

குற்ற வகை : குற்றங்கள், அறநூலுக்கு மாறானவும், அரசியலுக்கு மாறானவும், தெய்வத்திற்கு மாறானவும், என மூவகைப்படும்.

குடி பொய் களவு காமம் கொலை என்பன அறநூலுக்கு மாறானவை. இவை ஐம்பெருங் குற்றம் எனப்படும். பிறரிடம் வாங்கினதை மறுத்தலும், தன்னிடத்துள்ள பிறர்பொருளை ஒளித்தலும், கள்ளக் கையெழுத்தும், ஆள்மாறாட்டமும், பொய்யுள் அடங்கும்.

இறையிறுக்காமை, உறுபொருள் கவர்தல், பகையொற்று, அறைபோதல், அரசனது பொருள் கவர்தல், அரசனது இன்பப் பொருள் நுகர்தல், ஊருக்கு அல்லது நாட்டிற்கு இரண்டகஞ் செய்தல், அரசற்கிரண்டகஞ் செய்தல், அரசாணை மீறல், கொள்ளையடித்தல், கலகஞ்செய்தல் என்பன, அரசியற்கு மாறான குற்றங்களாம். புதையலும் பிறங்கடையில்லாச் சொத்தும் உறு பொருளாகும்.

ஒப்பிப்பணி செய்யாமை, கோயிற் பொருட்கவர்வு என்பன தெய்வத்திற்கு மாறான குற்றங்கள். கோயிலில் விளக்கெரிப்பதைத் தண்டனையாகப் பெற்றவனும், கோயிலில் விளக்கெரிக்கப் பொன் பெற்றவனும், அங்ஙனம் எரிக்காமையும்; கோயிற் பண்டாரத்திற் பெற்ற கடனுக்கு வட்டியிறுக்காமையும்; ஒப்பிப்பணி செய்யாமையாகும். கோயிற் கலங்களையும் அணிகலங்களையும் களவாடலும், வழிபாட்டு விழாச் செலவைக் குறைத்தலும் அடியோடு நிறுத்தலும், கோயிற்பொருட் கவர்வாகும்.

மூவகைக் குற்றங்களுள்ளும், கடுமையானவை மேற்படு குற்றம் எனப்பட்டன.

தண்டனை வகை : தண்டனையானது, தண்டம், மானக்கேடு, வேதனைப்பாடு, சிறைப்பு, வேலை நீக்கம், கொலை என அறுவகைப்பட்டிருந்தது.

அவற்றுள், தண்டம் என்பது, தொகையிறுப்பு, தண்டத்தீர்வை, கோயில் விளக்கெரிப்பு என மூவகை. தொகையிறுப்பாவது ஒரு குறித்த தொகையை மொத்தமாய்ச் செலுத்தல். இனி, மன்றுபாடு தண்டா குற்றம் என மூவகைத் தண்டமுங் கூறப்படும். அவை இன்னவென்று திட்டமாய்த் தெரியவில்லை. *

மானக்கேடு என்பது, முகத்திற் செம்புள்ளி கரும்புள்ளி குத்திக் கழுதைமேலேற்றி ஆன்மயங் தோய்த்த அலகாலடித்து ஊர்வலம் வருவித்தலும், குலத்தினின்று விலக்கலும், ஆகும்.

வேதனைப்பாடு என்பது, தூணிற் கட்டிவைத்து 50 அடி முதல் 100 அடிவரை அடித்தல், கல்லேற்றல், வெயிலில் நிற்பித்தல், கிட்டி பூட்டல், நடைவிளக் கெரித்தல் எனப் பலவகைப்படும். கிட்டி என்பது கெண்டைக் காலை நெருக்கும் ஒருவகைக் கருவி. நடைவிளக்கெரித்தல் என்பது, தலையில் அகல் விளக்கேற்றி ஊர்வலம் வருவித்தல்.

சிறைப்பு என்பது, தளையிட்டுச் சிறைக்கோட்டத்தில் வைத்தல்.

கொலை என்பது, வெட்டல், கழுவேற்றல், விலங்காற் கொல்வித்தல், சித்திரவதை செய்தல் என நால்வகை. யானையைவிட்டு மிதிப்பித்தலும் புலிக்கருத்துதலும் போல்வன விலங்காற் கொல்வித்தல். எருமைக் காலிற் கட்டிபோட்டுதலும் வண்டிச் சக்கரத்திற் கட்டிபோட்டுதலும் போல்வன சித்திரவதையாகும்.

குற்றத் தண்டனை : மூவகைக் குற்றவாளியர்க்கும் குடவோலையிடப்பெறுமை பொதுத் தண்டனையாகும். கட்குடிக்கு இது தவிர வேறு தண்டனையில்லை.

---

* ஒருகால் தொகையிருப்பு முதலிய மூன்றே மன்றுபாடு முதலிய மூன்றாக விருந்திருக்கலாம்.

அறநூலுக்கு மாறான குற்றங்களுள்: பொய்க்குத் தண்டமும்; களவிற்குப் பொருள் மீட்பொடு மானக்கேடும், பொருள்மீட்கப் பெறாவிடத்துத் தண்டமும், தண்டம் இறுக்கப்படாவிடத்துச் சிறையும்; காமத்திற்கு மானக்கேடும்; கொலைக்குக் கொலையும்; தண்டனையாகும்.

கொலை செய்தவன் ஓடிப்போனவிடத்து, அவன் சொத்து முழுதும் பறிமுதலாகிக் கோயிற்குச் சேர்க்கப்பட்டது. ஓடிப்போன கொலைஞனைக் கொல்வதற்குப் பொது மக்கட்கும் உரிமையிருந்தது. கொலைஞன் கொலையுண்டபின், அவனது பறிமுதலான சொத்தைப் பிறங்கடையான் வேண்டிப் பெற்றுக்கொள்ளமுடியும். தற்செயலாய் நேர்ந்த கொலைக்குக் கோயில் விளக்கெரிப்பே தண்டனையாக விதிக்கப்பட்டது. கொலையானது விரும்பிச் செய்யப்பட்டவிடத்தும், கொலைஞன் மகன் கொலையுண்டவனின் நெருங்கிய வுறவினரொடு ஒப்பந்தஞ் செய்துகொள்ளின், தண்டனை நீங்க இடமிருந்தது.

நரபலி, மற்போர், கொடும்பாவிகட்டியிழுத்தல் ஆகிய மூவிடத்தும் நிகழுங் கொலைக்குத் தண்டனையேயில்லை. தற்கொலையைத் தடுப்பதற்குச் சட்டமுறையான தடையும் அக்காலத்தில்லை.

அரசியற்குமாறான குற்றங்களுள், இறையிறுக்காமைக்குச் சொத்துப் பறிமுதலும், உறுபொருள் கவர்தலுக்குச் சிறையும்,* பிறவற்றிற்குக் கொலையும்,† பொதுவாக விதிக்கப்படும் தண்டனையாகும். இறையிறாதார்க்கு ஈராண்டுத் தவணையும், அதன்மேற் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பிணைப்பேறும் தரப்பட்டன. அதன்பின்னும் இறாதான் சொத்து பறிமுதலாகிக் கோயிற்கு விற்கப்பட்டு, அரசிறைத்தொகை போக எஞ்சியதெல்லாம் கோயிலொடு சேர்க்கப்பட்டது.

---

* சேந்தனார் பட்டினத்தாரின் செல்வத்தைக் காட்டவில்லையென்று சோழனால் சிறைசெய்யப்பட்டார்.

† அரசவின்பப்பொருளான ஒரு மாங்கனியையுண்டதற்காக ஒரு பார்ப்பனச் சிறுமி நன்னனாற் கொல்லப்பட்டாள்.

கொள்ளையடித்தவர் கலகஞ்செய்தவர் பொருள்களும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன.

தெய்வத்திற்கு மாறான குற்றங்கட்குத் தண்டமும், குற்றவாளி கோயில் வினைஞனாயின் சிறுபான்மை வேலை நீக்கமும் தண்டனையாயிருந்தன. கோயில் வினைஞருள், கீழோர் குற்றத்தை மேலோரும்; மேலோர் குற்றத்தை ஊரவையார், நாட்டதிகாரி, அரசனால் விதந்துவிடுக்கப்பட்ட அதிகாரி, அரசன் ஆகியவருள் ஒருவர் அல்லது பலரும்; கேட்டுத் தீர்ப்பது வழக்கம். ஒப்பிப் பணிசெய்யாதவர்க்குக் கடுந்தண்டவரியும், கோயிற்பொருள் கவர்ந்த பூசகன் அறைகாரன் (உக்கிராணத்தான்) முதலியோர்க்குத் தண்டமும் விதிக்கப்பட்டன. அணிகலமும் தட்டுமுட்டுங் களவாடியவரால் இறுக்கப்பட்ட தண்டத்தொகையைக்கொண்டு, அப்பொருள்கள் வாங்கிவைக்கப்பட்டன. தண்டமிறுக்க இயலாத பூசகர் தம் கோயின்முறை நாட்களில் சிலபல விட்டுக்கொடுத்தனர்.

பெரும்பாலுங் குற்றங்கண்டே தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ஐயுறவானவிடத்தில் மக்களை வதைத்துக் கேட்பதும் உண்டென்பது, பழியஞ்சிய திருவிளையாடலால் அறியக்கிடக்கின்றது. அக்காலத்தில் நடுவுநிலையாக முறை வழங்கப்பட்டதென்பது, மனுமுறைச்சோழன் பொற்கைப் பாண்டியன் நெடுமுடிக்கிள்ளி முதலியோர் செய்தியால் அறியலாம். ஆயினும், சிலவிடத்து ஆராயாமல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டதென்பது, வார்த்திகன் கோவலன் பட்டினத்தார் முதலியோர் வரலாற்றால் அறியப்படும். பட்டினத்தார் தம் நிறைமொழி வன்மையாலேயே தண்டனையினின்று தப்பினர்.

வலிகுன்றிய அரசர் காலத்தில் அரசர்க்கடங்காது வாழ்ந்த மக்களும் உளர். அவர் கூடிவாழ்ந்த ஊர் அடங்காப்பற்று எனப்பட்டது.

கசா. உழவுங் கைத்தொழிலும்

உழவன் உயர்வு: உணவின்றி உயிர்வாழ்க்கையின்மையின், அவ்வுணவை விளைக்கும் உழவர் மன்னுயிர்த்தேருக்கு அச்சாணியாகவும், மன்பதை மரத்திற்கு ஆணிவேராகவும் கருதப்பட்டனர்.

"உழுவார் உலகத்திற் காணியஃ தாற்றா
தெழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து"

என்றார் திருவள்ளுவர்.

சிறப்பாக இரப்பார்க்கொன் றீபவரும் விருந்தினரைப் பேணுபவரும் உழவரேயாவர்.

"இரவா ரிரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது
கைசெய்தூண் மாலை யவர்"

என்று வள்ளுவரும், "இரப்போர் சுற்றம்" என்று இளங்கோவடிகளும்,

"வேளாளன் என்பான் விருந்திருக்க வுண்ணாதான்"

என்று நல்லாதனாரும்,

"எந்நாளும்—காப்பாரே வேளாளர் காண்"

என்று கம்பரும் கூறியிருத்தல் காண்க.

விருந்தோம்பலும் இரப்போர்க் கீதலுமாகிய வேளாண்மை செய்வதினாலேயே, உழவர் வேளாளர் எனப்பட்டனர். வேளாண்மையாவது பிறரை விரும்பிப்பேணுதலை யாளுந்தன்மை. வேள் விருப்பம்.

உழவர் அமைதிக்காலத்தில் உழவுத்தொழிலைச் செய்துவந்ததோடு, போர்க்காலத்தில் போர்ப்பணியும் புரிந்துவந்தனர்.

"வேந்துவிடு தொழிலின் படையுங் கண்ணியும்
வாய்ந்தனர் என்ப அவர்பெறும் பொருளே"

என்று தொல்காப்பியங் கூறுதல் காண்க (1582).

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நாற்பெருங்குலத்தாருள், வேளாளர் ஏனை முக்குலத்தில்லறத்தாரையும் தாங்கிவந்ததினால், வேளாளரே சிறந்த இல்லறத்தாராகக் கருதப்பட்டனர்.* மருதநிலத்தூரில் நிலையாக வசித்து ஆறிலொரு கடமையை அரசனுக்கு ஒழுங்காக இறுத்துவந்தவரும் வேளாளரே.

வண்ணான், மயிர்வினைஞன், செம்மான், குயவன், கொத்தன், கொல்லன், கன்னான், தட்டான், தச்சன், கற்றச்சன், செக்கான், கைக்கோளன், பூக்காரன், கிணையன் (கிணைப்பறையன்), பாணன், கூத்தன், வள்ளுவன், மருத்துவன் ஆகிய பதினெண் தொழிலாரும்; உழவனுக்குப் பக்கத்துணையாயிருந்து தத்தம் தொழிலைச்செய்து அவனிடம் கூலி அல்லது தாம் செய்த பொருட்கு விலை பெற்றுவந்தனர். இதனால், அவர் பதினெண் குடிமக்கள் எனக் கூறப்பட்டு வேளாளருள் அடக்கப்பட்டனர்.

இங்ஙனம் பல்வகுப்பாரையும் உணவளித்துக் காத்த நிலையே, வேளாண்வினையைத் திருக்கைவழக்கம் எனச் சிறப்பித்துக் கூறினர் கம்பர். தெய்வத்திற்குப் படைத்த திருச்சோற்றைப் பலர்க்கும் வழங்குவது திருக்கைவழக்கம் எனப்படும்.

"தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்
ஐம்புலத்தா றோம்பல் தலை"

என்று இல்வாழ்க்கை யதிகாரத்தும் (43),

"இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு"

---

* "இல்வாழ்வா னென்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றி னின்ற துணை"

என்னுங் குறளில் (41), 'இயல்புடைய மூவர்' என்பது அதிகாரவியைபால் அந்தணர் அரசர் வணிகர் என்னும் முக்குலத்தில்லறத்தாரையே குறிக்கும். பிரமசாரியன் வானப்பிரத்தன் சந்நியாசி என்று பரிமேலழகர் கூறியிருப்பது பொருந்தாது. "துறந்தார்க்கும் துவ்வாதவர்க்கும்" என்னுங் குறளிலுள்ள "துறந்தார்" என்னுஞ் சொல்லே துறவியரைக் குறிக்கும்.

"வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்"

என்று விருந்தோம்பலதிகாரத்தும் (81, 85),

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்"

என்று உழவதிகாரத்தும் (1033), வள்ளுவர் கூறியிருப்பதால், உழவனே தலைமைக் குடிவாணன் (Chief Citizen) என்று அவர் கொண்டமை புலனாகும்.

மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத ஊணுடைக் கருவிப்பொருள்களும், அரசியற்கின்றியமையாத இறையும், போருக்கு நேர்வகையும் நேரல்வகையுமான பணியும், உழவரால் அமைவதை நோக்கும்போது,

"பலகுடை நீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர்
அலகுடை நீழ லவர்"

என்று வள்ளுவரும் (1034),

"பொருபடை தருஉங் கொற்றமும் உழுபடை
யூன்றுசால் மருங்கி னீன்றதன் பயனே
....
பகடுபுறந் தருநர் பாரமோம்பிக்
குடிபுறந் தருகுவை யாயினின்
அடிபுறந் தருகுவர் அடங்கா தோரே"

என்று வெள்ளைக்குடிநாகனாரும், (புறம். 35)

"புரப்போர் கொற்றமும்—உழவிடை விளைப்போர்"

என்று இளங்கோவடிகளும் (சிலப். 10 : 149—50), கூறியிருப்பது ஒருசிறிதும் மிகையாகாது.

இருவகை வேளாளர் : வேளாளர், உழுதுண்பாரும் உழுவித்துண்பாரும் என இருவகையர். உழுதுண்பாருக்குக் கருங்களமர் காராளர் என்னும் பெயர்களும், உழுவித்துண்பாருக்கு வெண்களமர் வெள்ளாளர் என்னும் பெயர்களும், உரியன. உழவர், களமர், கடையர், வேளாளர்

என்பன இருசாராருக்கும் பொதுவாகும். ஆயினும், ஈற்றுப்பெயர் தவிர ஏனையவெல்லாம் உழுதுண்பார்க்கே சிறப்பாக வழங்கின. அவருக்கு மள்ளர் என்னும் பெயருமுண்டு. அவர் தந்நிலத்தில் உழுவாரும் பிறர் நிலத்தில் உழுவாரும் என இரு நிலைமையர்.

உழுவித்துண்பார் பலர் வேள் எனவும் அரசு எனவும் பட்டமெய்தி, அமைச்சரும் படைத்தலைவரும் மண்டலத் தலைவரும் சிற்றரசருமாகி, மூவேந்தர்க்கும் மகட்கொடை நேரும் தகுதியராயிருந்தனர். கடையெழுவள்ளல்களுட் பெரும்பாலார் வேளிரே.

நிலவகை: நிலங்கள் இன்றிருப்பது போன்றே, நன்செய் புன்செய் வானவாரி (வானங்காணி) என மூவகைப் பட்டிருந்தன. உழுது பயிரிடப்படுவது உழவுக்காடு என்றும், கொத்திப் பயிரிடப்படுவது கொத்துக்காடு என்றும், பெயர் பெற்றிருந்தன.

செயற்கை நீர்வளம்: உழவுத் தொழிற்கு இயற்கை நீர்வளம் போதாவிடத்து, அரசரால் செயற்கை நீர்வளம் அமைக்கப்பட்டது. வெள்ளச்சேதம் நேராவாறும், பாய்ச்சலுக்கு வேண்டிய நீர் ஓடுமாறும், ஆற்றிற்குக் கரைகட்டலும்; நீரைத்தேக்க வேண்டுமிடத்தில் ஆற்றிற்குக் குறுக்கே அணை கட்டலும்; பேராற்றினின்று கண்ணாறும், கண்ணாற்றினின்று கால்வாயும், கால்வாயினின்று வாய்க்காலும் வெட்டலும்; இவை இயலாவிடத்து, ஏரி குளம் தொடுதலும்; அக்காலத்தரசர் மேற்கொண்ட செயல்களாம். கண்ணாறுங் கால்வாயும் பெரும்பாலும் சோழநாட்டிலும், ஏரி குளம் பெரும்பாலும் பாண்டிநாட்டிலும் வெட்டப்பட்டன.

கரிகால்வளவன் ஈழத்தினின்று பன்னீராயிரம் மக்களைச் சிறை பிடித்துக் கொணர்ந்து காவிரிக்குக் கரை கட்டுவித்தான். இராசேந்திரச் சோழன் சோழகங்கம் என்னும் ஏரியை வெட்டினன். 'முடிகொண்டான்' ஆறும் அவனால் வெட்டப்பட்டது போலும்! காவிரிக் கல்லணை

கி. பி. 1068-இல் வீரராசேந்திரனால் வெட்டப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது.

சோழநாட்டில், இன்னின்ன கண்ணாறு இன்னின்ன வளநாட்டிற்கும், இன்னின்ன கால்வாய் இன்னின்ன வூருக்கும், இன்னின்ன வாய்க்கால் இன்னின்ன பாடகவரிசைக்கும், பாயவேண்டுமென்னும் ஏற்பாடிருந்தது. அதனால், வேலியாயிரம் விளையவும், ஒருபிடிபடியுஞ் சிறிடம் எழுகளிறு புரக்கவும், இருபூவும் முப்பூவும் எடுக்கப்படவும், இயல்வதாயிற்று. பூவென்பது வெள்ளாண்மை.

அரசரின் ஊக்குவிப்பு: நிலம் சரியாய் விளையாத விடத்தும், கடுந்தண்டலாளரைப்பற்றி முறையிட்டவிடத்தும், அரசர் வரிநீக்கஞ் செய்தனர். அயல் நாடுகளிலுள்ள அரிய விளைபொருட்களைக் கொண்டுவந்தும், தமிழ்நாட்டிற் பயிரிடச் செய்தனர்.

> "......................அந்தரத்
> தரும்பெற லமிழ்த மன்ன
> கரும்பிவட் டந்தோன் பெரும்பிறங் கடையே"

என்று அதியமான் மகன் பொகுட்டெழினியை ஔவையார் பாடியிருப்பதால் (புறம். 392), அவன் முன்னோருள் ஒருவன் சீனத்திலிருந்தோ சாவகத்திலிருந்தோ, கரும்பைத் தமிழ்நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்ததாகத் தெரிகின்றது.* மருதநிலத் தெய்வமாகிய வேந்தன் என்னும் இந்திரனுக்குப் புகார்ச்சோழர் விழாக் கொண்டாடியதும், அவன் உழவுத் தொழிற்கு வேண்டும் மழை வளந்தருவன் என்னும் குறிக்கோள் பற்றியதே போலும்!

---

* கரும்பு கீழ்நாட்டில் முதலாவது சீனத்திலும் பின்பு சாவகத்திலும் பயிராயது.

சீனரை வானவர் என்றும் சீனத்தை வானவர் நாடு என்றும் அழைத்தனர் முன்னோர். இனி, சாவகம் நாகநாட்டைச் சேர்ந்ததாதலானும், தேவருலகிற்கு நாகநாடு என்னும் பெயருண்மையானும், சாவகநாட்டு நாகபுரத்தரசர் இந்திரன் என்ற குடிப்பெயர் கொண்டிருந்தமையானும், சாவகத்தை இந்திர நாடு என்று கூறினர் முன்னோர்.

கஎ. வணிகமும் போக்குவரத்தும்

உழவினால் விளைக்கப்படும் பொருள்களையும் கைத்தொழிலாற் செய்யப்படும் பொருள்களையும் உள்நாட்டிற் பகிரவும், உள்நாட்டுப் பொருள்களை வெளிநாட்டிலும் வெளிநாட்டுப் பொருள்களை உள்நாட்டிலும் பரப்பவும், பெரும் பொருளீட்டி நாட்டுச் செல்வத்தைப் பெருக்கவும், வணிகம் இன்றியமையாததென்று கண்ட பண்டையரசர், அதனை ஒல்லும் வாயெல்லாம் ஊக்கிவந்தனர்.

நகரந்தொறும் வணிகர் குழுமம் (Merchant Guild) இருந்தது. நாட்டுப்புற நகராட்சி பெரும்பாலும் நகர வணிகர் கையில் இருந்தது. நகரங்களையெல்லாம் அரசன் நேரடியாக மேற்பார்த்து வந்தனன். தலைமை வணிகனுக்கு எட்டிப்பட்டமும் எட்டிப்புரவும் அளிக்கப்பட்டமை முன்னரே கூறப்பட்டது. வணிகர் குழுமங்கட்கு வலஞ்சை மணிக்கிராமம் அஞ்சுவண்ணம் முதலிய பட்டங்களும் அளிக்கப்பட்டன.

வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பே, நிலவாணிகம் நீர் வாணிகம் ஆகிய இருவகை வணிகமும் தமிழகத்தில் தழைத்தோங்கி யிருந்தன. நிலங்கடந்து செய்யும் நில வணிகம் காலிற்பிரிவு என்றும், நீர்கடந்து செய்யும் நீர் வாணிகம் கலத்திற் பிரிவு என்றும், கூறப்பட்டன.

"முந்நீர் வழக்கம் மகடூஉவோ டில்லை"

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் (980), தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே நீர்வாணிகம் சிறந்திருந்தமை அறியப்படும்.

நிலப் போக்குவரத்து : தடிவழி யென்றும் பெருவழி யென்றும் கூறப்படும் சாலைகள் நாடெங்கும் இருந்தன. அவை 64 சாண் அகலமும் இருமருங்கும் மரங்களும் உள்ளனவாயிருந்தன. 'கோட்டாற்றுச்சாலை' 'மதுரைப் பெருவழி' 'அரங்கம் நோக்கிப் போந்த பெருவழி' 'கொங்குவழி' 'தடிகைவழி' 'வடுகவழி' முதலிய பெயர்களால், தமிழ்நாட்

டுப் பெருநகர்கள் மட்டுமன்றித் தென்னாட்டுச் சீமைகளும் சாலைகளால் இணைக்கப்பட்டிருந்தமை புலனும். தொண்டை நாட்டின் மேற்கெல்லை ஒரு பெரு வழியாயிருந்ததென்பது, 'மேற்குப் பெருவழியாம்' என்னும் கம்பர் கூற்றால் அறியப்படும். ஆங்காங்குள்ள ஊரவையார் அவ்வரவர் ஊரருகே யுள்ள தடிவழிப் பகுதிகளைக் கவனித்து வந்தனர்.

வேட்டைக்குச் சென்ற அரசன் "நெடுமான் றேரொடு பாகனை நிலவுமணற் கான்யாற்று நிற்கப் பணித்து........... இரும்பொழில் புகும்" என நக்கீர் கூறியிருப்பதால், இயன்றவிடமெல்லாம் சங்ககாலத்தரசர் தேரேறிச் சென்றனரென்றும், அதற்குரிய வழிவசதிகள் அமைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்றும், ஊகிக்கலாம்.

சாலைகள் பிரியுமிடங்களில் அல்லது சேருமிடங்களில், அவ்வச்சாலை செல்லும் ஊர்ப்பெயர் பொறித்த வழிகாட்டி மரங்கள் நாட்டப்பட்டிருந்தன.

மாடு குதிரை கோவேறுகழுதை ஆகிய மூவகைப் பொதி மாக்களையுடைய வணிகச்சாத்துக்கள், அடிக்கடி சாலைகளில் இயங்கிக்கொண்டிருந்தன.

கோவலனுங் கண்ணகியும் கௌந்தியடிகளும் அருவிலைச்சிலம்புடன் புகாரிலிருந்து முப்பது காதத் தொலைவிலுள்ள மதுரைக்கும், தேவந்தியும் கண்ணகியின் செவிலியும் அடித்தோழியும் புகாரிலிருந்து மதுரைவழியாய் வஞ்சிக்கும், மணிமேகலை புகாரிலிருந்து வஞ்சிக்கும் பின்னர் வஞ்சியிலிருந்து காஞ்சிக்கும், மாடலன் புகாரினின்று குமரிக்கும் பின்னர்க் கங்கைக்கும், பராசரன் சோணாட்டினின்று சேரநாட்டிற்கும் பின்பு பெரும் பொருளுடன் பாண்டிநாட்டு வழியாகத் தன்னூருக்கும், யாதோர் இடர்ப்பாடுமின்றிச் சென்றதால், அக்காலத்தில் வழிப்போக்கர்க்கு வேண்டும் வழிவசதியும் பாதுகாப்பும் நிரம்பவிருந்தமை யறியப்படும்.

தமிழரசர் அடிக்கடி வடநாட்டின்மேற் படையெடுத்துச்சென்றதும்; அவருள் சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாட்

டுச்செலவில், 100 தேர்களும் 500 யானைகளும் 10,000 குதிரைகளும் 20,000 பண்டமேற்றிய வண்டிகளும், 1,000 சட்டையிட்ட அதிகாரிகளும், மாபெருந்தொகையினரான காலாட்படைஞரும், 102 நாடகமகளிரும், 208 குயிலுவரும், 100 நகைவேழம்பரும், உடன்சென்றதும்; அக்காலத்திருந்த போக்குவரத்து வசதியை ஒருவாறுணர்த்தும்.

'அனுப்பு' என்றொரு வரி முற்காலத்து வாங்கப்பட்டதினால், ஒருகால் அஞ்சல் ஏற்பாடு அக்காலத்திருந்திருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு.

நீர்ப் போக்குவரத்து: பஃறுளியாறு முழுகு முன்னரே, கிழக்கில் சாவகம் மலையா காழகம் (பர்மா) சீனம் முதலிய தேசங்களுடனும், மேற்கில் அரபியா பாபிலோனியா கல்தேயா முதலிய தேசங்களுடனும், தமிழகம் வணிகஞ் செய்து வந்தது.

சீனக்கண்ணாடி சீனக்காரம் சீனக்கிண்ணம் சீனச்சூடன் சீனப்பட்டு முதலிய பண்டங்கள் சீனத்தினின்றும், இலவங்கப்பட்டை கிராம்பூ சாதிக்காய் சாதிப்பத்திரி முதலிய சரக்குகள் நாகநாடுகள் என்னும் கீழிந்தியத்தீவுக் கூட்டத்தினின்றும்,* தமிழரசரின் நால்வகைப் படைகளுள் ஒன்றான குதிரைப் படைக்கு வேண்டுங் குதிரைகள் அரபியாவினின்றும், சித்திரப்பேழை பாவைவிளக்கு மது முதலிய பொருள்கள் யவன நாடுகளினின்றும், தமிழகத்திற்குக் கலங்களில் வந்திறங்கின.

தேக்கு, தோகை (மயில்), அரிசி, அகில், சந்தனம், இஞ்சி, கொட்டை (பஞ்சுச்சுருள்), வெற்றிலை, அடைக்காய் (பாக்கு) முதலிய பல பொருள்கட்குத் தமிழ்ப் பெயர்களே மேலை மொழிகளில் வழங்குவது, பழந்தமிழ்நாட்டு ஏற்றுமதிச் சிறப்பைக்காட்டும்.

---

* "நீல நாக நல்கிய கலிங்கம்" என்னும் சிறுபாணாற்றுப் படையடியால் (96), நாகநாட்டினின்று, ஒருவகை யாடையும் இறக்குமதியானதாகத் தெரிகின்றது. நீல நாகன் என்பது நாகருள் ஒரு பிரிவாகும். 'நல்கிய' என்னும் பாடம் சரியன்று.

கல்தேயா நாட்டைச் சேர்ந்த ஊர் என்னும் இடத்தில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு தமிழ்நாட்டுத் தேக்கவுத்தரம், கி. மு. 3000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்றது. கி. மு. 1000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட சாலோமோன் என்னும் யூதவரசன் காலத்தில், தமிழகத்தினின்று யூதேயாவிற்கு ஏற்றுமதியான தோகையின் பெயர், யூத மொழியான எபிரேயத்தில் துகி என வழங்கி வந்தது.

கடல்வாணிகத்தைப் பெருக்குதற்பொருட்டு, கி. மு. 55-இல் பாண்டியன் ரோமவரசனுக்கும்; கி. பி. 1015-இல் முதலாம் இராசராசனும், கி. பி. 1033-இல் இராசேந்திரனும், கி. பி. 1077-இல் முதற்குலோத்துங்கனும், சீனவரசனுக்கும்; தூது விடுத்தனர்.

முத்தமிழ்நாட்டுக் கடற்கரையிலும், ஒரு காலத்திற்கு ஒன்றும் பலவுமாக, வெவ்வேறு காலத்தில் வெவ்வேறு துறைமுகங்கள் அமைந்திருந்தன. சோழ நாட்டிற்கு மயிலை, மல்லை, புகார், காரைக்கால், நாகை, தொண்டி முதலியனவும்; பாண்டி நாட்டிற்குக் கவாடம், கொற்கை, காயல் முதலியனவும்; சேர நாட்டிற்கு வஞ்சி, முசிறி, தொண்டி, மாந்தை, நறவூர், கொடுங்கோளூர், காந்தளூர், விழிஞம், கோழிக்கோடு* முதலியனவும்; துறைநகர்களாய் இருந்து வந்தன.

துறைமுகந்தோறும் கலங்கரை விளக்கம் (Light House) இருந்தது. புகார் கவாடம் வஞ்சிபோன்ற தலைமை அல்லது கோநகர்த் துறைமுகங்களில், பல்வேறு நாட்டுக் கலங்கள் பல்வகைப் பண்டங்களை நாள்தோறும் ஏற்றுவதும், இறக்குவதுமாயிருந்தன. ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியுமான அளவிடப்படாத பண்டப்பொதிகள், ஆயத்திற்காக நிறுக்கப்பட்டு அவ்வத் தமிழ்நாட்டரச முத்திரை

* கோழிக்கோட்டில் ஏற்றுமதியான துணியே, பிற்காலத்தில், அத்துறைமுகப் பெயரின் ஆங்கிலவடிவான கலிக்கட் (Calicut) என்பதிலிருந்து திரிக்கப்பட்ட கலிக்கோ (Calico) என்னும் சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டது.

பொறிக்கப்பட்டபின், துறைமுகத்தைவிட்டு நீங்கும் வரை சிறந்த காவல் செய்யப்பட்டிருந்தன. அணியவும் சேயவு மான பல்வேறு நாட்டிலிருந்து வந்த புலம்பெயர் மாக்கள் தங்குவதற்கு, வசதியான சேரிகளும் விடுதிகளும் இருந் தன. தமிழகக் கீழ்கடற்கரையில் நாகநாட்டார் குமரி முதல் வங்கம் வரை பலநகரங்களில் வந்து தங்கியிருந்தமை யால், அவை நாகர்கோயில், நாகபட்டினம், நாகூர், நாகபுரி எனப்பெயர் பெற்றன. மீன் பிடிக்கும் கட்டுமரம் முதல் குதிரைப் படையேற்றத்தக்க நாவாய் வரை, பலதரப்பட்ட மரக்கலங்கள் தமிழ்நாட்டு வணிகர்க்குச் சொந்தமாயிருந் தன. ஏலேலசிங்கன், கோவலன் முன்னோர், பட்டினத் தார் என்னும் திருவெண்காடர் முதலியோர் பெருங்கல வணிகராவர். "ஏலேலசிங்கன் கப்பல் ஏழுகடல் சென்று ஆம் மீளும்" என்பது பழமொழியாகும்.

சேரன் செங்குட்டுவன் "கடற்கடம் பெறிந்த காவலன்" என்றும், "கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டு வன்" என்றும், புகழப் பெறுவதால்; அக்காலத்தரசர் பகைவராலும் கடற்கொள்ளைக்காரராலும் விளைக்கப்படும் தீங்குகளைப் போக்கிக் கடல் வணிகத்தைக் காத்தமை ஊகிக்கப்படும். பீலிவளை நாகநாட்டினின்று புகார்வந்து மீளவும், மணிமேகலை ஈழத்திற்கும் சாவகத்திற்கும் சென்று மீளவும், வசதியும் பாதுகாவலுமான மரக்கலப் போக்குவரத்து அக்காலத்திருந்தது.

"நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியுங்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னுங்
குடமலைப் பிறந்த வாரமு மகிலுந்
தென்கடல் முத்துங் குணகடற் றுகிருங்
கங்கை வாரியுங் காவிரிப் பயனு
மீழத் துணவுங் காழகத் தாக்கமு
மரியவும் பெரியவு நெரிய வீண்டி"

என்னும் பட்டினப்பாலைப் பகுதியால் (185—192), புகாருக்கு வந்து சேர்ந்த இருவகை வணிகப் பொருட் பெருக்கை ஒருவாறுணரலாம்.

கரு. கலையுங் கல்வியும்

பண்டைத் தமிழகத்தில் கல்வி இக்காலத்திற்போல், அரசியல் திணைக்களங்களுள் ஒன்றாக இருந்ததில்லை. ஆசிரியரின் முயற்சியினாலும் பொதுமக்களின் போற்றரவினாலுமே, பொதுக்கல்வி நாட்டிற் பரப்பப்பெற்று வந்தது. கற்றுவல்ல புலவரையே அரசர் ஓரளவு போற்றிவந்தனர்.

பொதுக் கல்வி: எழுத்தும் எண்ணும் கற்பித்த துவக்கக்கல்வியாசிரியர்க்கு இளம்பாலாசிரியர் என்றும், சிற்றிலக்கணமும் நிகண்டும் கணக்குங் கற்பித்த நடுத்தரக் கல்வியாசிரியர்க்குக் கணக்காயர் என்றும், ஐந்திலக்கணமும் அவற்றிற்குரிய இலக்கியமுங் கற்பித்த மேற்றரக் கல்வியாசிரியர்க்கு ஆசிரியர் என்றும், பெயர். ஆசிரியர், நூலாசிரியர் நுவலாசிரியர் (போதகாசிரியர்) உரையாசிரியர் என மூவகையர்.

துவக்கக்கல்வி மாணவர்க்கும் நடுத்தரக் கல்வி மாணவர்க்கும், பள்ளிப் பிள்ளைகள் என்றும், மாணியர் என்றும் மாணவர் (மாணவகர், மாணுக்கர்) என்றும், சட்டர் என்றும், பெயர். அவருள் தலைமையானவன் சட்ட நம்பி அல்லது சட்ட நம்பிப் பிள்ளை (சட்டாம் பிள்ளை) எனப் பட்டான். மேற்றரக் கல்வி மாணவர்க்கு மாணவர் என்றும், மழபுலவர் என்றும், கற்றுச்சொல்லியர் என்றும், பெயர்.

துவக்கக்கல்வி நிலையிலும் நடுத்தரக்கல்வி நிலையிலும் மாணவரின் பெற்றோரும், மேற்றரக் கல்வி நிலையில் மாணவரும், ஆசிரியர்க்குச் சம்பளம் இறுத்து அவரைப்போற்றி வந்தனர். ஏழையாயிருந்து ஆசிரியனுக்குத் தொண்டு செய்யும் மாணவனுக்கு முத்தரக் கல்வியும் இலவசமாய்க் கற்பிக்கப்பட்டது.

சிறப்புக் கல்வி: மாணவர் பொதுக்கல்வி கற்றபின், இசை நாடகம் கணியம் மருத்துவம் முதலிய சிறப்புக் கலைகளை, அவ்வக்கலையாசிரியர் வாயிலாய்க் கற்றனர். அக் காலத்து நூல்களெல்லாம் செய்யுள் வடிவிலிருந்தமையின்,

எவ்வகை நூற்கல்விக்கும் சிறந்த இலக்கணக் கல்வி இன்றி யமையாததாயிருந்தது.

பொருள் கொடுப்போர்க்கும் பணிவிடை செய்வோர்க் கும் கலைப்பயிற்சி யளிக்கப்பட்டது.

மெய்ந்நூற் கல்வி: பொதுக்கல்வி கற்றபின், அல்லது பொதுக்கல்வியுஞ் சிறப்புக்கல்வியுங் கற்றபின், மெய்ப் பொருளறிவு பெற விரும்பினவர், காட்டகத்துள்ள முனிவ ரிடம் அல்லது யோகியரிடம் சென்று மூவாண்டு மெய்ந் நூற்கல்வி கற்றதாகத் தெரிகின்றது.

"வேண்டிய கல்வி யாண்டுமூன் றிறவாது"

என்பது தொல்காப்பியம் (1134).

செய்யுளியற்றும் திறம்: எண்ணும் எழுத்தும் தவிர எவ்வகைக் கல்வியும் செய்யுள் வாயிலாகவே கற்றமை யாலும், இளமையிலிருந்து செய்யுள் செய்தும் செய்யுளிற் பேசியும் பயின்றமையாலும், பண்டைப் புலவரெல்லாம் செய்யுளியற்றுந் திறம் சிறக்கப்பெற்றிருந்தனர்.

அரசர் தமிழை வளர்த்தலும் புலவரைப் போற்றலும்: பாண் டியர் தொன்றுதொட்டுக் கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டு வரை கழகம் (சங்கம்) இருத்தி, நூல் நிலையம் போற்றி,* முது நூலாராய்ச்சியும் புது நூலாக்கமும் நிகழ்வித்து, முத் தமிழை வளர்த்துவந்தனர். கழகங் குலைந்தபின், முத்தமி ழரசரும் தத்தம் அவையில் ஓரிரு சிறந்த புலவரை யமர்த்திப் போற்றிவந்தனர். அவைக்களப் புலவர்க்கும், நூலரங்கேறியவர்க்கும், அரசரைப் புகழ்ந்து பாடியவர்க் கும், முற்றூட்டும் சிறந்த பரிசும் அளிக்கப்பட்டன. ஆடல் பாடல் வல்லாரும் அரங்கேறி ஆயிரத்தெண் கழஞ்சுபொன் பெற்றமை முன்னரே கூறப்பட்டது. அரங்கேற்றம் அரசன் முன்னிலையிலும் அவ்வத்தமிழிற் சிறந்த அதிகாரி யின் தலைமையிலும் நடைபெற்றது. அரங்கேறிய நூலா

* இடைச்சங்க நூல் நிலையத்தில்மட்டும் எண்ணாயிரத்தெச்சம் நூலிருந்ததாக வழிமுறைச் செய்தி கூறும்.

சிரியரை வெண்பட்டணிவித்து யானைமேலேற்றி நகர்வலம் வருவிப்பது வழக்கம்.

இலக்கியப் புலவரும் சமயநூற் புலவரும் சொற்போர் நிகழ்த்தி உண்மை நாட்டற்கு, தலைநகர்தொறும் பட்டிமண்டபம் என்னும் தருக்கமண்டபம் இருந்தது. புலவரிடைத் தெய்வப் புலமையையும் பிறருள்ளக் கருத்தறியும் ஆற்றலையும் வளர்த்தற்பொருட்டு, அரசர் அவ்வப்போது தம் உள்ளத்திலுள்ள கிளர்ச்சிமிக்க கருத்தைப் பற்றி அவரைப் பாடச் சொல்வதுண்டு. அங்ஙனம் பாடப்படுவது கண்டசித்தி எனப்பட்டது. அரசருடைய உள்ளக்கருத்தை அறிவிப்பதும் ஐயுறவைத் தெளிவிப்பதுமான பாடற்குப் பொற்கிழி யளிக்கப்பட்டது. இத்தகைய சமையங்களில், இங்ஙனம் பாடினார்க்கிதுவென்று விளம்பி முன்னரே பொற்கிழியைச் சங்கமண்டபத்தில் தூக்கிவிடுவது பாண்டியர் வழக்கம்.

குறிக்கை (சமசியை) பாடலும், அரிகண்டம் எமகண்டம் போன்ற கடும்பா (ஆசுகவி) பாடலும், அரசர் அவ்வப்போது நல்லிசைப் புலவர்க்கும் கடும் பாவலர்க்கும் நடத்திவந்த செய்யுட் போட்டி வகைகளாகும்.

தக்க புலவர் தலைமையமைச்சராகவும் தூதராகவும் அமர்த்தப்பெற்றனர். அவைக்களத் தலைமைப் புலவர்க்கும், அரங்கேறிய புலவர்க்கும், பட்டிமண்டபத்தில் வென்ற புலவர்க்கும், சிவிகை குடை கொடி முதலிய கொற்றச் சின்னங்கள் அளிக்கப்பட்டன. புலவரின் பரிந்துரைக்கும் வேண்டுகோட்கு இணங்குவதும், அவரது அறிவுரையையும் அறவுரையையும் இடித்துரையையும் ஏற்றுக்கொள்வதும், அவரது புலந்துரையையும் பழிப்புரையையும் பொறுத்துக் கொள்வதும், செவ்வியறியாதும் விடைபெறாதும் எச்சமயத்திலும் ஓலக்க மண்டபத்திற்குள் அவரைப் புகவிடுவதும், அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதும், அவரை வழிவிடுக்கும்போது ஏழடி பின்போய் மீள்வதும், அக்காலத்தரசர் பலர் செயல்களாகும்.

பரிசளியாவிடத்தும் தம்மை அவமதித்தபோதும் புலவர் அரசரைச் சாவிப்பதுமுண்டு.

கல்வித்தரவுயர்வு : அக்காலப் புலவர் கடுத்துப் பாடும் ஆற்றலுடையராயிருந்து செய்யுளிலேயே தம்முள் உரையாடி வந்தனர். நிகண்டு என்னும் அகராதியுட்பட அனைத்திலக்கியமும் செய்யுள் வடிவிலேயே யிருந்தது. மதுரைச் சங்கத்திலும் பிற புலவரவையிலும் அரங்கேறிய பின்னரே நூல்கள் நாட்டில் உலவலாயின.

கல்வி வளர்ச்சி : தலேச்சங்கத்தில் இருந்த புலவர் ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்றும், அவருள்ளிட்டுப் பாடியவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்றும், அவரைப் போற்றிய பாண்டியருள் கவியரங்கேறியவர் எழுவரென்றும்; இடைச்சங்கத்தில் இருந்த புலவர் ஐம்பத்தொன்பதின்மர் என்றும், அவருள்ளிட்டுப் பாடியவர் மூவாயிரத்தெழுநூற்றுவர் என்றும், அவரைப் போற்றிய பாண்டியருட் கவியரங்கேறியவர் ஐவர் என்றும்; கடைச்சங்கத்தில் இருந்த புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்றும், அவருள்ளிட்டுப் பாடியவர் நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்றும், அவரைப் போற்றிய பாண்டியருள் கவியரங்கேறியவர் மூவர் என்றும், முச்சங்க வரலாறு கூறும்.

இதுபோதுள்ள கடைச்சங்க இலக்கியத்திலிருந்து அறியப்படும் புலவர் ஏறத்தாழ எழுநூற்றுவர் ஆவர். அவருள் மகளிர் இருபத்திருவரும் அரசர் பன்னிருவர்க்கு மேற்பட்டவரும் ஆவர்.

அறுவைவாணிகன், ஓலேக்கடைக்காரன், கணியன், கூத்தன், கூலவாணிகன், பாணன், பொருநன், மருத்துவன், வண்ணக்கன் முதலிய பல்வகைத் தொழிலாளரும்; காவற்பெண்டு, அரசி, குறமகள், பேய்மகள் முதலிய பலதர மகளிரும்; புலவராயிருந்தனர்.

கடைச் சங்கத்திற்குப் பிற்காலத்திலும், சேரமான் பெருமாள் நாயனரும் குலசேகராழ்வாரும் கண்டராதித்

தரும் அதிவீரராமபாண்டியனும் போலும் அரசரும், திரு வெண்காடர்போலும் வணிகரும், 2-ஆம் ஔவையாரும் காரைக்காலம்மையாரும் போலும் மகளிரும், பலர் புலவரா யிருந்தனர்.

வரலாற்றிற் கெட்டாத புலவர், சங்ககாலத்திலும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் எத்துணையரோ அறியோம்.

ஆசுகவிகள் காசு என்று பிற்காலத்தில் வாங்கப்பட்ட வரி, அரசவொப்பம் பெற்று அவர் வாழ்க்கைச் செலவிற்கு வாங்கப்பட்டது போலும்!

அரசர் இலக்கியத்தொண்டு : அரசர் புலவரை நூலியற்று மாறு ஊக்கியும் தாமும் நூலியற்றியும் வந்ததுடன், பல தனிப்பாடல்களையும் பாவும் பொருளும் அளவும் பற்றித் தொகுத்தும் தொகுப்பித்தும் உள்ளனர். நற்றிணை தொகுப்பித்தோன் பாண்டியன் பன்னாடு தந்தமாறன் வழுதி. குறுந்தொகை தொகுத்தோன் பூரிக்கோ. ஐங் குறு நூறு தொகுப்பித்தோன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை. அகநானூறு தொகுப்பித்தோன் பாண் டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி.

கக௬. சமயமும் கொள்கையும்

இம்மை மறுமை நலங்கட்கும் வீட்டின்பத்திற்கும் இறைவனருள் இன்றியமையாததென்னுங் கொள்கை பற்றி, பண்டைத்தமிழரசர் தமக்கும் தம்குடிகட்கும் நலம் வருவித்தற்பொருட்டு, தமக்கிசைந்ததொரு சமயத்தைக் கடைப்பிடித்து இறைவனைவழிபட்டு வந்தனர்.

தமிழரசருங் குடிகளும் முதலாவது ஐந்திணைத் தெய்வங்களை வணங்கி வந்தனர். குறிஞ்சிக்குச் சேயோன் என்னும் முருகனும், முல்லைக்கு மாயோன் என்னுந் திருமாலும், மருதத்திற்கு வேந்தன் என்னும் இந்திரனும், நெய்தற்கு வருணன் (வாரணன்) என்னும் கடலோனும், பாலைக்கு மாயோள் என்னுங் காளி (கொற்றவை)யும், தெய்வமாயிருந்தனர்.

வருணவணக்கம் நாளடைவில் நின்றுவிட்டது. இந்திரவணக்கம் கடைச்சங்கத் திறுதிவரையிருந்தது. மற்ற முத்தெய்வ வணக்கமும் நெடுகலுந் தொடர்ந்தது.

கடைச்சங்க காலத்தில், காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலும் மதுரையிலும் வஞ்சியிலும் பற்பல தெய்வங்கட்குக் கோயில் இருந்தது. புகாரிலிருந்த கோயில்கள், கற்பகக் கோயில், வெள்யானைக் கோயில், பலதேவர் கோயில், கதிரவன்கோயில், கயிலைக்கோயில், முருகன்கோயில், வச்சிரப் படைக்கோயில், சாத்தன்கோயில், அருகன்கோயில், நிலாக் கோயில், சிவன்கோயில், திருமால்கோயில், முதலியன. முருகன் சிவன் திருமால் பலதேவன் ஆகிய, நால்வர்க்கும் எல்லாத் தலைநகர்களிலும் கோயில் இருந்தன.

தெய்வங்கள் பெருந்தெய்வம் என்றும் சிறு தெய்வம் என்றும் இருவகைப்படும். சமயத்தெய்வங்கள் பெருந் தெய்வமும் மற்றவை சிறுதெய்வமுமாகும். சைவம் வைணவம் ஆருகதம் பௌத்தம் பிரமம் உலகாயதம் என்னும் ஆறும், கடைச்சங்கக் காலத்து அறுசமயம் என்னலாம். அகம் அகப்புறம் புறம் புறப்புறம் என நாலாறு

சமயமாகப் பகுத்துக் கூறியது பிற்காலத்ததாகும். சிவவழிபாடும் மால்வழிபாடும் தொன்றுதொட்டுத் தென்னாட்டிற்குரியவாதலின், அவ்விரண்டும் பற்றிய சைவமும் வைணவமுமே தமிழரசரால் பெரும்பாலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. அவ்விரண்டனுள்ளும் சிவநெறியே அரசரிடைச் சிறந்திருந்தது. இறைவன் என்றும் பிறவாயாக்கைப் பெரியோன் என்றும் சிவனுக்கு வழங்கிய பெயர்களே, சிவநெறித் தலைமையை உணர்த்திவிடும்.

சிறுதெய்வங்கள், காற்றும் நெருப்பும் முதலிய இயற்கைத்தெய்வமும், சூரரமகளும் பூதமும் முதலிய பேய்த் தெய்வமும், கதிரவனுந் திங்களும் முதலிய கோள் தெய்வமும், பட்டமறவனாகிய நடுகல்தெய்வமும், இறந்த கற்பியாகிய பத்தினித்தெய்வமும், நால்வகை வருணத்திற்குரிய வருணத்தெய்வமும், ஆறும் மலையும் நகரும் முதலிய இடத்திற்குரிய இடத்தெய்வமும், கல்வியுங் காதலும் போரும் முதலிய தொழிற்குரிய தொழிற்றெய்வமும், காப்புமட்டும் அளிப்பதாகக் கருதப்படும் காப்புத்தெய்வமும் எனப் பலவகையாம்.

கடைச்சங்கக் காலம் வரை, அரசரும் புலவரும் பொதுமக்களுமாகிய முத்திறத்தாரிடையும், சமவியற் கொள்கையும் பிறர்மதப் பொறையும் இருந்துவந்தன. அதன்பின் சமயப் போர் தமிழ்நாட்டில் தலை தூக்கிற்று. முதலாவது, வைதிக சமயம் எனப்படும் சைவ வைணவங்கட்கும் அவைதிக சமயம் எனப்படும் சமண பௌத்தங்கட்கும் இடையே போர் எழுந்தது. பின்னர்ச் சமண பௌத்தங்கள் ஒடுக்கப்பட்டபின், சைவ வைணவங்கட்கிடையே போர் மூண்டது.

சங்ககாலத்தரசரும் முதலாம் இராசராசன் இராசேந்திரன் முதலிய பிற்காலத்தரசரும், தாம் கடைப்பிடித்த சமயக் கோயில்கட்கு மட்டுமன்றிப் பிற மதக் கோயில்கட்கும் மானியம் விட்டனர். ஆயின் 8-ஆம் நூற்றாண்டினனும் சமணனுமான மகேந்திரவர்மப் பல்லவன் சைவ

சமய குரவருள் ஒருவரான திருநாவுக்கரசரைப் பலவகை யில் வதைத்துக் கொல்ல முயன்முன். அதே நூற்ருண் டினனும் சிவனடியாருள் ஒருவனுமான நெடுமாறன், எண்ணுயிரம் சமணரைக் கழுவேற்றினுன். 12-ஆம் நூற் ருண்டினனும் சைவனுமான 2-ஆம் குலோத்துங்கன், கூரத்தாழ்வான் பெரியநம்பி என்னும் இரு வைணவ குரவரை முறையே கண்பறித்துச் சாகடித்தான்; அதோடு தில்லை மன்றிலிருந்த திருமாலுருவத்தையும் பெயர்த்துக் கடலில் எறிந்துவிட்டான். இங்ஙனம் ஒரு சில அரசர் நெறி திறம்பி நடந்தனர். திருமங்கையாழ்வார் நாகையி லிருந்த பொற்புத்த வுருவைக் கொள்ளையடித்து, திருவரங் கக் கோயிலைப் புதுப்பித்தாரென்று, ஒரு பரவை வழக்குச் செய்தி வழங்கிவருகின்றது.

உ௦. திருப்பணிகள்

இம்மை மறுமை வீடென்னும் மும்மையின்பத்திற்கும் இறைவழிபாடு இன்றியமையாததாகக் கருதப்பட்டமையின், பண்டைத் தமிழகத்தில் இங்கிலாந்திற்போல் மதத்துறையும் ஓர் அரசியல் திணைக்களமாக இருந்து வந்தது. பிற மதக்கோயில்கட்கும் இடையிடை மானியம் விடப்பட்டதேனும், சைவவைணவக் கோயில்களே பெரும்பாலும் அரசரின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன.

பேரரசரெல்லாரும் ஒன்றும் பலவுமாகப் பெருங்கோயில்கள் கட்டிவைத்தனர். கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த கோச்செங்கட்சோழன் எழுபது சிவன்கோயில்கள் கட்டினான். கி. பி. 10-ஆம் 11-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த முதலாம் இராசராசன் தஞ்சைப்பெருவுடையார் கோயிலைக் கட்டி விலையேறப்பெற்ற அணிகலங்கள் ஊர்திகள் தட்டுமுட்டுக்களுடன், 35 ஊர்களைத் தேவதானமாக விட்டான். கோயில் கட்டாத அரசர் இறையிலியும் அணிகலங்களும் பிறவும் அளித்தனர்.

கோயிற்கு, கோட்டம், குடிகை, தேவகுலம், தளி, நகரம், பள்ளி, மந்திரம், மாளிகை, அம்பலம் முதலிய பல பெயர்கள் வழங்கின. கோயில்கள் சிறுகோயில் பெருங்கோயில் என இருதிறத்தன. சிறுகோயில்களை ஊரவையாரும் பெருங்கோயில்களைத் தனிக் குழுவாரும் கவனித்து வந்தனர். பெருங்கோயிலை மேற்பார்ப்பவர்க்குக் கோயில் வாரியத்தார் என்றும் ஸ்ரீகாரியம் பார்ப்பார் என்றும், அவருள் தலைவனுக்கு ஸ்ரீகாரியக் கண்காணி நாயகம் என்றும், பெயர். சிவன்கோயிலை மேற்பார்ப்பவர் மகேசுவரர் என்றும், திருமால் கோயிலை மேற்பார்ப்பவர் மகாவைணவர் அல்லது தானத்தார் என்றும், பொதுவாகக் கூறப்பெறுவர். கோயிற் காரியங்களை நடத்திவைப்பதற்கு ஆனவாள் என்றோர் அரசியல் வினைஞனும் இருந்தான்.

கோயிற் பூசாரிக்குத் திருவடி பிடிப்பான் என்றும், போற்றி என்றும், நம்பியான் என்றும், அவன் துணை

வனுக்கு எடுத்துக் கைநீட்டி என்றும், பெயருண்டு. * இவர் அணுக்கத் தொண்டராவர். இவரல்லாது திருக்கைக் கோட்டி யோதுவார், தேவரடியார் (பதியிலார்), சாக்கையன், பண்டாரி, அறைகாரன், தேவகன்மிகள், மெழுக்கடிகள், திருவிளக்கிடுவோர், திருமெய்க் காப்பு (திருமெய் காப்போன், திருமேனி காவல்) முதலிய எத்தனையோ வினைஞர் கோயிலைச் சேர்ந்திருந்தனர். பெருநாடு முழுதுமிருந்த திருக்கைக் கோட்டி யோதுவார்க்குத் தேவார நாயகம் என்றொரு தலைவனிருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

இறையிலி (தேவதானம்), நன்கொடை, நேர்த்திக் கடன், காணிக்கை, வரி, தண்டம், பறிமுதல் ஆகிய எழுவகையில், கோயிற்கு வருமானம் வந்துகொண்டிருந்தது.

கோயிற் செலவிற்கெல்லாம் பொதுப்பட விடப்பட்டிருந்த இறையிலியுடன், வெவ்வேறு செலவிற்குத் தனித் தனி அவ்வப்போது அரசராலும் பெருமக்களாலும் விடப்பட்டு வந்த இறையிலிகளும் உள. அவை திருவிழாப் புறம், கற்றளிப்புறம், நந்தவனப்புறம், அடுக்களைப்புறம், அவலமுதப்புறம், அக்காரவடிசி லமுதப்புறம், மெழுக்கடிப்புறம், திருவனந்தற்கட்டளை முதலியன. கோயிற் பணியாளர்க்குப் பகிரப்படும் திருச்சோற்றிற்காக விடப்படும் கட்டளை அட்டிற்பேறு எனப்பட்டது. ஒருவர் சிறிதுகாலம் நுகர்ந்தபின் கோயிற்கு விடுமாறு அளிக்கப்படும் நிலத்திற்கு இறைக்கட்டளை என்று பெயர்.

கோயிலில் விளக்கேற்றுதற்கும் பிறதிருப்பணிகட்கும் பார்ப்பனரை உண்பிப்பதற்கும், வேறு வேறாக, அரசராலும் பெருமக்களாலும் பொதுமக்களாலும் கோயிலில் நிதிகளும் தொகைகளும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் வட்டியைக்கொண்டே அப்பணிகள் செய்யப்பட்டு வந்தமையின், அம்முதல்கள் அழியாதிருந்தன. வட்டி பொலிசை எனப்பட்டது. தாம் குறித்த திருப்பணிகளும்

* உவச்சன் (ஓச்சன்) என்பது காளிகோயிற் பூசாரியின் பெயர். குருக்கள் பண்டாரம் புலவன் என்றும் பூசாரிக்குப் பெயருண்டு.

அறங்களும் நாள்தோறும் அல்லது நிலையாக நடைபெறற் பொருட்டு, அவற்றைப் பொலிசையைக்கொண்டே நடத்த வேண்டுமென்று, கொடையாளரே குறித்துவிடுவது மரபு.

பறிமுதலான குற்றவாளிகளின் சொத்துக்கள் கோயிற்கு விற்கப்பட்டு, அரசிறை நிலுவை போக எஞ்சிய தெல்லாம், கோயிலொடு சேர்க்கப்பட்டது.

கோயில் வருமானத்தில் செலவுபோக எச்சமெல்லாம் அறமுங் கல்வியுமாகிய பொதுநலப் பணிக்குச் செலவிடப் பட்டது. அக்காலத்துக் கோயில்கள் பின்வருமாறு பல துறையில் பொதுநலத் தொண்டாற்றி வந்தன.

(1) தொழிற்றுறை: கோயில் நிலங்கள் ஏழையுழவ ரிடத்தும், கோயிற் கன்றுகாலிகள் ஏழையிடையரிடத்தும், வாரச் சாகுபடிக்கும் வளர்ப்பிற்கும் விடப்பட்டன.

சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில், சூரலூரை யடுத்திருந்த கோயிற் குளமும் வாய்க்காலும் அணையும், பிள்ளையான் என்னும் செம்படவன் பார்வையிலும், அவற்றின் பழுது பார்ப்பு சூரலூர் வெட்டியாளிடத்தும், விடப்பட்டிருந்தன. பிள்ளையானுக்குக் கோயிற்குடிகள் செலுத்தும் வாய்க் கால்பாட்டமும் பாசிப்பாட்டமும், வெட்டியாளுக்குச் சம்பளமும் உம்பளமும், கைம்மாறாக அளிக்கப்பட்டன. *

கண்காணிப்பு, வழிபாடு, மடைத்தொழில், துப்புர வாக்கம், அலங்கரிப்பு, கணக்கு, காவல் முதலிய பல் துறை பற்றிய அலுவலாளரொடு; இசைவாணரும் கூத்தரும் கம்மியரும் பணிமக்களும் குடிமக்களுமாக; எத்துணையோ பேர் கோயிலில் நிலையாக அமர்த்தப்பெற்றுத் தக்க சம்ப ளம் பெற்றுவந்தனர்.

தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலில், தேவார ஓது வார் நாற்பத்தெண்மரும், பதியிலார் நானூற்றுவரும், இசைக்கருவி யியக்குவார் பற்பலரும், சாக்கையரும், கணியரும், ஐவகைக்கொல்லரும், குயவரும், தையற்கார

* P. K., pp. 222—223.

ரும், வண்ணாரும், முடியலங்கார வினைஞரும், உட்பட; ஏறத்தாழ ஆயிரவர் நிலையான வினைஞராக அமர்த்தப் பெற்றிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. பஞ்சகாலத்தும் பிற காலத்தும், உணவிற்கு வழியற்ற ஆடவரும் பெண்டிரும் கோயிற்கடிமை புக்குக் கோயிற்பணியாற் பிழைத்துவந் தனர். அவருக்கு மணக்கவும் குடும்பவாழ்க்கை நடத்த வும் உரிமையிருந்தது.

(2) பணத்துறை: பணம் வேண்டியவர்க்கு, வட்டிக் கீடாகக் கோயிலில் குறிப்பிட்ட விளக்கேற்றுமாறு, கோயிற் பண்டாரத்தினின்று கடன் கொடுக்கப்பட்டது.

வரகுணபாண்டியனால், திருச்செந்திற் கோயில் நித்த வழிபாட்டிற்காக 1400 பொற்காசு பன்னிரூராரிடைப் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டது. வட்டி ஆண்டிற்கு ஒரு காசிற்கு இருகலம் நெல் என்றும், வட்டியைக்கொண்டு வழிபாட்டை நடப்பிக்கவேண்டுமென்றும், வட்டி நிலுவை யாயின் இரட்டியும் 25 காசு தண்டமும் இறுக்கவேண்டு மென்றும், விதிக்கப்பட்டது.*

அறத்திற்கும் கட்டளைக்கும் கோயிற்குக் கொடுக்கப் படும் பணத் தொகைகள், கோயிலதிகாரிகளிடமாவது, ஊரவையாரிடமாவது, நகரத்தாரிடமாவது, தனிப்பட்டவ ரிடமாவது ஒப்படைக்கப் படுவதுண்டு.

(3) கல்வித்துறை: எண்ணாயிரம் என்ற இடத்தில் ஒரு மறை நூல் (வேத) விடுதிக் கல்லூரியும், திருமுக் கூடல் என்னும் இடத்தில் ஒரு வடமொழி விடுதிக் கல்லூரியும், திருவொற்றியூரில் வியாகரணதான மண்டபம் என்னும் வடமொழிப் பாணினியிலக்கணக் கல்லூரியும், கோயிலொடு சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. எண்ணாயிரத்தில் 300 மாணவரும் 10 ஆசிரியரும் இருந்தனர். சில இடங் களில் வானநூலும் தருக்கமும் பிரபாகரம் என்னும் மீமாம்சை நூலும் வடமொழியிற் கற்பிக்கப்பட்டன. மாணவர்க்குக் கல்வியும் ஊணுடை யுறையுளும் இலவச

---

* P. K. pp. 90—91.

மாய் அளிக்கப்பட்டன. அதற்குப் போதிய இறையிலிகள் விடப்பட்டிருந்தன.

பல இடங்களில் இதிகாச புராணங்கள் பொதுமக்கட்குத் தமிழில் விரித்துரைக்கப்பட்டன. அதற்கும் இறையிலி விடப்பட்டிருந்தது.

(4) கலைத்துறை : இசை கூத்து ஓவியம் சிற்பம் வண்ணம் முதலிய பல கலைகள், கோயில் வாயிலாய் வளர்க்கப்பெற்றன.

(5) வரலாற்றுத் துறை : கல்வெட்டுக்கள், கோயில், மண்டபம், பாறை, வெற்றித்தூண், மலைக்குகை, படிமை, நடுகல் முதலிய பலவிடங்களில் வெட்டப்பட்டனவேனும், பெரும்பான்மையாகக் கோயில்களிலேயே அவை இடம் பெற்றன.

கி. பி. 6-ஆம் நூற்றுண்டிற்குப் பிற்பட்ட தமிழரசர் வரலாற்றை அறிதற்கு உறுதுணையானவை கல்வெட்டுக்களே. அரசருடைய போர்ச்செயல்களையும் வெற்றியையுங்கூறும் மெய்க்கீர்த்திகளும், ஊரவையாருக்கும் நாட்டதிகாரிகட்கும் பிறர்க்கும் விடுக்கப்பட்ட அரசவாணைகளும், ஊரவையாரால் அன்றன்று செய்யப்பட்ட புதுத் தீர்மானங்களும், அரசராலும் அதிகாரிகளாலும் பெருமக்களாலும் கொடுக்கப்பட்ட தானப் பட்டயங்களும், கல்லில் வெட்டப்பட்டுக் கோயிலில் எல்லாருங் காணுமிடத்திற் பதிக்கப்பெறுவது, தவிரா வழக்கமாயிருந்தது.

ஒரு சிதைந்த கோயிலைப் புதுப்பிக்கும்போது, ஊரவையார் நாட்டதிகாரி வாயிலாய் அரசனுக்கறிவித்து அவனது இசைவு பெற்றபின், கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டுக்களை "இச்சிரி விமானமிடித்துக் கட்டுங்கால் கண்ட சிலா லேகைப்படி" என்று தொடங்கி ஓலைப்படி யெடுத்து, புதுக் கல்வெட்டுப் பொறித்து, கோயில் கட்டிமுடிந்தபின், அப்புதுக் கல்வெட்டுக்களை அதிகாரிகள் காட்டுமிடத்தில் பதிப்பது வழக்கம். கல்வெட்டுப் படியெடுப்பு 'கற்படி

மாற்று' எனப்பட்டது. சிதைந்துபோன கல்வெட்டுக்களைப் புதுப்பிக்கும்போதும் இம்முறையே கையாளப் பெறும்.

(6) அறத் துறை: பார்ப்பனரை யுண்பிக்கும் அக்கிர சாலையும், அடியாரை யுண்பிக்கும் மடமும், இரப்போரை யுண்பிக்கும் அடிசிற்சாலையும், ஆகிய மூன்றனுள் ஒன்றோ பலவோ, பலவூர்களிற் கோயிலோடிணைக்கப்பட்டிருந்தன. பெரும்பற்றப் புலியூரில் இருந்த அறச்சாலை 'அறப்பெருஞ் செல்வி' என்றும், திருமுக்கூடலில் சாத்திரர் என்னும் பார்ப்பன வடமொழி மாணவர்க்கு மருத்தகமாகவும் மருத்துவக் கல்லூரியாகவுமிருந்த ஆயுர்வேத மருத்துவ சாலை (ஆதுல சாலை) 'வீரசோழன்' என்றும், பெயர்பெற்றிருந்தன.

(7) அரசியற் றுறை: அரசிறையிறுக்காத நிலங்களும் ஊர்களும் கோயிற்கு விற்கப்பட்டு, அவ்விலைத் தொகையினின்று அவற்றிற்குரிய அரசிறை யிறுக்கப்பட்டது.

ஊர் மண்டபமில்லாத வூர்களிலெல்லாம், அரசியற் கூட்டங்கள் கோயில் மண்டபத்திலேயே கூட்டப்பட்டன.

சில அரசர் கோயிற்பணியொடு திருநூற்பணியும் செய்துவந்தனர். முதலாம் இராசராசன் திருமுறை கண்டதும், மூன்றாங் குலோத்துங்கன் பெரியபுராணம் இயற்றுவித்ததும், நூற்பணியாம்.

கோயிற் கணக்குகள் ஆண்டுதோறும் நாட்டதிகாரிகளால் தணிக்கை செய்யப்பட்டன. குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

உக. அரசர் விழாக்கள்

அரசர் விழாக்கள் பொதுவும் சிறப்பும் என இருபாற் படும். அவற்றுட் பொதுவாவன :—

(1) மண்ணுமங்கலம் : அரசன் முதன்முறையாக முடி சூடும்போதும், ஆண்டுதோறும் வரும் முடிசூடிய நாளினும், கொண்டாடப்பெறும் விழா மண்ணுமங்கலம் ஆகும். அது நீராடி முடிசூடும் மங்கல வினையாதலால் மண்ணுமங்கலம் எனப்பட்டது. மண்ணுதல் நீராடுதல். தொல்காப்பியர் இதனைச் "சிறந்த சீர்த்தி மண்ணுமங்கலம்" என்பர் (1037).

உழிஞைப் போரில், மதிற்கண் ஓரரசன் மற்றோரரசனைக் கொன்று அவன் முடிக்கலம் முதலியன கொண்டு, பட்டவேந்தன் பெயரால் முடிபுனைந்து நீராடும் மங்கலம், 'குடுமிகொண்ட மண்ணுமங்கலம்' (தொல். 1014) எனப்படும். அது அகத்தோன் மண்ணுமங்கலமும் புறத்தோன் மண்ணுமங்கலமும் என இருவகை.

மாற்றரசன் மதிலையழித்துக் கழுதையேரால் உழுது வெள்ளை வரகுங் கொள்ளுங் கவடியும் வித்தி, அமங்கலமாயின செய்த வெற்றிவேந்தன், அவற்றிற்குக் கழுவாயாக நீராடும் மங்கலம், 'மன்னெயில் அழித்த மண்ணுமங்கலம்' (தொல். 1037) எனப்படும்.

(2) பெருமங்கலம் : ஆண்டுதொறுங் கொண்டாடப் பெறும் அரசன் பிறந்தநாட் கொண்டாட்டம் பெருமங்கலம் ஆகும். அது பெருநாள் எனவும் படும். அதில், அரசன் உயிர்களிடத்துக் காட்டும் அருட்குறிகுறியாகத் தூய வெள்ளணி யணிந்து, சிறைப்பட்டவரை விடுதலை செய்து, கொலையுஞ் செருவும் ஒழிந்து, இறைதவிர்தலும் தானஞ் செய்தலும் பிறவும் மேற்கொள்வது வழக்கம்.

(3) வெற்றி விழா : அரசன் போரில் பெற்ற வெற்றியைத் தன்னகரிலாயினும், மாற்றான் நகரிலாயினும்,

ஈரிடத்துமாயினும், கொண்டாடுவது வெற்றிவிழாவாகும். இதையொட்டி, அம்பலம் பொன்வேய்தல் திருவீதியமைத்தல் முதலிய திருப்பணிகளும், துலாபாரம் இரணிய கருப்பம் முதலிய தானங்களும், செய்வது வழக்கம்.

(4) மகப்பேற்று விழா: அரசனுக்குப் பிள்ளை பிறந்த போது கொண்டாடப்படும் விழா மகப்பேற்று விழா வாகும். பெண் மகப்பேற்றினும் ஆண் மகப்பேறும், ஆண் மகப்பேற்றினும் பட்டத்திற்குரிய முதன் மகற்பேறும், சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பெறும்.

(5) அரங்கேற்று விழா: முத்தமிழும் ஓரிரு தமிழும் பற்றிய நூலியற்றிய ஆசிரியர், அரங்கேறியதைக் கொண்டாடும் விழா அரங்கேற்று விழாவாகும்.

அரங்கேறிய புலவரை வெண்பட்டணிவித்து யானை மேலேற்றி நகர்வலம் வருவித்து, அவருக்குச் சிறந்த பரிசும் சின்னமும் முற்றாட்டும் அளிப்பது அரசர் வழக்கம்.

(6) நடுகல் விழா: போரில் பட்ட சிறந்த மறவர்க்குக் கல்நடும் விழா நடுகல் விழாவாகும்.

(7) பத்தினி விழா: சிறந்த பத்தினிப் பெண்ணுக்கு, அவள் இறந்தபின் கல் அல்லது சிலை நாட்டும் விழா பத்தினி விழாவாகும்.

இனி, சிறப்பாவன:—பஃறுளி நெடியோன் எடுத்த முந்நீர் விழாவும், முசுகுந்தனும் நெடுமுடிக்கிள்ளி வரைப் பட்ட அவன் வழியினரும் கொண்டாடிய இந்திரவிழாவும், முதலாம் இராசராசன் பிறந்தநாளிற் கொண்டாடப்பட்ட சதயத் திருவிழாவும், போன்றவை சிறப்பு விழாவாகும்.

உஉ. சில அரசியற் கருத்துக்கள்

பழந்தமிழரசரும் புலவரும் பொதுமக்களும், பின் வருமாறு பல அரசியற் கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர்.

(1) அரசன் உலகத்திற்கு உயிர்.

(2) தெய்வம், தான், தன் வினைஞர், கள்வர், பகைவர், விலங்கு ஆகிய அறுவழியில் வந்த தீங்குகளை அரசன் நீக்கித் தன் குடிகளைக் காத்தல் வேண்டும்.

(3) அரசன் தொழில்கள், ஓதல் வேட்டல் ஈதல் காத்தல் தண்டித்தல் என ஐந்து.

(4) அரசவெற்றிக்கு அறநெறியாட்சி காரணம்.

(5) அரசவெற்றிக்கு உழவுத் தொழில் காரணம்.

(6) செங்கோலரசன் நாட்டில் மழைவளம் பொழியும்; மக்கள் ஒழுக்கந்தப்பார்; விலங்கு ஊறு செய்யாது; கல்வியும் அறமுந் தழைக்கும். கொடுங்கோல் நாட்டில் இவை நிகழா.

(7) கொடுங்கோல் அரசன் ஆளும் நாட்டினும், கடும் புலி வாழுங் காடு நன்று.

(8) கோன்நிலை திரியின் கோள்நிலை திரியும்.

(9) அரசன் இறப்பைக் கோள்நிலை முன்னறிவிக்கும்.

(10) மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும், காவலன் காவல் இன்றெனில் இல்லை.

(11) மக்களை நன்னெறிப் படுத்துவது அரசன் கடமை.

(12) மழை பெய்யாமைக்கும் விளைவுக் குறைவிற்கும் இயற்கைக்கு மாறான நிகழ்ச்சிக்கும் அரசன் காரணம்.

(13) அல்லற்பட்டழுத குடிகளின் கண்ணீர் அரசனை அழித்துவிடும்.

(14) அறம் பிழைத்த அரசனுக்கு அறமே கூற்றமாகும்.

(15) குடி பழிதூற்றுதல் அரசனுக்கு மிக இழிவு.

(16) அரசர் தெய்வங்களை இகழ்ந்தால் அவர் நாட்டிற்கு அழிவு வரும்.

(17) அரசரால் அவமதிக்கப்பட்ட முனிவரும் புலவரும் சபிக்கின் அரசும் நகரும் அழியும்.

(18) தெய்வங்கட்குப் படைக்கினும் பலியிடினும் மழை பெய்து நாடு செழிக்கும்.

(19) அரச வாழ்க்கை துன்பம் நிறைந்தது (செங்குட்டுவன் கருத்து).

(20) நாடுகளிற் சிறந்தது தமிழ்நாடு (தமிழரசர் கருத்து).

(21) முத்தமிழ் நாடுகளுட் சிறந்தது பாண்டி நாடு (பூதப்பாண்டியன் கருத்து).

(22) அரசின்மையும் வேற்றரசும் நாட்டுக் குற்றமாகும்.

(23) அரசன் எப்படி, குடிகள் அப்படி.

(24) அரசன் குற்றம் குடிகளையும் குடிகள் குற்றம் அரசனையும் சாரும்.

(25) அரசன் பிறநாடுகளை வெல்வது குணமேயன்றிக் குற்றமன்று.

(26) ஒருவன் செய்த அல்லது செய்வித்த கொலைக்கு அவனிடத்து மட்டுமன்றி அவன் குலத்தாரிடத்தும் பழிவாங்கலாம், அது ஒரு தெய்வத்தின் கோபத்தைத் தணிப்பதாகக் கருதப்படின்.

(27) கொள்ளைச் சொத்தும் பறிமுதலும் கோயிற்குச் சேர்க்கப்பெறின் தீதில்லை.

(28) போரில் செய்த தீவினைகட்குக் கோயிற்றிருப் பணிகள் கழுவாய்.

(29) சித்தரும் முனிவரும் போன்ற பெரியாரைத் துணைக்கோடல் அரசர்க்கரண் செய்யும்; அவ ரைப் பிழைத்தல் அவருக்கு அழிவு தரும்.

உரு. நம்பற்கரிய செய்திகள்

பழந்தமிழாட்சியில் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்பட்டுள்ள பல செய்திகள், இக்காலத்தார் நம்பற்கரியன. அவற்றுட் சில வருமாறு:—

(1) கழுமலத்தில் அவிழ்த்துவிட்ட யானை, கரிகாலனைத் தேடிச்சென்று கருவூரிற்கண்டு தானே தன்மீது ஏற்றிக்கொண்டு வந்தது.

(2) ஊர்க்கணக்கன் ஆண்டிறுதியில் காய்ச்சிய இரும்பேந்திக் கணக்கொப்புவித்தது.

(3) கரிகாலன் முகரியென்னும் முக்கண்ணனின் மிகைக் கண்ணைப்படத்திலழிக்க, அந்நொடியே அம்முகரியின் கண் தானேமறைந்தது.

(4) பாம்புக்குடமும் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பும், அறமன்றங்களில் தெய்வச்சான்றாக உண்மையுணர்த்தி வந்தது.

(5) புகாரிலுள்ள சதுக்கப் பூதம், அறைபோகமைச்சரும் பொய்க்கரியாளரும் உள்ளிட்ட அறுவகைக் குற்றவாளிகளைப் புடைத்துண்டது.

(6) வார்த்திகனை நெடுஞ்செழியன் அதிகாரிகள் சிறையிலிட்டவுடன், மதுரைக் காளிகோயில் தானே சாத்திக்கொண்டது.

(7) மூன்றாங் குலோத்துங்கன் ஒரு பிராமணனுக்குக் கொலைத்தண்டனை விதிக்க, அத்தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டபின், அப்பிராமணன் ஆவி இரவும் பகலும் அரசனைத் தொடர்ந்து துன்புறுத்தி, இறுதியில் திருவிடைமருதூரில் நீங்கினது.

௨௪. அன்றாட நிகழ்ச்சி

அரசர் வாழ்க்கையில் அன்றாட நிகழ்ச்சிகள் பொதுவாகப் பின்வருமாறு நிகழ்ந்துவந்தன.

வைகறையில், அகவர் (சூதர்) அரசனின் பள்ளி மாடத்திற்கு வெளியே வாயிலருகு நின்று, அவன் முன்னோரின் புகழை இனிதாகப் பாடி அவனைத் துயிலுணர்த்துவர்.

அரசன் துயிலுணர்ந்து, அன்று செய்யவேண்டியவற்றைச் சிந்தித்து, புலரும் வேளையிற் பள்ளிவிட்டெழுவன். அவன் எழுந்தமைக் கறிகுறியாக, காலை முரசம் என்னும் பள்ளியெழுச்சி முரசம் அடிக்கப்பெறும்.

அரசன் எழுந்தபின், படைக்கலப் பயிற்சியிருப்பின் அதைச் செய்துவிட்டுக் காலைக் கடன்களை முடித்து, நீராடி இறைவழிபாடு முற்றி, காலையுணவுண்டு, ஓலக்க மண்டபத்திற்குச் செல்வன்.

அங்கு கொடைமுரசு அடிக்கப்படும். பல்வேறிடத்தினின்றும் வந்திருக்கும் புலவர் பாணர் கூத்தர் முதலிய பரிசிலர், பாடியும் ஆடியும் தத்தம் திறமைகாட்டி, அதற்குத் தக அரசனிடம் பரிசுபெறுவர்.

கொடை நிகழ்த்தி முடிந்தவுடன், முறைமுரசு அடிக்கப்படும். வழக்காளிகள் தத்தம் வழக்கைச் சொல்வதற்கு முன்னரே வந்திருப்பர். முரசடித்தவுடன் வழக்குக் கேட்கை தொடங்கும்.

அரசன் ஓலக்கமண்டபத்திலிருந்து கொடை நிகழ்த்தி முடிந்தபின், அவ்வக்கால வினைநிலைமைக்கேற்ப, சூழ்வினை மண்டபத்திற்கேனும் அறமன்றத்திற்கேனும் செல்லினும் செல்லலாம்; அன்றி ஓலக்கமண்டபத்திலேயே இருந்து தன்னாட்டெழுத்துப் போக்குவரத்தையும் அயல்நாட்டெழுத்துப் போக்குவரத்தையும் கவனிப்பினும் கவனிக்கலாம்.

இவ்வினைகளெல்லாம் முற்பகல் நிகழ்ச்சிகளாகும்.

நண்பகலில் அரசன் உணவுண்டபின், இரண்டொரு நாழிகை அல்லது வெயில்தணியும்வரை, இளைப்பாறலாம். அதன்பின் மீண்டும் ஓலக்கமண்டபம் சென்று சிறிது நேரம் அரசியற்காரியங்களைக் கவனிக்கலாம்.

பிற்பகல் நிகழ்ச்சிகள் பொதுவாக, அரசர்க்குக் குடும்பக்காரியக் கவனிப்பாகவும் இன்பப் பொழுதுபோக்காகவுமே யிருக்கும்.

இராவுணவு உண்டபின், சிறிதுநேரம் உரையாடியிருந்து, ஊரடங்கும் வேளையில் அரசன் பள்ளிகொள்வன். பள்ளிமாடத்திற்குப் பள்ளிமண்டபம் பள்ளியம்பலம் என்றும் பெயருண்டு.

கார்காலத்திலும், போர்க்காலத்திலும், விழாநாளிலும், நாடுகாவற் சுற்றுப்போக்கு நாட்களிலும், பிற சிறப்பு வினை நிகழ்ச்சியின்போதும், மேற்கூறிய அன்றாட நிகழ்ச்சி வினைகள் மாறியும் நிகழும்.

பொதுவாக, அறத்தை உயிர்நாடியாகக் கொண்டிருந்த செங்கோலரசரெல்லாம், எவ்விடத்தும் எந்நேரத்தும், பெருமுறைகேடான காரியங்களைக் கவனித்தற்கு ஆயத்தமா யிருந்ததாகவே தெரிகின்றது.

"தலைமகனால் தலைநின்று ஒழுகப்படுவன தருமம் அருத்தம் காமம் என மூன்று; அம் மூன்றினையும் ஒரு பகலை மூன்று கூறிட்டு முதற்கட் பத்துநாழிகையும் அறத்தொடு படச்செல்லும்; இடையன பத்து நாழிகையும் அருத்தத்தொடு படச்செல்லும்: கடையன பத்து நாழிகையும் காமத்தொடு படச்செல்லும்; ஆதலான் தலைமகன் முதற்கண் நாழிகை தருமத்தொடு படுவான்; தலைமகளும் வேண்டவே தானும் வேண்டிப்போந்து அத்தாணி புகுந்து அறங்கேட்பதும் அறத்தொடு படச்சொல்வதுஞ் செய்யும்; நாழிகை அளந்துகொண்டு இடையன பத்து நாழிகையும் இறையும் முறையுங்கேட்டு அருத்தத்தினொடு பட்டனவே

செய்து வாழ்வானும். அவ்வருத்தத்து நீக்கத்துக் கடையன பத்து நாழிகையில் தலைமகளுழைப் போதரும்," என்பது இறையனாரகப்பொருளுரை (பக். 226).

அரசர்க்குக் "காலைக்கடன் கழித்தலும், உலகத்திலிருந்து நாடு காவற்றொழில் செலுத்தலும், விருந்துடன் அடிசில் கைதொடலும், நாவலரொடு கல்வி பயிறலும், ஆடல் பாடல்களிற் களித்தலும், மடவாரொடு கூடலும், துயிறலும், துயிலுணர்ந்து தேவர்ப்பராவலுமாகிய காலவரை எட்டு," என்பது தஞ்சைவாணன் கோவையுரை (பக். 248).

உரு. இல்லற வாழ்க்கை

மூவேந்தரும், பெருநிலமன்னர் குடியிலும் குறுநில மன்னர் குடியிலும் வேளிர் குடியிலும் பெண்கொண்டனர். அவருக்குப் பல தேவியர் இருந்தனர். அவருள் தலைமை யான கோப்பெருந்தேவிக்கு அரசனுக்குள்ள மதிப்பிருந் தது. ஓலக்க மண்டபத்திலும் சூழ்வினைக் கூட்டத்திலும் நகர்வலத்திலும், கோப்பெருந்தேவியும் அரசனோடுகூட அமர்ந்திருப்பது வழக்கம்.

தேவிமாருள் அரசனால் சிறப்பாகக் காதலிக்கப்படு பவள் காமக்கிழத்தி எனப்படுவாள். ஒருவர்க்கே உரிமை பூணுங் குலப்பரத்தைமகளாய்க் காமங்காரணமாகத் தலை மகனால் வரைந்துகொள்ளப்பட்டவள் காமக்கிழத்தி என, நம்பியகப்பொருள் கூறும். உதயகுமரன் மணிமேகலையை இவ்வகையில் மணக்க விரும்பியிருக்கலாம்.

சங்ககாலத்தரசர் சிலர் சேரிப் பரத்தையரொடும் தொடர்புகொண்டிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. பரத்தையர் சேரியிலுள்ள மகளிர்க்குச் சேரிப்பரத்தையர் என்றும், அவருள் அரசனால் காதலிக்கப்படுபவட்குக் காதற்பரத்தை யென்றும், அவனால் வரைந்துகொள்ளப்பட்ட பரத்தைக்கு இற்பரத்தையென்றும் பெயர். அரசன் தொடர்புகொள் ளும் பரத்தையரெல்லாம், ஒருவர்க்கே யுரிமைபூணுங் குலப் பரத்தையராகவே யிருந்திருத்தல்வேண்டும்.

அரசனாற் காதலிக்கப்படும் பரத்தையரெல்லாம், அவ னுரிமையென அவன் பெற்றோராலேயே ஓதுக்கப்பட்டு இளமைமுதல் வளர்க்கப்பட்டவர் என்று, இறையனாரகப் பொருளுரையாசிரியர் கூறுவர் (பக். 226—228).

இனி, அரசன் வேட்டைக்கும் உலாவிற்கும் சென்ற விடத்து யாரேனும் ஓர் அழகிய அரசகன்னியைத் தனி யிடத்துக்காணின், அவளைக் களவுமணம்புரிவதுமுண்டு. நெடுமுடிக்கிள்ளி நாகநாட்டரசன் மகளாகிய பீலிவளையைக் கடற்கரையிற் கண்டு களவுமணம் புரிந்ததாக, மணிமேகலை கூறும். இயலுமிடமெல்லாம் களவு கற்பாகத் தொடரும்.

அரசன் மணத்திற்கு இத்துணையென ஒரு வரம்பில்லா திருந்தது.

அரண்மனையில் மகளிர் உறைவதற்குத் தனியிட முண்டு. அது உவளகம் எனப்படும். அதில் அரசனையும் இளவரசரையுந் தவிரப் பருவமடைந்த ஆடவர் வேறு யாரும் புகுவதில்லை. குறளருஞ் சிந்தரும் பெண்டிரும் சோனகப் பேடியரும் வாளேந்தி உவளகத்தைக் காக்கு மாறு அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். கன்னியர் உறைவதற்குத் தனிமாடம் இருந்தது அது கன்னிகைமாடம் எனப்பட் டது. அரசன் உவளகஞ் செல்லும்போதெல்லாம் மகளிர் பரிவாரமே உடன்செல்லும். தேவியருக்குத் தனித்தனி மாளிகையிருந்தது.

அரசன் வேறொருத்தியைக் காதலித்தான் என்றோ வேறு காரணம்பற்றியோ, கோப்பெருந்தேவி ஊடியிருக் கும்போது, புலவர் பாணர் முதலியோர் வாயிலாய் அவள் ஊடலைத் தீர்ப்பது அரசன் வழக்கம்.

அரசனுக்கும் அரசிக்கும், அடிமையரும் தோழியரும் குற்றேவலரும் பரிவாரத்தாரும் மெய்காவலருமாக, பற்பல ஊழியர் இருந்தனர். அரசி செல்லுமிடமெல்லாம் பரிவார மகளிர் எண்மங்கல (அட்டமங்கல)ப் பொருள்களை ஏந்திச் செல்லுவது வழக்கம்.

நகைச்சுவை யுணர்ச்சிமிக்க அரசர், தம் சொந்த இன் பத்திற்கென்று ஒரு நகையாண்டியை அமர்த்திக்கொள் வதுமுண்டு. அவனுக்குக் கோமாளி அல்லது கோணங்கி என்று பெயர்.

அரண்மனை வேலைக்கென்று தனியாக, ஐவகைக் கம்மி யரும், மயிர்வினைஞன் வண்ணான் செம்மான் முதலிய குடி மக்களும், பிற தொழிலாளரும், அமர்த்தப்பெற்றிருந்த னர். அவரை அரண்மனைத் தட்டான் அரண்மனை மயிர் வினைஞன் அரண்மனைக் குயவன் என அழைப்பது வழக் கம். அரண்மனைப் பொற்கொல்லன் சட்டையணிந்திருந் தான் என்று சிலப்பதிகாரங் கூறுவதால், அரசனொடு

நெருங்கிப் பழகுபவர்க்கெல்லாம் அச்சிறப்பளிக்கப்பட்டிருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

அரசனுக்கு உட்பகையும் அறைபோகு வினைஞரும் பற்றிய அச்சமிருக்கும்போது, அரண்மனை மருத்துவர் அவன் உணவை அன்னம் சக்கரவாகம் கருங்குரங்கு முதலிய உயிரிகளைக்கொண்டு நோட்டஞ்செய்வர். அரசன் உண்டபின் அவனுக்கு வெற்றிலை மடித்துக் கொடுப்பவனுக்கு அடைப்பையான் (அடைப்பைக்காரன்) என்று பெயர்.

அரண்மனைச் செலவெல்லாம் அரசியற் செலவாகவே கருதப்பட்டது. அரசியற் செலவும் அரண்மனைச் செலவும் போக எஞ்சிய பொதுவகை (சாதாரண)ப் பொருள்களெல்லாம், கொடைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. அரசர்க்கே தகும் அருவிலையணிகலன்களும், பெருமணிகளும், பெருந்தொகையான பொற்காசுகளும், அரசன் சொந்தவுடைமையாகப் போற்றப்பட்டன. குறிப்பிட்டநிறைக்கு மேற்பட்ட மணிக்கற்களைக் குடிகள் வைத்திருக்கவாவது நாடு கடத்தவாவது கூடாதென்றும், அரசனிடத்தில் ஒப்புவித்து விலை பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், கண்டிப்பான அரசவிதியிருந்தது. அரசனுக்குச் சொந்தமாக இருந்த நிலத்திற்குக் கண்டுமுழவு என்று பெயர். அரசியர்க்குச் சிறுபாட்டுச் செலவிற்கென்று நிலங்களும் ஊர்களும் விடப்பட்டிருந்ததாகவும் தெரிகின்றது.

அரசன் இன்பமாகப் பொழுதுபோக்குவதற்குப் பல வழிகள் இருந்தன. கண்போலும் நண்பரொடு அளவளாவலும், 'ஓங்கியசிறப்பின் உயர்ந்தகேள்விப்' புலவரொடு பயிலலும், நகையாண்டி சொற்கேட்டலும், வட்டாட்டு வல்லாட்டு புனலாட்டு முதலிய விளையாட்டுக்களை யாடலும், இலவந்திகைச் சோலைக்கும் செய்குன்றிற்கும் நெய்தலங்கானலுக்கும் உலாப் போதலும், பாணர் பாடினியர் கணிகையரின் இசைகேட்டலும், விறலியர் கணிகையர் சாக்கையரின் கூத்துக் காண்டலும், வேட்டையாடலும், மலைவளங் காணலும், பிறவும், அரசன் இன்பமாகப் பொழுதுபோக்கும் வழிகளாம். அரசன் உலாப்போகும்

போது தோழியரோடு செல்வது வழக்கம்.* அவருக்கு அரசனொடு மெய்தொட்டுப் பயிலவும் விளையாடவும் உரிமையுண்டு.

> "வையமுஞ் சிவிகையு மணிக்கா லமளியு
> முய்யா னத்தி னுறுதுணை மகிழ்ச்சியுஞ்
> சாமரைக் கவரியுந் தமனிய வடைப்பையுங்
> கூர்நுனை வாளுங் கோமகன் கொடுப்பப்
> பெற்ற செல்வம் பிறழா வாழ்க்கைப்
> பொற்றொடி மடந்தையர்"

என்னும் சிலப்பதிகாரப் பகுதியால் (14 : 126—131), அரசன் பரத்தையரொடு உலாப்போதலும், அவர்க்கு அவன் பற்பல வரிசையளித்தலும், உண்டென்பது பெறப்படும்.

அரசர், பருவம்வந்த புதல்வரைத் துணையரையராக அல்லது மண்டலத் தலைவராக, வெவ்வேறிடத்தமர்த்தி வைப்பது பெரும்பான்மை. அவர் தம் புதல்வியரை அரசகுடியினர்க்கன்றிப் பிறர்க்குக் கொடுப்பதில்லையென்பது, 3-ஆம் குலோத்துங்கன் அம்பிகாபதியைக் கொன்றதினால் அறியப்படும்.

நாடுகாவல், சந்து (பகைதணிவினை), போர், நட்பரசர் விழா முதலிய காரணம்பற்றி, அரசன் தன் தேவியரிடத்தினின்று பிரிந்துபோவன். பிரிவுக்காலத்தில், இன்றியமையும் அணிகழற்றலும், மெய்யலங்கரியாமையும், அளவாகவுண்டலும், நாளெண்ணிக் கழித்தலும், மகிழாதிருத்தலும், தெய்வத்தை வேண்டலும் ; மீட்சிக்காலத்தில், வரவுகண்டு மகிழ்தலும், விருந்தயர்தலும் ; தேவியர் மேற்கொள்ளுஞ் செயல்களாம்.

அரசன் இறப்பின், தேவியரும் உடன் இறப்பர் ; அல்லது உடன்கட்டையேறுவர் ; அல்லது கைம்மை பூணுவர். அவர் முன்னிருவகையில் இறப்பதே பெரும்பான்மை.

---

* அரசன் தோழியரொடு செல்லும் இன்பவுலாவும், நகர்வலம் வரும் வெற்றியுலாவும், வேறுபட்டவை.

உசூ. அரசர் முடிவு

தமிழரசர் முடிவு தனிப்பட்டதும் குடிப்பட்டதும் என இருவகை.

அரசர் தனிமுடிவு : தமிழரசர், போரில் இறத்தலையே, பெரும் பேறாகவும் விண்ணுலகம் புகும் வழியாகவுங் கொண்டிருந்தனர். அதனால், இயலும்போதெல்லாம் அவரும் சேனையுடன் போருக்குச் செல்லுவது வழக்கம். போரிலன்றி நோயாலும் மூப்பாலும் இறக்கும் அரசர் வாள்போழ்ந்தடக்கப் பெறுவர். அதன் இயல்பை,

> "நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்
> காதன் மறந்தவர் தீதுமருங் கறுமார்
> அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்
> திறம்புரி பசும்புற் பரப்பினர் கிடப்பி
> மறங்கந் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த
> நீள்கழன் மறவர் செல்வுழிச் செல்கென
> வாள்போழ்ந் தடக்கல்"

என்னும் புறப்பாட்டுப் பகுதியால் (93 : 5—11) அறிக. சங்ககாலத்திற்குப் பிற்காலத்தில், வாள்போழ்ந்தடக்கல் விடப்பட்டது.

போரிற்பெற்ற புறப்புண் நாணியும், புதல்வர் தன்னொடு பொரவருகை நாணியும், பிறவகையில் மானக்கேடு நேர்ந்த விடத்தும், உலகப்பற்றைத் துறந்தவிடத்தும், அரசர் ஊருக்கு வடக்கில் உண்ணாநோன்பிருந்து உயிர் துறப்பர். அது வடக்கிருத்தல் எனப்படும். பகைவரால் சிறைப்பட்டிருந்து உண்ணாதிறத்தலும் வடக்கிருத்தலின் பாற்படும்.

வாழ்நாளிறுதியில், அரசாட்சியை இளவரசனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுக் காட்டிற்குச் சென்று தவஞ்செய்தல், ஓரோவோர் அரசன் மேற்கொண்ட செயலாகும்.

அரசர்க்குப் பிறப்பினும் இறப்பே சிறப்பாதலால், கொற்ற அடைமொழியில்லாத வரசரெல்லாம், அவர் இறந்த இடப்பெயரால் வேறுபடுத்திக் கூறப்பட்டனர்.

அரசரிறந்தபின், அவருடம்பைத் தாழியாற் கவித்தலும், தாழியாற் கவித்துப் புதைத்தலும், வெறுமனே புதைத்தலும், முற்கால வழக்கம்; எரித்தல் பிற்கால வழக்கம். அரசருக்கு இறுதிச் சடங்கியற்றல் பள்ளிபடுத்தல் (பள்ளி படை) என்றும், அவர் நினைவுக்குறியாக எழுப்பப்படுங் கட்டிடம் பள்ளிப்படைக் கோயில் என்றும், பெயர்பெறும்.

அரசக்குடி முடிவு: முத்தமிழரசரும் தமிழாலும் மணவுறவாலும் இணைக்கப்பட்டு ஒற்றுமையாயிருந்த வரை, அசோகப் பேரரசனாலும் அவரை அசைக்கமுடியவில்லை. சங்ககாலத்திற்குப் பிற்காலத்தில், தமிழ்பேணுமை ஒற்றுமையின்மை குலப்பிரிவினை முதலிய காரணங்களால், முத்தமிழ் நாடும் மூவேறு பிரிந்து வலிமை குன்றிப் போய், சோழபாண்டிய நாடுகள் முதலாவது 14-ஆம் நூற்றாண்டில் தில்லி மகமதியப்படைகட்கும் பின்பு 16-ஆம் நூற்றாண்டில் விசயநகர வடுகப்படைகட்கும், எளிதாய் இரையாயின. பாண்டிநாட்டு வலிமை அதன் தாயப் போர்களாலும் தேய்ந்து மாய்ந்தது. இறுதிப் பாண்டியன் கி. பி. 1652 வரை இருந்தான்.

சேரர் குடியில் இறுதியாகவிருந்த அரசர் வலிமையற்றவராயிருந்ததினால், சேரநாடானது, வேணாடு (திருவதங்கோடு) கொச்சி கோழிக்கோடு கோலத்து நாடு முதலிய பல சிறு தனியரசுகளாகப் பிரிந்துபோனதுடன், 17-ஆம் நூற்றாண்டில் வடசொற் கலப்பால் மலையாள நாடாகவும் திரிந்துவிட்டது.

இங்ஙனம், படைப்புக் காலந்தொட்டு மேம்பட்டு வந்தவையெனப் பாராட்டப்பெற்ற மூவேந்தர் குடிகளும், 17-ஆம் நூற்றாண்டிடையில் முடிவுற்றன.

பின்னிணைப்பு

க. மக்கள் நிலைமை

தமிழரசர் காலத்தில், தமிழ் மக்கள், திணைநிலை திணை மயக்கநிலை ஆகிய இருநிலைப்பட்டு வாழ்ந்துவந்தனர். குறிஞ்சியில் குறவரும், முல்லையில் இடையரும், மருதத்தில் உழவரும், நெய்தலில் செம்படவரும், பாலையில் கள்ளர் மறவர் முதலியோருமாக, ஒவ்வொரு திணைக்குலமும் தனித்தனி வாழ்வது திணைநிலை; சிற்றூரிலும் பேரூரிலும் நகரிலும் மாநகரிலும் பலதிணைக்குலம் கலந்துவாழ்வது திணைமயக்க நிலை.

முதலாவது மருதநிலத்தூர்களிலும், பின்னர்ப் பிற நிலத்தூர்களிலும் திணைமயக்க நிலையாலும் தொழிற் பிரிவினாலும் பல குலங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. ஆசிரியரும் பூசாரியரும் துறவியரும் அந்தணர்என்றும், ஆட்சி வினைபூண்டோர் அரசர் என்றும், விற்பனையும் இருவகை வாணிகமும் மேற்கொண்டோர் வணிகர் என்றும், உழுதும் உழுவித்தும் உண்போர் வேளாளர் என்றும், கைத்தொழில் செய்பவர் வினைவலர் என்றும், குற்றேவல் செய்பவர் ஏவலர் என்றும், இரந்துண்போர் இரப்போர் என்றும், மருதநில மக்கள் எழுபெரு வகுப்பினராக வகுக்கப்பட்டு நால்வகை நிலத்தும் நாடுமுழுதும் பரவினர்.

முற்கூறியவாறு பெருநகரங்களில் வந்து தங்கிய அயல்நாட்டார், நாடுபற்றிய குலத்தினராய் வாழ்ந்துவந்தனர்.

மக்களெல்லாரும் பெரும்பாலும் முன்னோர் தொழிலையே செய்துவந்தாலும், அவருக்கு விரும்பிய தொழிலை மேற்கொள்ள உரிமையிருந்தது. பிறப்புப்பற்றிய குலப் பிரிவும், அப்பிரிவுபற்றிய ஏற்றத்தாழ்வும், தீண்டாமையும், முற்காலத்திலில்லை. தொழில்பற்றிய குலப்பிரிவும், அறி

வும் துப்புரவும் ஒழுக்கமும்பற்றிய ஏற்றத்தாழ்வுமே இருந்துவந்தன. கல்வி எல்லாருக்கும் பொதுவாயிருந்தது. பாணர் இசை நாடகத் தொழிலையும், வள்ளுவர் கணியத்தொழிலையும், மழிவினைஞர் செல்லியத் தொழிலையும் (Surgery), எங்கும் நடத்திவந்தனர்.

கரும்பு தின்னக் கைக்கூலி கொடுக்கவும், குழை கொண்டு கோழியெறியவும், விளைவுஞ் செல்வமும் விஞ்சியிருந்தன.

அறிவும் அருளுஞ்சான்ற அந்தணரும், தம்மையுந் தம் புதல்வரையும் முறைசெய்யும் அரசரும்,

"வடுவஞ்சி வாய் மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉ மிகைகொளாது கொடுப்பதூஉங் குறைகொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்"*

வணிகரும், விருந்திருக்க வுண்ணாத வேளாளரும் பல்கியிருந்தனர்.

பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு, உழவனையே தலைமைக் குடிவாணனாகப் பண்டைத் தமிழ்நாடு போற்றிவந்தது. மக்களிடை ஒற்றுமையும், அரசனுக்கும் குடிகட்கும் இடையே இருதலையன்பும், இருந்துவந்தன. 'அரசணை' என்ற தொடர்மொழிக்குக்கூட அனைவரும் கட்டுப்பட்டிருந்தனர்.

பிறப்புப்பற்றிய குலப்பிரிவு தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்டதிலிருந்து, தமிழ்நாட்டு நிலை மாறிவிட்டது. தமிழருக்குள் குலப்பற்றுமிகுந்து இனவுணர்ச்சி (National feeling) குன்றிப்போயிற்று. தீண்டாமையாலும் அதனிலுங்கொடிய காணாமையாலும் தாக்குண்ட ஒருசார்த் தமிழினம் தன் சீரிய நிலைமையையும், மக்களுரிமையையும் இழந்தது. சுருங்கச் சொல்லின், தமிழினம் முழுதும் பல்வேறுவகையில் சின்னபின்னப்பட்டுத் தாழ்வடைந்துவிட்டது.

---

* பட்டினப்பாலை, 208—211.

அடிக்கடி நிகழ்ந்த போராலும், இடையும் இறுதியும் ஏற்பட்ட அயலார் ஆட்சியாலும், படையேறு குழப்பத்தாலும், கொள்ளையாலும், வெள்ளத்தாலும், பஞ்சத்தாலும், வரிக்கொடுமையாலும், பொதுமக்கள் நிலைமை வர வரச் சீர்கெட்டுவந்தது. வறுமையும் அடிமைத்தனமும் வளர்ந்தோங்கின. தனியடிமையும் கொத்தடிமையும் குலவடிமையுமாக, பற்பலர் மீளா அடிமைப்பட்டு, அவர் வழியினரும் அங்ஙிலேயராயினர். வெளியார் திரள்திரளாய் வந்து குவிந்ததினாலும், மக்கள் தொகை மிக்கதினாலும், பொருளாதார வீதங் குன்றிற்று. குடிகள் வலசைபோனதினால் சிலவூர்கள் குடிப்பாழாயின. அன்பாட்சி நீங்கி அதிகார வாட்சி ஓங்கியதால், குடிகள் பெரும்பாலும் அஞ்சி வாழ வேண்டியதாயிற்று. மக்களிடையே ஒற்றுமையும் நாட்டுப் பற்றும் அரசப்பற்றும் மறைந்தன.

இங்ஙனம், தமிழாட்சி முடிவுற்ற 17-ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழகம், பலவகையிலும் அலைப்புண்டு அல்லற்பட்டிருந்தது.

உ. மொழி நிலைமை

முதற்காலத்தில், தமிழ் எல்லாத் துறைகளிலும் தனியாட்சி செலுத்தி முழுத்தூய்மையாய் வழங்கிவந்தது. ஆயின், இடைக்காலத்தில் வடமொழி 'தேவபாடை' என்று மூவேந்தராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதினால், புரோகிதர் நடத்தும் பூசை கரணங்கட்கெல்லாம் தமிழ் விலக்கப்பட்டது. வடசொல் வழங்குவது உயர்வு என்னுங் கருத்தும் நாளடைவில் எழுந்தது. தமிழரசரும் ஒரு சில தமிழ்ப்புலவரும் தமிழைப் புறக்கணிக்கவுந் தலைப்பட்டனர்.

தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்ச்சங்கம் இரீஇத் தமிழை வளர்த்துத் தமிழ்நாடன் என்று சிறப்பிக்கப்பெற்ற பாண்டியன் குடியினரே, கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் சங்கத்தைக் குலைத்துவிட்டனர். அதன்பின், 11-ஆம் நூற்றாண்டில் அதைப் புதுப்பிக்குமாறு பொய்யாமொழிப்புலவர் செய்த பெருமுயற்சியும் வீணாய்ப்போயிற்று.

வடசொற்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே, தமிழில் இடம்பெறத் தொடங்கிவிட்டன. ஆயின், அவர் காலத்தில் தற்பவமாகவும் சிதைவாகவும் ஒரோவொன்றாய் அருகியே வழங்கின. பிற்காலத்திலோ, அவை படிப்படியாய்ப் பெருகிவந்ததுடன், கடைச்சங்கத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில், பொதுமக்கட்கென்றேற்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் தற்சமமாகவும் கிரந்தவெழுத்திலும் தோன்றி, கல்வெட்டுத் தமிழையே தமிழர்க்கு விளங்காததும் பிழை மலிந்ததுமான மணிப்பவளக்கலவை மொழியாக மாற்றிவிட்டன. அரசர் பெயர் *தெய்வப்பெயர் இடப்பெயர் முதலிய பல்வகைப் பெயர்களும், நாளடைவில் வடசொற்களாய் மாறின.

---

* "அரசர்களும் அவர்களைச்சார்ந்த உறவினரும் அகத்தில் ஒற்றி காரி கிள்ளி இருக்குவேள் என்பனபோன்ற பழந்தமிழ்ப்பெயர் தரித்திருத்தல் வழக்கம். ஆயின், உத்தியோகமுறைமையில் பராந்தகன் இராஜராஜன் இராஜாதித்தன் என்னும் வடமொழிப் பெயர்களைத் தரிப்பார்கள்."—சோ. பக். 71

எடுத்துக் காட்டு :

முற்காலச் சொல்	பிற்காலச் சொல்
பாண்டியவரசர் பெயர் : காய்சினவழுதி, கடுங்கோன், வெண்டேர்ச் செழியன், முடத்திருமாறன்.	ஜயந்த வர்மன், ஜடில பராந்தகன், ராஜசிம்மன், ஜடாவர்மன் பராக்கிரம (பாண்டியன்).
தெய்வப் பெயர் : சொக்கன், பெருவுடையான், முருகன், திருமால், திருமகள், நாமகள்.	**சுந்தரன், பிருகதீஸ்வரன்,** சுப்ரமணியன், விஷ்ணு, லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி.
இடப் பெயர் : தகடூர், முதுகுன்றம், மறைக்காடு, மயிலாடு துறை.	தர்மபுரி, **விருத்தாசலம், வேதாரண்யம், மாயூரம்.**
பல்வகைப் பெயர் : அரசுகட்டில் அரியணை	**சிங்காசனம் (சிம்மா**சனம்)
ஆட்டைவாரியம்	**சம்வத்ஸர** (வாரியம்)
திருவோலை	நியோகம்
கள்ளக் கையெழுத்து	**கூடலேகை**
கல்வெட்டு	சிலாசாஸனம்

(தடித்த எழுத்துள்ள வடசொற்கள் அவற்றுக்கு நேரான தென்சொற்களின் மொழிபெயர்ப்பாகும்.)

இனி, சில தென்சொற்கள் தம் தென்மொழி வடிவிழந்து வடமொழி வடிவில் வழங்கத் தலைப்பட்டன. எடுத்துக் காட்டு :

தென்மொழி வடிவம்	வடமொழி வடிவம்
அரசன்	ராஜன்
அவை	சபை
திரு	ஸ்ரீ
படி	பிரதி

மக்களைத் தாக்கிய குலப்பிரிவினை நாளடைவில் இலக்கியத்தையும் தாக்கிற்று. வெண்பா அந்தணர்பா என்றும், ஆசிரியப்பா அரசர்பா என்றும், கலிப்பா வணிகர்பா என்றும், வஞ்சிப்பா வேளாளர்பா என்றும், வகுக்கப்பட்டதுடன் ; கலம்பகச் செய்யுட்கள் தேவர்க்கு நூறும், அந்தணர்க்குத் தொண்ணூற்றைந்தும், அரசர்க்குத் தொண்ணூறும், அமைச்சர்க்கு எழுபதும், வணிகர்க்கு ஐம்பதும், வேளாளர்க்கு முப்பதும் பாடப்படும் எனவும் இலக்கணம் விதிக்கப்பட்டது. பாணரைத் தீண்டாமை தாக்கியதால், இசைத்தமிழும் நாடகத் தமிழும் 12-ஆம் நூற்றாண்டிற்குமேல் வழக்கொழிந்தன. அவற்றிற்குரிய நூல்களும் இறந்துபட்டன.

தமிழ் கற்பார்க்குப் போதிய அரசியலூக்குவிப் பின்மையால், முதலிரு சங்கக்காலத்தும் முத்தமிழாயிருந்த இலக்கணநூல், கடைச்சங்கக் காலத்தில் ஒரு தமிழாயும், 11-ஆம் நூற்றாண்டிற்குமேல் அதுவும் நிறைவின்றி எழுத்துச்சொல்லளவாயுங் குறுகிவிட்டது.

தமிழ் வடமொழிக் கிளையெனக் கருதப்பட்டு, 11-ஆம் நூற்றாண்டில் வடமொழியிலக்கணந் தழுவி வீரசோழியம் என்னும் தமிழிலக்கண நூலும் இயற்றப்பட்டது.

கடைச்சங்கக் காலத்திலிருந்து ஆரியக் கருத்துக்களும் தமிழிலக்கியத்திற் புகுத்தப்பட்டதினால், தமிழ் வரலாற்றிலும் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றிலும் புராணக் கருத்துக்கள் புகுந்தன. பிற்காலத்து நூல்களெல்லாம் பெரும்பாலும் கலைத்துறை பற்றாது மதத்துறையே பற்றின.

14-ஆம் நூற்றாண்டில் பாடப்பட்ட வில்லிபாரதத்தில், வடசொற்கள் வரைதுறையின்றி ஆளப்பட்டன.

தமிழ்ப்புலவரையுங் கலைஞரையும் போற்றுவாரின்மையால், நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்நூல்கள் இறந்துபட்டன. தூயதமிழ் தாழ்த்தப்பட்டோர் மொழி எனத் தாழ்த்தப்பட்டதினால், நூற்றுக்கணக்கான தென்சொற்களும் மறைந்தொழிந்தன.

ரூ. சீமையரசாட்சி வகைகள்

சீமை என்பது,

(1) நகரச் சீமை (City-State)

(2) இனச் சீமை (Nation-State)

(3) தேயச் சீமை (Country-State)

(4) கூட்டுச் சீமை (Federal State)

என நால்வகையாகக் கூறப்படும். ஒரே பேரூராயிருப்பது, அல்லது ஒரே நகரமும் அதனைச்சார்ந்த சிற்றூர்களும் சேர்ந்தது நகரச்சீமை, ஒரேயின மக்கள் வாழும் நாட்டுச் சீமை இனச்சீமை; பல இனமக்கள் வாழும் நாட்டுச்சீமை தேயச்சீமை; பல நாடுகள் சேர்ந்தது கூட்டுச்சீமை.

சேரசோழ பாண்டிய நாடுகள் மூன்றும் ஓரின மக்களையே கொண்டனவாயும், வெவ்வேறு அரசின்கீழ்ப் பட்டனவாயும், இருந்ததினால், அவற்றை ஆள்நிலச் சீமை (Territorial State) என அழைக்கலாம்.

அகப்பொருட் செய்யுட் கிளவித்தலைவர், வெற்பன் குறும்பொறைநாடன் ஊரன் துறைவன் விடலை எனக் குறுநிலத் தலைவராகவும் தனியூர்த் தலைவராகவுமே குறிக்கப்பெறுவதால், சேரசோழ பாண்டியவரசுகள் தோன்று முன் நகரச்சீமைகளே தமிழகத்திலிருந்தன எனக்கொள்ள இடமுண்டு.

அரசு அல்லது அரசியல் என்பது,

(1) கோவரசு (Monarchy)

(2) குடியரசு (Democracy)

(3) சீரியோரரசு (Aristrocracy)

என மூவகைப்படும்.

கோவரசை முடியரசு என்றுங் கூறலாம். முத்தமிழரசுங் கோவரசாகும். பிற்காலத்தில் பார்ப்பனச் செல்வாக்கு மிக்கிருந்ததினால், அதை ஒருவகைப் பார்ப்பனச் சீரியோரரசு (Brahmin Aristrocracy) என்னலாம்.

தமிழ்க்கோவரசு பெரும்பாலும் செங்கோலாட்சியாகவும் (righteous government), சிறுபான்மை கொடுங்கோலாட்சியாகவும் (despotic government), இருந்தது. இரண்டும் முற்றதிகாரக் கோவரசே (Absolute monarchy). நிலைத்த ஆட்சி (stable government), பொறுப்பாட்சி (responsible government) என்னுந் தன்மைகள் செங்கோலாட்சிக்கிருந்தன.

சிற்றரசர் நாடுகட்கெல்லாம் தன்னாட்சி (Autonomy) வழங்கப்பட்டிருந்தது.

இற்றை அரசியல் நூல் (Politics) வகுக்கும் சீமைப் பாகுபாட்டின்படி, தமிழ்ச் சீமைகளின் வகைமையைக் கூறின், நெகிழும் சட்டமுறைமையும் (flexible constitution), தேர்தல் பெறாக் கருமச்சுற்றமும் (non-elective Executive), சட்டநீதியும் (rule of law), கொண்ட தாராளத் (liberal) தனிச்சீமை (unitary State) என்னலாம். பிற்காலத்தில் ஆரியக் குலப்பிரிவினையால் ஏற்பட்ட குலவாரி நீதியை, ஆள்வினை நீதி (administrative law) என்னலாம்.

௬. வேத்தியல் எழுத்தும் நூல்களும்

எழுதப்பட்ட அரசவாணைக்குத் திருவோலை, திருமுகம், நீட்டு, ஆணத்தி எனப் பல பெயருண்டு. அரசன் கையெழுத்திற்குத் திருவெழுத்து என்றும், அவன் கையெழுத்திடுதற்குத் திருவெழுத்துச் சாத்துதல் என்றும் பெயர்.

அரசனையும், அரசனுடைய உறுப்புக்கள் சின்னங்கள் முதலியவற்றையும், புகழ்ந்துகூறும் எழுத்தீடும் செய்யுளும் நூல்களும் வருமாறு :—

(1) நாண்மங்கலம் : அரசனுக்கு இத்துணை யாண்டுகள் சென்றன என்றெழுதுவதும், செங்கோலரசனின் பிறந்தநாளைச் சிறப்பித்துக்கூறுவதும், நாண்மங்கலம் எனப்படும்.

(2) வளமடல் : பெண்ணின்பமே சிறந்ததெனக் கொண்டு, அரசனின் இயற்பெயர்க்குத்தக்க எதுகைவரக் கலிவெண்பாவாற் பாடுவது வளமடல்.

(3) உலா : அரசன் தேர்மறுகில் வெற்றியுலாவரக் கண்ட எழுபருவ இளமகளிரும், அவனைக் காதலித்ததாகக் கலிவெண்பாவாற் பாடுவது உலாவாகும்.

(4) மெய்க்கீர்த்தி : அரசனுடைய மெய்யான கீர்த்திச்செயல்களை அகவலாற் பாடுவது மெய்க்கீர்த்தி.

(5) மெய்க்கீர்த்தி மாலை : அரசனுடைய மெய்க்கீர்த்தியைப்பற்றிப் பல செய்யுட்கள் பாடுவது மெய்க்கீர்த்தி மாலை.

(6) தானை மாலை : கொடிப்படையை அகவலாற் பாடுவது தானைமாலை.

(7) வரலாற்று வஞ்சி : அரசன் படையெடுத்துச்செல்வதைப் பாடுவது வரலாற்று வஞ்சி.

(8) **செருக்கள வஞ்சி :** செருக்களத்தில் நிகழ்ந்த போரைப்பற்றிப் பாடுவது செருக்களவஞ்சி.

இங்ஙனம் பிற புறத்திணைகளைப்பற்றிப் பாடுவனவும், அவ்வத்திணையாற் பெயர்பெறும்.

(9) **களவழி வாழ்த்து :** அரசன் போர்க்களத்திற் பெற்ற செல்வத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடுவது களவழி வாழ்த்து.

(10) **பரணி :** கடவுள் வாழ்த்து, கடை திறப்பு, காடு பாடல், கோயில் பாடல், தேவியைப் பாடல், பேய்களைப் பாடல், இந்திரசாலம், இராசபாரம்பரியம், பேய் முறைப் பாடு, அவதாரம், காளிக்குக் கூளிகூறல், களங்காட்டல், கூழடுதல் என்னும் பதின்மூன்றுறுப்பமைய, ஓர் அரசனின் போர்வெற்றியைப் பல்வகை யீரடித்தாழிசையாற் பாடுவது பரணியாகும்.

(11) **பெயரின்னிசை :** அரசனின் பெயரைச் சிறப்பித்து, தொண்ணூறு அல்லது எழுபது அல்லது ஐம்பது இன்னிசை வெண்பாப் பாடுவது பெயரின்னிசை.

(12) **ஊரின்னிசை :** அரசனின் தலைநகரைச் சிறப்பித்து, மேற்கூறியபடி பாடுவது ஊரின்னிசை.

(13) **பெயர் நேரிசை :** அரசனின் பெயரைச் சிறப்பித்து, மேற்கூறிய அளவு நேரிசை வெண்பாப் பாடுவது பெயர் நேரிசை.

(14) **ஊர் நேரிசை :** அரசனின் தலைநகரைச் சிறப்பித்து மேற்கூறியவாறு பாடுவது ஊர் நேரிசை.

(15) **தசாங்கப்பத்து :** அரசனுடைய மலை, ஆறு, நாடு, ஊர், மாலை, யானை, குதிரை, கொடி, முரசு, ஆணை ஆகிய பத்துறுப்புக்களைப்பற்றிப் பத்து நேரிசை வெண்பாப் பாடுவது தசாங்கப்பத்து; அவற்றை ஆசிரிய விருத்தத்தாற் பாடுவது **தசாங்கத்தயல். (16)**

(17) சின்னப்பூ : மேற்கூறிய பத்தரச வுறுப்புக்களைப் பற்றி, நூறேனும் தொண்ணூறேனும் எழுபதேனும் ஐம்பதேனும் முப்பதேனும் நேரிசை வெண்பாப் பாடுவது சின்னப்பூ.

(18) எண்செய்யுள் : அரசனின் பெயர் தலைநகர் முதலியவற்றைப்பற்றி, பத்துமுதல் ஆயிரஞ் செய்யுள் வரை, அவ்வத்தொகையாற் பெயர்பெறப் பாடுவது எண் செய்யுள்.

(19) குடைமங்கலம் : அரசனது குடையைச் சிறப்பித்து வெண்பாவாற் பாடுவது குடைமங்கலம்.

(20) வாண்மங்கலம் : பகையரசனை வென்ற வேந்தன் தன் வாளைக் கொற்றவைமேல் நிறுத்தி நீராட்டுதலைக் கூறும் செய்யுள் வாண்மங்கலம் எனப்படும்.

(21) விளக்குநிலை : அரசனது விளக்கு அவன் செங்கோலோ டோங்கிவருவதைக் கூறுஞ்செய்யுள் விளக்கு நிலையாம்.

(22) ஆற்றுப்படை : கொடையாளியான ஓர் அரசனிடத்தில் பரிசுபெற்ற ஒரு பரிசிலன், தன்போலும் இன்னொரு பரிசிலனை அவனிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதாக, அகவலாற் பாடுவது ஆற்றுப்படை.

இனி, இரவில் நெடுநேரம் விழித்திருக்கும் அரசனைத் துயில்கொள்ளச் சொல்லும் கண்படைநிலையும், வைகறையில் அவனைத் துயிலெழுப்பும் துயிலெடைநிலையும், அறிஞர் அரண்மனை வாயிலில் நின்று தம் வரவை அரசற் கறிவிக்குமாறு கடைகாப்பாளரிடங் கூறும் கடைநிலையும், பரிசிலன் அரசன்முன் நின்று தான் கருதிய பரிசில் இது வெனக்கூறும் பரிசிற்றுறையும், அரசன் பரிசில் நீட்டித்த வழிப் பரிசிலன் தன் இடும்பைகூறி வேண்டும் பரிசில் கடாநிலையும், அரசன் பரிசிலன் மகிழப் பரிசளித்து விடை கொடுத்தலைக்கூறும் பரிசில் விடையும், பரிசில் கொடுத்த பின்னும் விடைகொடுக்கத்தாழ்க்கும் அரசனிடத்தி

னின்று பரிசிலன் தானே செல்ல ஒருப்படுதலைக் கூறும் பரிசினிலையும், அரசன் இறந்தபின் பரிசிலர் கையற்றுப் பாடுங், கையறுநிலையும் முதலிய பலதுறைகளைப் பற்றிய, செய்யுட்களும்; இயன்மொழி புறநிலை செவியறிவுறூஉ வாயுறை முதலிய பலவகை அரசவாழ்த்துச் செய்யுட்களும், உளவென அறிக.

முற்றிற்று.

குறுக்க விளக்கம்

P. K.—The Pandyan Kingdom.

H. A. I. S. I. Hindu Administrative Institution in South India.

சோ.—சோழவழிச் சரித்திரச் சுருக்கம்.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
	(அடிக்குறிப்பு)		
21	3	தங்களை	தம்மை
,,	5	சோழன் தங்களை	சோழர் தம்மை
,,	7	தங்களை	தம்மை
49	4 (கீழிருந்து)	மீண்டும்	மீண்டும் கருவிபற்றி,
117	(அடிக்குறிப்பு)	தொகையிருப்பு	தொகையிறுப்பு
132	8 ,,	வேண்டுகோட்கு	வேண்டுகோட்கும்
165	12 ,,	State	Nation - State
,,	13 ,,	ஆள்நிலச் சீமை	ஆங்கில இனச்சீமை
	(குறுக்க விளக்கம்)	Institution	Institutions
		வழிச்	வமிச

கழக வெளியீடு—௯௧௩

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, :: MADRAS-1.

Head Office:

24, EAST CAR STREET, :: THIRUNELVELI.

விலை ரூ. 2-4.

அப்பர் அச்சகம், 2/140, பிராட்வே, சென்னை-1.